

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NINA LEVINE

COLT

— BOOK 11 IN THE **STORM MC** SERIES —

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

COLT

NINA LEVINE

İÇİNDEKİLER

Giriş
Colt
Sözlüğü
Yazar Notu

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Sonsöz

Storm Brisbane Couples
Ayrıca yazan: Nina
Levine Yazar Hakkında
Teşekkür

Çalma Listesi

Nina Levine alfa ile kaçış.
Otoriter ve korumacı, bir yanı da kirli. Ve
kadınları aldıkları kadar iyi verirler.

Yeni kitaplardan, satışlardan haberdar olmak ve **ücretsiz bonus içerik** almak
için [Alfa Kaçış e-postama](#) kaydolun.

Facebook'[taysanız](#), kitaplarım hakkında benimle sohbet etmek, özel çekilişlere
[katılmak](#) ve gelecek kitapların ön gösterimlerini okumak için [katılabileceğiniz](#)
bir [okuyucu grubum](#) var.

**Hızlı tempolu, seksi bir motosiklet kulübü romanı.
erkeğini diken üstünde tutan, alıngan bir kadından korkmayan bir alfa ve
bir sürü MC aksiyonu. Kadını kaybolan çılgın bir kulüp başkanı,
eğlenceli FırtınaKızı maskaralıkları ve tüm
Fırtına çiftleri ve sizi güldürecek, bayıltacak ve herkesin HEA'sına
kocaman gülümsetecek bir serinin sonuna sahipsiniz.**

Echo Kade kötü bir yıl geçiriyor.

Boşanmakla, şüpheli bir şekilde sıfıra benzeyen bir banka bakiyesiyle, çok fazla hız cezasıyla ve taşınmaya karar vermiş bir anneyle uğraşıyor.

Dünyanın öbür ucuna.

Hiçbir anne dünyanın öbür ucuna taşınmanın iyi bir şey olduğunu düşünmemeli. Echo eşyalarını satmaya, bir komüne katılmaya ve bekârlığın artılarını ve eksilerini düşünmeye hazırdır.

Ama önce, Sydney Storm MC'nin başkanının kaybolan yaşlı karısını bulmasına yardım etmesi gerekiyor.

Ve bu, günah için yaratılmış bir motorcu olan Colton Creed ile çalışmayı da içeriyor. Kadınlara kapılarını açan, arkasını toplayan ve bir kadının tüm erkeklerin bilmesi gereken yönlerini bilen bir motorcu.

Birdenbire, onun yılı çok daha iyi görünmeye başladı. Bekârlık mı?

Bu da ne böyle?

Fırtına MC Serisi

1. Fırtına
2. Vahşi
3. Blaze
4. Canlandırmak
5. Öldürmek
- 5,5 Şımarık Noel
6. Illusive
7. Komuta
8. Havoc
9. Gunnar

10. Wilder
11. Colt

Orijinal Storm MC serisini bitirdikten sonra, Storm dünyasındaki diğer MC serilerine göz atın.

Sydney Storm MC Serisi

1. Relent
2. Nitro'nun İşkencesi
3. Şeytan'ın İntikamı
4. Hyde'ın Bağışlanması
5. Kralın Gazabı
6. Kralın Hükümdarlığı
7. Kral: Epilog Koleksiyonu

Storm MC Reloaded Serisi

1. Kasırga Kalpleri
2. Kalplerin Savaşı
3. Noel Kalpleri
4. Savaş Kalpleri

Yetişkinlere Yönelik Cinsel Durumlar ve Dil İçerir

*Fırtına Kızlarıma.
Hayatımı değiştirdiğiniz için teşekkür ederim.*

Phanie Wit'e.

*Arkadaşlığın tanımına baktım.
"Arkadaşlık"*

yazıyordu: Phanie Wit

Bana hiç kimsenin inanmadığı kadar inandığınız için teşekkür ederim.

SÖZLÜK

Aşağıdaki terim muhtemelen sadece Brisbane, Avustralya'da yaşayan okuyucular için anlamlı olacaktır.

Wacol: Brisbane'de bir banliyöde (Wacol) bulunan bir kadın hapisanesine atıfta bulunmaktadır.

YAZAR NOTU

Sevgili okuyucu,

Bu kitapta adı geçen sokaklar Brisbane'deki gerçek sokaklardır. Ancak, yeniden hayal edilmişlerdir. Bahsedilen binalar ve işyerlerinin hepsi benim hayal gücümün ürünüdür.

Ara not: Taylor Swift'in Cornelia Street şarkısı, bu hikayenin geçtiği yer olarak Brisbane'deki Charlotte Street'i kullanmam için bana ilham verdi.

"Lily King kayıp ve onu bulmak için her şeyi bir kenara bırakıyoruz," diyor başkanım odadaki herkese bakarken. Onu görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Bu kadar gergin, bu kadar gergin. "Bazılarımız şu anki işlerimizi halletmek için burada kalacak ama çoğumuz bu gece Sydney'e gideceğiz. Griff size nerede ihtiyaç duyulduğunu bildirecek. İki saat içinde yola çıkıyoruz."

Griff ayağa kalktı ve kimin ne yapacağına dair planı sıraladı. Benim adıma geldiğinde bana baktı. "Ted Channing'in dosyalarını inceleyerek ilk seferinde gözden kaçırdıkları bir şey olup olmadığına bakacak olan Zane ve ekibiyle yakın çalışmanı istiyorum. Orada bir şeyler olduğuna eminim ve bu King meselesi ortaya çıkmasaydı her şeyi kendim gözden geçirirdim. Bu geceden itibaren her saniyeni buna ayırmanı istiyorum. McConaughey kardeşlerin kimin için çalıştığını öğrenmeliyiz."

Başımı salladım. "Anladım."

"Beni haberdar et. Zane karargâhta seni bekliyor." Sonra Gunnar'a dönüyor ve önümüzdeki birkaç gün için saldırı planımızı detaylandırmaya devam ediyor.

Gunnar, Wilder, Nash, Riggs, Griff ve ben Brisbane'de kalırken diğer herkes Sydney'e gidiyor.

Geçtiğimiz ay, restoranlarımızdan birinde yaşanan hırsızlık ve vandalizm ile Sydney Storm başkanı King'i koruma çalışmalarımız sırasında yaşadığımız pusular nedeniyle kulübümüz için boktan bir ay oldu. Ve şimdi de bu. Stone Security'yi yöneten ve kulüple derin bağları olan Zane Stone, çalışanı Ted'in bir hırsızlık olayına karışmasının ardından her şeyi ortaya çıkarmamıza yardımcı oluyor.

Channing, McConaughey kardeşlere bize pusu kurmayı planladıkları sırada kulübü gözetlemelerinde yardım etti. Mesele şu ki, McConaughey kardeşler öldü, bu yüzden Lily'nin kaybolmasıyla hiçbir ilgileri olamaz, yani tüm bunlar bağlantılı gibi görünse de, nasıl olduğunu kimse bilmiyor.

Scott odadan çıkar, hemen ardından kulüp üyeleri de onunla birlikte çıkar.

Nash çıkarken, "Doğum günün kutlu olsun," der, yüz ifadesi asıktır.

Doğum günleri benim için bir anlam ifade etmiyor. Artık değil. Bu gece sadece herkesi bir araya getirip bir şeyler içmek için bir bahaneydi. Cuma gecesi içki içmek için hiçbirimizin bahaneye ihtiyacı yok. Planlardaki değişiklikten memnunum çünkü bu gece kafamda doğum günlerimi ve onlara bağlı tüm anıları düşünmek istemiyorum.

Eşyalarımı alıp bisikletime doğru yürürken kulüp binasını dolduran çılgın enerjiye bakıyorum.

Öfke.

Kaos.

Endişe.

King'in yaşlı karısı kayıp.

Hafife alınacak bir şey değil.

King ana bölümün başkanı. Storm'u o yönetiyor. Lanet olsun, Storm onun sayesinde bu güce sahip. O acımasız. Acımasız. Vahşidir. İki şey için yaşıyor: Kulübü ve ailesi. Bunlardan birine bulaşırsan, yürüyen bir ölü olursun.

Onu kim ele geçirirse bedelini öder ve bu hiç hoş olmaz. Yaşlı bir kadına zarar veren herkes için tüyler ürpertici bir son garanti ama King bunu yapanı paramparça edecek, deri deri, kemik kemik, nefes nefes.

Hepimiz o orospu çocuğunun Lily'nin yanına yaklaştığına pişman olmasını sağlayacağız ama King onun yaşadığına bile pişman olmasını sağlayacak çünkü ölüm onun için kolay gelmeyecek.

"Colt, bekle," diye sesleniyor Scott ben bisikletime yaklaşırken. Bana ulaştığında, "Bu Ted Channing ve McConaughey kardeşler meselesi pek doğru gelmiyor. Şüphelendiğim şey, kimin için çalışıyorlarsa henüz bizimle işlerinin bitmemiş olması. Arkanı kolla kardeşim."

"Zane ve adamlarına güveniyor musun?"

"Evet, buradaki her kulüp üyesine güvendiğim gibi. Gerçi bahsettiğim onun çekirdek takımı, genişletilmiş takımı değil. Channing'in nasıl

Yeni çalışanlar için yaptığı sıkı geçmiş kontrollerinden kaçtı ama Zane'in bunu anlayacağına ve bir daha olmasına izin vermeyeceğine güveniyorum. Ama o bunu yapana kadar Zane, Liam, Axe, Bronze ve Easton dışında kimseye güvenmeyin."

"Anladım. Başka bir şey var mı?"

Başını sallıyor. "Endişelerinizi Griff'e bildirin. Burada Kral işi için istihbarat toplamakla ve tüm varlıklarımızın güvende olduğundan emin olmakla meşgul olacak ama bir şey olursa bilmesi gerekiyor. Üç hafta içinde başka bir koruma operasyonu planlıyoruz, bu yüzden garip olduğundan şüphelendiğiniz en ufak bir şeyin o zamandan önce halledilmesini istiyorum. O koşuda siklerimiz rüzgârda uçuşurken dışarıda olmamızı istemiyorum."

Anlayışla başımı salladım ve içeri dönmek için yanımdan ayrıldı.

Zane'in şirketinin bulunduğu şehirdeki Creek Caddesi'ne kısa bir yolculuk yapıyorum ve on beş dakika sonra merkezinin ağır çelik kapısına doğru yürüyorum. İki cam kulenin arasına yerleştirilmiş, sıradan bir tuğla bina. Zane'in şirketi en alttaki beş katı işgal ediyor ve yan taraftaki bu çelik kapı onlara özel erişim sağlıyor. Stone Security halk tarafından görülmüyor. Burada ne bir tabela, ne halka açık bir asansör erişimi, ne de onlara dair bir kayıt var.

Zane'in ekibi güvenlik nedeniyle yan kapıyı kullanıyor; giren ve çıkan herkesin kaydı tutuluyor, böylece her ekip üyesi ve her ziyaretçi her zaman hesaba katılıyor. Brisbane'e geri döndüğümde bu yana geçen bir buçuk yıl boyunca buraya birkaç kez geldim, bu yüzden giriş için gerekenleri biliyorum. Kapıdaki numaratorde özel bir kodun tuşlanması gerekiyor, bu kod ekibe bir ziyaretçileri olduğunu bildiriyor ve bu noktada kimliğimi doğrulamak için yüz tanıma sistemini kullanıyorlar. Hepsi otuz saniyeden az sürüyor.

Kapıya yaklaştığımda serin Temmuz rüzgârı saçlarımı kamçılıyor. Son zamanlarda Brisbane'de garip bir hava var. Bazı günler hiç soğuk değilken bazıları dondurucu oluyor. Soğuktan bıktım. Bana haftanın her günü sıcak hava verin.

Telefonum çaldı ve Griff'tir diye kontrol ettim.

Arayan Griff değildi.

Bakışlarım teyzemin ismine takılınca "Siktir," diye mırıldandım. Onun aramalarını asla görmezden gelmem, ama herkesin kulağını çınlatabilir ve bu gece uzun bir konuşma için zamanım yok.

Telefonu elime alıp kulağıma götürüyorum ve "Ölüm döşeginde değilsen iki dakikam var" diyorum.

"Şu anki diş ağırla ölümün kapısında olabilirim Colton, orası kesin. Bana böyle bir emir verdiğin için annen ağzını yıkar. İki dakika, pfft. Sana iki dakika veriyorum oğlum," diyor Aggie, her zaman yaptığı gibi beni gülümsetmeyi ihmal etmeden.

"Sana iki dakika dersem, bunu on dakika olarak algıyorsun diye düşündüm." Zane'in binasının kapısında karanlık gölgeler arasında duran ve güvenliği teftiş ediş şekliyle çok şüpheli görünen bir kadın gözüme ilişince adımlarımı yavaşlatıyorum.

Aggie dişleri, ağırları ve dişçilere olan güvensizliği hakkında konuşurken onu izliyorum, kadının güvenlik kamerasına tekrar bakmadan önce elindeki dizüstü bilgisayara bir şeyler yazdığını görüyorum.

Aggie, "Ücretsiz diş bakımı alma umuduyla dişçiyle yatmak hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmem gerekiyor," diyor. "Sence böyle bir şey var mı?"

Sırıtarak ve başımı sallayarak, "Böyle bir planı ancak sen yapabilirsin. Hayır, öyle bir şey olduğunu sanmıyorum ama bunu yapabilecek biri varsa o da sensin." Teyzem elli yaşında, kırk yaşında bir bedene ve bir ergenin kirli zihnine sahip. Annemin tam tersi, kız kardeşi, hiç evlenmedi çünkü birden fazla ruh eşine ve bir sonrakinin gelmesi ihtimaline karşı her zaman hazır olma özgürlüğüne inanıyor.

"Rapor vereceğim. Bir şey olsa iyi olur. Diş işleri çok pahalı."

"Paraya mı ihtiyacın var?" Aggie de tam zamanlı bir işe bağlanma konusunda zorlanıyor. Gündelik perakende işleri arasında gidip geliyor ve sık sık para sıkıntısı çekiyor. Ne zaman izin verse yardım ediyorum, ancak inatçı ve bağımsız bir kadın ve genellikle yardımımı reddediyor.

"Hayır, ben iyiyim." Duraksıyor. "Mutlu yıllar, Colton." Sesindeki yeni nazik ton, bana sadece mutlu yıllar dilemediğini anlamamı sağlıyor; burada çok daha fazlasını söylüyor.

Bugün kaçınmak için elimden geleni yaptığım duygular göğsüme çarparken telefonumu daha sıkı kavıyorum.

"Gitmeliyim," diyorum aniden, bakışlarımı Zane'in kapısındaki kadının kışında gezdirerek. Dikkatimi bu duygulardan uzaklaştıracak herhangi bir şey. Ama lanet olsun, kıcı gayet güzel, bu yüzden kıvrımlarını izlemek hiç de zor değil.

"Bunu yapma hayatım," diyor Aggie. "On yıl uzun bir süre ve ailen olmadan kutlanacak bir sürü doğum günü var. Ve ayrıca Whitney olmadan. Keşke bugün yanında olabilseydim."

Anasını sikeyim.

Oraya gitti.

Tıpkı beş yıl önce kız kardeşim öldüğünden beri doğum günlerimde hep yaptığı gibi.

Ancak, Aggie ve ben ikimizin de sahip olduğu tek aileyiz ve ailem ölmeden önce bana eski moda görgü kurallarını öğrettiler, bu yüzden aklımdan geçen her şeyi söylemesine asla engel olmayacağım. "Kasabaya bir daha ne zaman geliyorsun?"

"Bu konu değişikliğine izin vereceğim ama sadece duygularını ifade etmekte iyi olmadığını bildiğim için. Dört hafta içinde Brisbane'de olacağım. En azından bir gece seninle dışarı çıkmayı ve yatacak bir yatak bekliyorum."

"Bunu biliyorsun."

Whitney'nin ölümünün beşinci yıldönümünden hemen önce, dört hafta sonra gelecek olmasının öneminden bahsetmesini bekliyorum ama bahsetmiyor. Onun yerine, "Güzel. Tamam, iki dakikam doldu. Gitmene izin vereceğim. Umarım bir sonraki ruh eşinle meşgulsündür."

Hat kesiliyor ve ben de telefonumu cebime atıp, bir tanrıçanın kışına ve Zane'in ilgisini çekeceğini düşündüğüm bilgisayar korsanlığı becerilerine sahip siyah saçlı kadına doğru ilerliyorum.

"İçeri girmek için yardıma ihtiyacın var mı?" Ona ulaştığımda sordum.

Ne varlığını ne de sorumu fark ediyor, bakışlarını üzerimde gezdiriyor, yüzünde sıkılmış bir ifade belirliyor ve başını sallıyor. "Hayır. Gidebilirsin."

"Buranın sahibi olan adam seni sevecek." Tamamen aşk dışı bir şekilde. Zane Stone işine burnunu sokan insanlara karşı pek yumuşak davranmasıyla tanınmaz.

"Buranın sahibi olan adam beni zaten seviyor. Şimdi, lütfen işimi yapmama izin verir misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. "İşin mi?"

Sıkılmış ifadesi yerini kızgınlığa bırakıyor. "Evet, benim işim. Sağır mısın?"

Çok ateşli ve ben onunla eğleniyorum. Ayrıca güzelliği de hoşuma gidiyor.

Siyah eşofman altı, siyah kapüşonlu tişört, spor ayakkabı ve siyah bere giyip de onun kadar seksi görünebilen çok az kadın vardır. Kabul ediyorum, üç kadına yetecek kadar makyaj yapıyor ve uzun, şık saçları kuaförden yeni çıkmış gibi görünüyor, ama tahminimce tüm bunların altında doğal bir güzelliği var.

Kollarımı kavuşturup ayaklarımı uzatarak Zane'in adamları gelene kadar sohbet etmeye hazırlanıyorum. Neden daha önce gelmedikleri konusunda kafam karışmış durumda ama bu durumdan da memnunum çünkü bu sayede onunla vakit geçirebiliyorum. "Hayır, sağır ya da kör değilim. Seni çok iyi duyabiliyorum ve burada şüpheli işler çevirdiğini görebiliyorum. Ve bunun ne olduğunu çok merak ediyorum."

"Peki ya sen?"

"Bence burada daha önemli olan soru *senin* kim olduğun."

"Ben işini yapmasını engellediğin kadını. Ve dürüst olmak gerekirse, bu müdahaleye ayıracak vaktim yok."

Dudaklarım eğlenerek titrerken telefonu çalıyor. Arayanın kim olduğunu not ederken gözlerini deviriyor.

"Tanrım, sanki lanet evren bugün benimle uğraşıyor," diye homurdanıyor telefonda. "Bir şeyler yapmaya çalışıyorum ve mağara adamının biri burada ne yaptığını konusunda beni sorguya çekerken sen beni arıyorsun. Onu aramak ister misin?"

Telefonu bana uzatmadan önce karşı taraftaki kişiyi dinliyor. Hemen almadığımda, "Seninle konuşmak istiyor." diyor.

Telefonu alıp kulağıma götürüyorum. "Evet?"

Zane'in sesi gümbür gümbür geliyor. "Benim tavsiyem Liam'ın kız kardeşinin kıcını kontrol etmeyi bırakman. Şimdilik şanslısın çünkü sen gözlerini onun üzerinde gezdirirken o bir telefon görüşmesi yapmak için gözetleme odasından çıktı. Gerçi her an dönebilir ve ikimiz de biliyoruz ki onun boktan şeylere benden daha az tahammülü var."

Gerçek bu. Zane'in ekip üyelerinden biri olan Liam Kade, dünya üzerindeki en saçma sapan insan. Ona büyük saygı duyuyorum ama birlikte takılacağım türden biri değil. Nasıl serbest bırakılacağını bildiğinden emin değilim. Tek bir kanıt bile olmadan emin olduğum şey, Zane'in Liam'ın kız kardeşine bakmamdan hoşlanmayacağını söylerken tek kelime yalan söylemediğidir.

"Uyardığın için teşekkürler," diyorum. "Beni içeri alacak mısın?" "Evet."

Kapı zil sesiyle açılıyor ve telefonu Liam'ın kız kardeşine geri veriyorum. İçeri girmek için bir hamle yapmayınca kapıya başımı sallayıp "Önden buyurun" diyorum.

Telefonunu tekrar cebine sokuyor ve başını eğerek gözlerini bana diyor. "Bugünlerde terbiyeli bir adama pek sık rastlamıyorum."

Kapının kapanmasını engellemek için içeri adım atıp kapıyı onun için açık tutuyorum. "Hepimiz mağara adamı değiliz."

Ağzının kenarları kalktı. "Anladım."

"İçeri girecek misin yoksa bütün gece burada mı duracaksın?"

"Sen gelmeden önce başladığım işi bitirene kadar burada duracağım. Ve bunu yapmak için kapının kapalı olması gerekecek."

İlk geldiğimde sesini renklendiren hayal kırıklığı kayboldu. Onun yerine ilgi gibi hissettiren bir şey var. Cazibe. Merak belki de. Her neyse, ben de bir çekim hissediyorum. Bir santim bile vermeyen ama ben verdiğimde istekli olan kadınları severim.

Kapının kapanmasına izin vererek dönüyorum ve beni Zane'in katına çıkaracak olan asansöre adım atıyorum, umarım siyah saçlı güzel kız dışarıda her ne yapıyorsa bitirdiğinde yukarı gelir.

"T Aşağı yukarı üç dakika," diyorum Zane'e, karargâhının dördüncü katındaki gözetleme odasına girerken. "Ve taşaklarına ciddi bir tekme için bilgisayarını kontrol et.

Bu gece işe gitmezsek tüm ağınız çökecek ve muhtemelen mahvolacak."

"Siktir," diye mırıldanıyor Zane, stresli olduğu zamanlarda yaptığı gibi parmaklarını siyah saçlarında gezdirerek. Stresli *olmalı*. Aynı şeyi yapan bir düşmanın ne kadar risk altında olduğunu ona göstermek için ağını kapattım.

İki gün önce arayıp ekibiyle ilgili bazı sorunları çözmesi için kendisine danışmanlık yapmamı istedikten sonra, çalışanlarına sahte bir yazılım güncelleme bağlantısı içeren e-postalar göndererek ağını hedef aldım. Dışarıdan bir tehdidin sistemini ne kadar kolay hackleyebileceğini görmek istedim. Birkaç tanesi indirdi ve tüm sistemine erişmeye izin verdi. Eğer gerçekten onu hacklemeye çalışmış olsaydım, istediğim her şeyi çalabilirdim.

Dün bunu kendisine bildirdiğimde, yaşadığı sorunu çözmesine yardımcı olmam için benden yardım istedi. Bu gece attığım ilk adım, binasına hack'leyerek girip giremeyeceğimi görmek oldu. Bunun üç dakika içinde başarılabilceği ortaya çıktı. Kabul ediyorum, bu konuda pek çok kişinin sahip olmadığı becerilere sahibim ama yine de ben yapabiliyorsam başkaları da yapabilir.

"Güvenliğinizden kim sorumlu?" Bakışlarım alt katta tanıştığım mağara adamına kilitlenirken soruyorum. Mağara adamına benziyor mu bilmiyorum ama 1.85'lik kaslı vücudu ve omuz hizasındaki siyah saçları beni

onu öyle düşün. Kocaman, özellikle de benim yanımda. Günün sonunda eve geldiğinde kadını omzunun üzerinden atmak gibi mağara adamı şeyleri yaptığını hayal edebiliyorum. Ayrıca kadını vahşi ve sert şeyler yaptığını da hayal edebiliyorum. İşime odaklanmam gerekirken burada durmuş bunları düşünüyorsam, belli ki çok uzun zamandır görmediğim şeyler bunlar.

"Devon," diyor Zane soruma cevap olarak. "Sadece üç aydır burada ama bir arkadaşım tarafından şiddetle tavsiye edildi."

Başımı eğiyorum ve şu anda onun aklından geçtiğine emin olduğum soruyu soruyorum. "Bu kişi ne kadar iyi bir arkadaş?" Demek istediğim, Zane Avustralya'nın önde gelen ve dünya çapında saygın bir güvenlik firmasını yönetiyor; sistemi aşılmaz olmalı. Ve en son altı ay önce kontrol ettiğimde öyleydi. Tahminimce Zane burada olması gereken biriyle uğraşmıyor.

Uzun bir nefes alıp yavaşça bırakıyor, hayal kırıklığı yüzünden okunuyor. Sonra mağara adamını işaret ederek bizi tanıştırıyor. "Echo, Colt. Umarım ikiniz de uzun bir geceye hazırsınızdır."

Colt'a bakıyorum, Zane'e nasıl bağlandığını merak ediyorum. Zane'e, "Bu gece sadece sen, ben ve Liam olacağız sanıyordum," diyorum. Sonra Colt'a, "Alınma." diyorum.

Colt gülümsüyor ve vajinam, altı ay önce kocam beni becerdiğinden beri hiç alkışlanmadığım şekilde beni alkışlamak için iyi bir zaman olduğuna karar veriyor.

Hepsi lanet bir gülümseme
yüzünden. Hem de ne
gülümseme.

Ağzını açıp "Alınmadım" dediğinde, tezahürat yoğunlaşıyor.

Benim neyim var böyle? Erkeklerden gelen gülümsemeler ve gürleyen sesler beni genellikle bu şekilde etkilemez. Bir erkeğin dikkatimi çekmesi için genellikle çok daha fazlası gerekir. Ayrıca, daha dün bir süreliğine bekarlığı denemeye karar verdim. Bu yıl maruz kaldığım vahşi batı erkeklerinden çok daha güvenli geliyor.

"Colt Storm'la birlikte," diyor Zane. "Yaşadığımız güvenlik ihlali yüzünden risk altındaydılar. Sana bahsettiğim dosyaları inceleyecek."

Bay Mağara Adamı bir motorcu.

Bir motorcuyla hiç tanışmadım, ama onlarla ilgili fantezilerim oldu, hem de ne fanteziler.

Zane gözlerini bana dikti. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Evet," diyorum, bir yandan da Colt ve Storm'la ilgili kısımdan ve birlikte inceleyeceğimiz dosyalardan başka bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum. Söylediyse de kaçırmışım çünkü seksi motorcu düşüncelerine bir anlığına dalıp gitmişim. "Dosyaların öncelikli olduğunu biliyorum ama bu gece halletmemiz gereken daha önemli işler var. Köstebeğinizin kim olduğunu araştırmaya başlamadan önce ağınızı güvence altına almamız gerekiyor."

Colt Zane'e bakar, alnı kırışır. "Köstebeğinizin Channing olduğunu sanıyordum?"

"Başka bir köstebeğim olduğuna ikna oldum," diyor Zane.

"Griff ve Scott bu konuda bilgi sahibi mi?" Colt soruyor.

Zane başını sallar. "Evet." Sonra bana dönerek, "Ağın güvenliğini sağlamanız ne kadar sürer?" diye soruyor.

"Sorununuzun seviyesini bilmediğim için buna cevap veremem," diyorum. "Ama yerleşmeye hazırlanın. Yerleşmek derken, bolca kahve ve çöreğe ihtiyacımız olacağını kastediyorum."

Odadaki ekran duvarına ve bu duvara bakan bilgisayarlarla dolu iki sıra masaya dikkatle bakıyorum. Zane'i tanıyanlar sadece en yeni ekipman ve yazılımlara değil, aynı zamanda henüz piyasaya sürülmemiş şeylere de sahip olduğunu bilirler. Kesin olarak bilmiyorum ama her zaman gizli operasyonlar yürüttüğünden şüphelenmişimdir. Liam'ı bu konuda ne zaman sıkıştırsam kaçamak cevaplar veriyor, bu da şüphelerimi körüklemeye yetiyor.

Hangi masayı alacağıma bakarken gözlerim bitkisi olan tek masaya takılıyor ve oraya yöneliyorum.

Dizüstü bilgisayarımı kurarken Zane, "Ne yaparsan yap, o bitkiye dokunma" diyor.

Ona bakıyorum. "Çünkü?"

Kardeşim de bize katılıyor, odaya girerken botunun çıkardığı ağır ses dikkatimi çekiyor. "Çünkü o Easton'ın" diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Açıklamıyor. Easton takımda yeni ve ben onu çok az tanıyorum.

"Bitki annesininmiş," diyor Zane. "Birkaç ay önce öldü. Ona çok bağlı."

Ve böylece Easton'dan hoşlanacağımı anladım. Annesine ait olduğu için bir bitkiye bağlı olan her erkek hoşlanacağım bir erkektir çünkü bu benim de yapacağım bir şeydir. Ayrıca, böyle hassas bir yanı olan, duygularını kucaklamaktan korkmayan erkekleri severim.

Liam bana doğru geliyor, gözlerini benden ayırmıyor. Beni neden bu kadar yakından izlediğini biliyorum; koruma modunda, bu onun uzmanlık alanı. Yedi

O doğduktan yıllar sonra, ben dünyaya tekmeleyerek ve çığlık atarak geldim. Annemiz beni rahminden çıkarmasının üç gün sürdüğünü anlatmayı çok sever. Doktor beni çıkarmak için her şeyi denemiş ama ben olduğum yerde mutluydum, kalp atışlarım o günler boyunca sabitti, annemden ayrılma isteğim yoktu. Sonunda sezaryenle doğurtuldum ve annemle aramdaki bağ her zaman güçlü oldu. Ayrıca hayatım boyunca tekme atmaktan ve çığlık atmaktan, bana meydan okuyan herkesle ve her şeyle savaştıktan asla vazgeçmedim. Annem de bir savaşçı ve Liam da hayatımızda her şeye zaman zaman ikimizi de çıldırtan bir pratiklikle yaklaşan istikrarlı bir varlık. Ama tüm bunlara rağmen o bizim dayanağımız ve bizi asla yarı yolda bırakmıyor.

"Annemi görme fırsatın oldu mu?" diye soruyor ben dizüstü bilgisayarımı karıştırırken.

Başımı sallıyorum. "Hayır, eşyalarımı çatı katına bıraktıktan sonra doğruca buraya geldim."

Brisbane'deki evime döneli iki saatten biraz fazla oldu. Kocamla ve işimle ilgili sorunlar baş gösterdiğinde şehri terk ettikten sonra altı aydır eve gitmemiştim. Liam benim için endişeleniyordu, sadece bu yüzden değil, eve gelmemin asıl nedeni olan annem yüzünden de. Londra'ya taşınmaya karar verdi ve ben onun bu kararından dolayı çok üzgünüm. Son ayını burada onunla geçirmek için eve geldim. Easton'ın bitkisine bağlı olduğu gibi ben de anneme bağlıyım.

Liam başka bir şey söylemiyor. O az konuşan bir adam. Ama beni izlemeye devam ediyor. Ben ona bakmasam bile izlediğini biliyorum, çünkü o da tahmin edilebilir bir adam. Ben annemin yakında benimle aynı ülkede yaşamayacağı gerçeğiyle uğraşırken, o önümüzdeki bir ayı benim etrafımda dönüp iyi olduğumdan emin olarak geçirecek.

"Biri çörek alacak mı?" Ben diyorum.

"Kimse çörek almayacak," diyor Zane ve bana çok iyi bildiğim o hayal kırıklığı dolu bakışını fırlatıyor. Yıllardır onu bu hale ben getiriyorum. "Zamanımız yok."

"Düzelتيyorum: *Benim* zamanım yok. Birinizin var."

"Ben getiririm," diye teklif ediyor Colt, bakışları bana odaklanıyor. "Dur tahmin edeyim, sen süslü bir çörek kızsın. Krispy Kreme'den bol malzemeli bir şeyler düşünüyorum."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ben klasik bir donut kıızıyım ve beni Krispy Kreme yerken asla ölü yakalayamazsınız. Bir kahve dükkânı var.

Charlotte Caddesi, küçük, gözünüzü kırparsanız kaçırsınız, hayatın en iyi sırlı çöreklerine sahip. Oraya gitmelisiniz."

"Adı ne?" diye soruyor.

"IX." Kaşlarını çatınca açıklıyorum: "İsmi tuhaf, biliyorum. Sahibinin dokuzuncu iş yeri olduğu gerçeğini temsil ediyor. Kırmızı çizgileri arayın. Aslında 24 saat açık devasa bir spor salonunun yanında, o yüzden oraya bak. Ve eğer bana dört paket çörek getirmezsən, konuşacağız. Bir de cappuccino. Dan en iyisini yapar." Çantamdan biraz para çıkarıp uzattım. "Teşekkür ederim."

Colt parayı aldı. "Tamamdır. Dört donut ve bir cappuccino, yoksa taşaklarım tehlikede."

Zane'e bakıyorum ve parmağımı Colt'a doğru uzatıyorum. "Sonunda beni anlayan bir adamla çalışıyorsun."

Zane gülümsemiyor. Gülümsemesini beklediğimden değil. Kardeşimin en yakın arkadaşının yüzünde gülümseme bile yok. "Biraz daha az taşak geçmeye ve çok daha fazla çalışmaya ne dersin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bana bu işi neden kabul ettiğimi bir daha söyle."

Bana cevap verme zahmetine girmiyor. Zane havadan sudan konuşacak biri değil. Onun yerine telefonunu çıkarıp bir şeyleri kontrol ettikten sonra tekrar bana bakıyor. "Liam ve benim bir işi halletmek için dışarı çıkmamız gerekiyor. Umarım saatler sürmez."

Ellerimi sallayarak onu kovuyorum. "Yaptığım şey için size ihtiyacım yok. İşleri yoluna koyduğumda size haber veririm."

Liam bakışlarına karşılık veriyor. "Annemi ara. Senden haber bekliyor."

"Kardeşler. Kimin olur ki?" Ona izin vermek için başımı sallamadan önce mırıldandım.

yapacağımı biliyorum. Yani, tabii ki onu arayacağım. Bana söylemesine gerek yok, ama Liam bu. Annemle benim aramda hep parazit oluyor. O ve ben birbirimizi deli gibi seviyoruz ama aynı şekilde birbirimizi sinirlendiriyoruz da. Zaman zaman Liam'a gerçekten ihtiyacımız oluyor, ama dürüst olmak gerekirse, onun biraz daha az kontrolü ele almasını isterdim.

Üçünün odadan çıkışını izliyorum, düşüncelerim kısa bir süreliğine Zane, Liam ve bana ve birbirimizi rahatsız ettiğimiz onca yıla dönüyor. Liam ve Zane sekizinci sınıfta tanıştılar. Onlar on üç, ben altı yaşındaydım. Birbirimizi kızdırdığımız ve sevdiğimiz yirmi iki yıl oldu. Zane benim için aileden biri ve bu işi kabul etmemin asıl sebebi de bu. Elbette paraya ihtiyacım var ama sahip olduğum becerilerle istediğim işi seçebilirim. Zane'e evet dedim çünkü

Bana ihtiyaı olduğunda asla hayır demem. Ve gördüğüm kadarıyla, bu sefer bana gerçekten ihtiyaı var.

E Cho haklıydı. Arkadaşı Dan'ın verdiği bu çörekler yediklerimin en iyisi.

Beş dakika önce Zane'in karargahına geri döndüm ve Echo'yu buldum. dizüstü bilgisayarındaki işine dalmış, geri döndüğüm gerçeğinden neredeyse habersizdi. Yaptığı işe o kadar dalmıştı ki odaya girdiğimi duyduğundan bile emin değildim. Ancak kolunu kaldırıp yaklaşmamı işaret ettiğinde varlığımdan haberdar olduğunu anladım. Ona doğru ilerlediğimde nihayet bana baktı ve çöreklerin sorumluluğunu üstlenerek benimkini hemen orada yemem için bana patronluk taslamaya başladı.

"Kimsenin bu kötü çocuklardan birini ağzına götürmek için bir saniye daha beklemesine gerek yok," dedi bir kadından pek sık görmediğim türden bir gülümsemeyle. Ben flörtöz, seksi gülümsemelere alışkınım. Echo'nunki ise saf bir neşe ve beklentiydi. Bu çörekleri gerçekten çok seviyor.

Telefonu çaldığında benimkini yarılamaştım.

"Üzgünüm, buna bakmam gerek," diyor telefonu kulağına götürmeden önce ve "Seni aramaya çalıştım-"

Sözü kesilince ağzını kapatıyor ve bir süre dinledikten sonra, "Bunu bilmeme gerçekten gerek olmadığını biliyorsun anne. Bu-"

Yine kesiliyor, annesini dinlerken gözlerini kocaman açıyor.

Çöreklerimi bitiriyorum ve bir sandalye çekiyorum.

"Tamam," diyor Echo, "anladım: iyice sikildin ve şimdi kendine bir spa ve biraz şampanya ısmarlıyorsun. Yani, kendini zaten iki orgazmıla tedavi ettiğini düşünebilirdim, ama ne bilebilirim ki?" Yüzünü buruşturup el sallamadan önce bir an için sessizleşiyor

"Anne! Dur! Kimsenin erkeğinin dilini nasıl kullandığını bilmesine gerek yok. Cidden-" Annesi konuşmayı tekrar devralır, ama Echo "Biliyorsun ben namuslu değilim. Ben sadece annesinin seks hayatının en ince ayrıntısına kadar anlatılmasına ihtiyaç duymayan bir kızım." Bununla birlikte, ihtiyacı olan kurtarıcı buymuş gibi ağzına kocaman bir lokma çörek tıktırıyor.

Bir kıkırdamayla savaşıyorum.

Bu bana teyzemle yaptığım konuşmaları hatırlatıyor. Beni hiç ilgilendirmeyen detayları paylaşmayı seviyor ve ben bunu ona ne kadar söylesem de beni tersliyor ve hafızamdan silmek istediğim bilgileri bana hediye etmeye devam ediyor.

Echo birkaç dakika annesini dinledikten sonra şöyle diyor: "Muhtemelen bütün gece çalışacağım, o yüzden yarın öğleden sonra gelebilirim. Akşam yemeği için bana Kırmızı Mercimekli Dahl pişirmelisin. Ve yeterince pişirmelisin ki artanları eve götürebileyim." Annesi bir şeyler söylüyor ve sonra Echo, "Tamam, şimdi işe dönmem gerekiyor. Yarın saat kaçta orada olacağımı bildirmek için sana mesaj atarım."

Echo 'Seni seviyorum' diyerek aramayı sonlandırıyor, telefonunu masanın üzerine bırakıyor ve bana bakıyor. "Vay canına, o kadını seviyorum ama çok fazla şeyi uygunsuz bir şekilde paylaşmakta ısrar ediyor. Senin annen de böyle miydi?"

"Hayır, değildi ama kız kardeşi öyle."

Echo gözlerini bana dikti. Muhteşem ela gözler. "Değildi derken, artık annen yok mu?"

"Annem ve babam on yıl önce vefat etti." "Bir uçak kazasında" diye ekliyorum çünkü çoğu insanın bana sorduğu bir sonraki sorunun cevabı bu.

Echo sandalyesine yaslanıyor ve bacaklarını çaprazlamak için koltuğun üzerine çekiyor. Bakışlarımın o bacaklara mıknatıs gibi yapıştığını saklamaya çalışmıyorum. Çünkü öyle ve bunu durdurmak için çaresizim. Ayrıca aldığım titreşim, gözlerimin üzerinde olmasından hoşlandığı yönünde. "O zamanlar gençtin. Şimdi kaç yaşındasın? Otuz kaç?"

Açık sözlü, bu da benim hoşuma gidiyor. Lafı dolandırmak beni çok sinirlendiriyor. "Otuz iki."

Gözlerinde bir şey parlıyor. Belki de üzüntü. "Yirmi iki yaşından itibaren bunu yapmak bir yana, annem olmadan yaşamayı hayal bile edemiyorum."

Başımı sallıyorum. O yaşta annemi ve babamı kaybetmek ve ardından küçük kız kardeşimden sorumlu olmak hayatımın en zor zamanlarıydı. En zoru değil ama kesinlikle bir daha asla yaşamak istemeyeceğim türden bir katliamdı. Echo'ya çenemi sallayarak, "Annene yakınmışsın gibi konuşuyorsun," diyorum.

Donut kutusuna uzanıyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Evet, olmam gerekenden çok daha yakıным." İkinci çöreğı ağzına götürüyor ve dişleri çöreğı batarken inliyor.

Ses sikiime ulaşılıyor ve haftalardır hiç hareket görmediğimden ve Echo tanıdığım en seksi kadın olduğundan, bu sesin içine giriyorum.

Onun Liam'la akraba olduğunu kendime hatırlatarak, çörekle birlikte önümde olup biten her şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ne? Anneme bu kadar yakın olmamam gerektiğini mi?" Çörekten bir ısırık daha alıyor ve keşke arkadaşı Dan bu gece erken kapatsaydı da ben de tam önümde şekerden kaynaklanan bir orgazma neden olan şeyi tedarik edemeseydim diyorum.

Tanrım, bu gece birlikte çalışmak zorundayız. Muhtemelen bütün gece.

"Evet," diyorum huysuzca.

O lanet çörekten bir ısırık daha aldıktan sonra gülümsüyor, gözleri benimkilere yapışmış, üzerimdeki büyü öyle bir boyuta ulaşılıyor ki, erkek kardeşi bunun farkında olsa sikiimi keserdi. Bunu biliyorum çünkü kız kardeşim hâlâ hayatta olsaydı, şu anda benim düşündüğümü düşündüğünü bildiğim bir adamın sikiini keserdim.

Bütün kıyafetlerini çıkarmak isterdim. Ona dudaklarımı sunmak isterdim.

Onu iyi hissettirmek için saatlerimi harcayacağım yollar.

Sikeyim.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye soruyor çöreğini bitirip kutuyu masaya geri koyarken.

"İnan bana, düşüncelerimin oldukları yerde kalmaları gerekiyor."

Dudakları uçlarından yukarı doğru çekilmiş, çok seksi. "Gözlerindeki bakıştan bunu anladım. Ama bil diye söylüyorum, bu tür düşünceleri duymaya karşı değilim."

Tanrım, onun açık sözlülüğünü tercih ettiğimi yeniden düşünmem gerekebilir.

"Burası tehlikeli bir bölge. Anneni tartışmaya geri dönersek çok daha güvenli olur."

Gözleri yine bana dikildi. "Burada bir şeyi gözden kaçırdım. Burası neden tehlikeli bir bölge?"

"Çoğunlukla kardeşin yüzünden, ama aynı zamanda Zane yüzünden. İkisinden birini kızdırırsam başkanım mutlu olmaz ve aramızda olan şeyler en azından birini kızdırır."

Yüzünün her yerinde anlayış beliriyor. "Doğru, anladım, ama aramızda bir şey olacağını kim söyleyebilir?"

"Tüm düşüncelerim seninle nasıl soyunmak istediğime odaklanırken ve senin bana bakışların benimle soyunmak istediğini anlatırken, aramızda bir şey olmasının an meselesi olduğunu söyleyebilirim."

Yine o seksi gülümsemesini takındı. "Senden hoşlanıyorum."

"Gerçekten mi? Bu tür ani kararları sık sık verir misin?"

"Hayat kısa Colt. İnsanlar hakkında oldukça hızlı karar veririm ve insanları iyi okuma eğilimindeyimdir. Oyun oynamayan, her şeyi dürüstçe ortaya koyan bir insan için söylenecek bir şey var. Ben bu işin içindeyim."

"Ben taşrada büyüdüm. Orada oyun oynamayız. Ya açık konuşuruz ya da siktirip gideriz. Ve hayatın zaman kaybetmek için çok kısa olduğuna katılıyorum."

"Evet, istediğini ya şimdi alırsın ya da hiç alamazsın."

Birkaç dakika sessizce oturup birbirimizi izliyoruz. Echo gibi bir kadınla, oturup saatlerce konuşabileceğimi hayal edebileceğim bir kadınla tanışmayalı uzun zaman olmuştu. Onda bir rahatlık hissi var, ki bu pek çok kadında bulduğum bir şey değil. Sonunda, "Bana neden annene olduğun kadar yakın olmaman gerektiğini söyle" dedim.

Nefesini vermeden önce uzun bir nefes alıyor. "Hayatını toparlayıp Londra'ya taşınmaya karar verdi. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir annenin dünyanın öbür ucuna taşınmasına izin verilmemeli. Buna karşı bir yasa olmalı."

"Geleceğinde bir sürü çörek görüyorum."

Gülüyor ve bu uzun zamandır duyduğum en iyi ses değil. Daha önce yaptığı o lanet inleme dışında. "Sanırım haklı olabilirsin."

Telefonu bir mesajla çalıyor ve kontrol ediyor. Sonra bana bakarak, "Arayan Liam'dı. Görünüşe göre o ve Zane birkaç saatliğine gidecekler, belki daha da uzun süre." Başımı sallayınca devam ediyor: "İstersen gidebilirsin. Ağrı düzelttikten sonra seni ararım ve o zaman bu dosyaların üzerinden geçeriz."

Başımı sallıyorum. "Ben burada iyiyim."

"Bu bütün gecemi alabilir."

"Biliyorum, ama seni yalnız bırakmayacağım."

"Duydun mu, Stone Security'nin çalıştığı binadaymıydın?"

"Ukala. Üç dakika içinde hacklenebileceğini duydun mu?"

Yine gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, benim yapabildiklerimi yapabilecek çok fazla insan yok. Sanırım güvendeyim."

Kendine olan güvenini takdir ederek bir an duruyorum. "Şimdi karar verdim; ben de senden hoşlanıyorum."

"Sanırım bunu benimle soyunmak istediğini söylediğin anda zaten anlamıştık."

"Hayır, kurmadık. O zaman sadece senin seksi olduğunu anlamıştık."

Gözleri, bir erkeğe sözlerinin takdir edildiğini söyleyen türden bir bakışla parlıyor. Aynı zamanda bir erkeği derinden sarsan türden bir bakış. "Yani hoşlanmadığın kadınlarla yattığını söylüyorsun."

"Bunlar benim sözlerim değildi, yine de söylediklerimden bunu nasıl çıkardığınızı anlayabiliyorum."

"Ve bir insanda sevdiğim başka bir şey daha var. Böyle şeyleri kabul edebilme yeteneği. Sana iki puan."

Kaşlarını çatıyorum. "Skor mu tutuyoruz?"

"Oh, Colt, bir kadının her zaman bir skor tuttuğunu ya da kutuları işaretlediğini ya da buna ne demek istersen onu bildiğinden eminim. Yani, çoğu zaman hiçbir yere varmaz ama her şeyi katalogladığımızdan asla şüphe etme."

"Bundan şüphem yok."

Dizüstü bilgisayarına geri dönüyor. "Yani ben çalışırken bütün gece orada oturup beni mi izleyeceksin?"

Dudaklarını zorlayan gülümsemeye izin veriyorum. "Kulağa zamanımı iyi değerlendirmek içinmiş gibi geliyor."

Başını sallayarak bana bakıyor. Gülümsemesi benimkiyle eşleşiyor. "Bir noktada daha fazla kahveye ihtiyacım olacak. Bana buradaki kahve makinesini nasıl kullanacağını bildiğini söyle."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bilmiyorum ama ne kadar zor olabilir ki?"

"Bu gece üç kutu işaretlendi, Bay Mağara Adamı. Dikkatli olsanız iyi olur; daha fazla işaretlerseniz başkanınızın hoşuna gitmeyecek bir çıplaklık yaşanabilir."

Tanrım, bu hızla giderse yakında haklı çıkacaktır. Neyse ki konuşmayı kesiyor ve işine geri dönüyor.

Sadece birkaç dakika oturup onu izliyorum. Bütün gece oturup ona bakmamın imkanı yok. Bunu yaparsam Zane'in ağının bu gece düzelme şansı olmaz.

Bunun yerine onu gözetleme odasında bırakıp personel mutfağına gidiyorum. Çıkarken, "Bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım" diyorum. Echo yine işine dalmış durumda ve beni zar zor fark ediyor. Tek alabildiğim başını sallamak, ama bu bana yetiyor. O gözleri çok cezbedici. Onları benimle ne kadar az paylaşırsa o kadar iyi.

ECHO beş saat boyunca aralıksız çalışıyor. Bu süre içinde ona üç kahve yapıyorum ve o da son iki çöreğini bitiriyor. Telefonumda kitap okuyarak zaman öldürüyorum. Mutfaktaki kanepede oturmuş bunu yapıyordum ki gece yarısından hemen sonra gelip beni buldu.

Buzdolabını açıp içine bakmak için eğilirken, "Seni bu kanepeye yayılmış horlarken bulacağıma emindim," diyor.

Bakışlarımı kışının üzerinde gezdiriyorum. "Ben horlamam."

Dikkati buzdolabında bir şeyler bulmaya odaklanmış bir şekilde eğilmeye devam ederek, "Uyanık kalmak için ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kitap okuyorum."

Gözlerini bana dikeyyor ve ben de gözlerimi onun vücudundan yüzüne doğru çekiyorum. "İyi bir şey var mı?"

"Lee Child'ın son kitabı."

Doğruldu, buzdolabını kapattı ve gelip yanım da ki kanepeye oturdu.

"Pek çok okurunun bu kitabı beğenmediğini biliyorum ama ben beğendim."

"Reacher bu filmde farklı ama değişikliği umursamıyorum. Baktan ilginç."

"Katılıyorum." Esniyor ve bu kadar yakın oturduğumuz için yüzünü kaplayan yorgunluğu fark ediyorum. Makyajı uzaktan bunu gizliyordu.

"Kanalla aran nasıl? Uyumaya hazır görünüyorsun."

"Bitti ve evet, uyumaya hazırım. Ama yapacak işlerimiz var." Tekrar esniyor. "Sadece yirmi dakika kadar bir molaya ihtiyacım var ve sonra tekrar gitmeye hazır olacağım."

"Aç mısın?"

"Hayır. Sen?"

"Buzdolabında ne arıyordun?"

"Hiçbir şey. Çalışırken ara vermek istediğimde ya da ertelediğimde yaptığım şey bu. Yiyecek ararım. Ve inan bana, daha fazla yiyeceğe ihtiyacım yok. Dört çörek yedikten sonra olmaz."

Koltuktan kalkıp dolaptan bir bardak alıyorum. Su soğutucusundan aldığım suyla doldurup, sanki bunun için eğitilmiş gibi hareketlerimi izleyen Echo'ya götürüyorum. Yorgun olabilir ama uyumaya yakın bile değil.

Ona uzatırken "Teşekkürler," diyor. Şaşkınlığı gözlerinden okunuyor ve ben de buna şaşıyorum. Ona içki getirmemin neden beklenmedik bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Peki," diyorum kışımı kanepenin yanındaki masanın kenarına yerleştirip kollarımı kavuştururken, "Zane'le çalışmaya nasıl ikna oldun?"

Bir elini kaldırıyor. "Bekle. Bana içki getirmek için kalktın ama kendine içki getirmedi mi?"

"Evet. Saatlerdir su içmediğin için biraz su içsen iyi olur diye düşündüm."

Gözleri yine şaşkınlıkla doluyor ama suyun çoğunu içmeden önce "Cidden," diye mırıldanarak bu şaşkınlığı üzerinden atıyor.

"Cidden ne?"

"Hayır, bu sana yönelik değildi." Kaşlarımı çatığımda detaylandırıyor. "Benim için boktan erkeklerle dolu boktan bir yıl oldu ve bekârlığın ileriye dönük en güvenli seçenek olduğuna karar verdiğim günün ertesinde evren seni hayatıma soktu. Kadınlara kapıları açan ve onlara sormadan içki ısmarlayan bir adam. Cidden, evrenin tuhaf bir espri anlayışı var."

"Bekârlık, ha?"

İçkisini bitiriyor. "Benim maruz kaldığım erkeklere maruz kalsaydın sen de bu seçimi yapardın."

"Yani senin için bir kapının açılması ve sana bir içki verilmesi bir erkekte karar kılman için yeterli mi?"

"Tabii ki hayır, ama bu bir başlangıç ve inan bana, bu yıl hiçbir erkeğin sahip olmadığı bir başlangıç."

Tam ona yanlış yerlerde takıldığını söylemek üzereydim ki, odanın dışında bir yerden yüksek bir patlama sesi duyuldu. Bir saniye sonra ışıklar söndü ve etrafımız zifiri karanlıkla çevrildi.

Echo'nun ayağa kalkmasıyla aynı anda ben de masadan kalkıyorum. Vücutlarımız birbirine çarpıyor ve ellerim anında onu sabitlemeye gidiyor. Ellerim beline indi.

Elleri göğsüme geldi.

"O da neydi öyle?" diye soruyor. Sesindeki endişeyi gözden kaçırmıyorum. "Burada kal," diye emrediyorum. "Ben gidip kontrol edeceğim."

"Ah, hayır. Burada kalmayacağım." Gömleğimi elleriyle sıkarak hareket etmemi engelliyor.

Beynim bu binaya üç dakika içinde girilebileceği, ışıkların kapatıldığı ve son zamanlarda Stone Security ve kulüpte bazı şüpheli şeyler olduğu gerçeğine kaymış durumda. Zihnimde, araştırmak için çoktan yola çıkmıştım. Echo'nun beni yavaşlatması kaşlarımın çatılmasına neden oluyor.

"Sorun nedir?" Ona bakarak soruyorum. Hava karanlık ama gözlerim çabuk alıştığı için yüz hatlarını seçebiliyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzüne korku keskin bir şekilde kazınmış. "Sorun karanlıktaki canavarlar."

Cevabı beni tamamen şaşırttı. "Karanlıktan korkan bir kız olarak seni seçmezdim."

"Burada ciddiym. Beni karanlıkta yalnız bırakamazsın. Işık açıkken her şeyi yapabilirim, ama ışık yoksa buradan giderim."

Tereddüt etmeden kabul ediyorum ve onu mutfaktan dışarı çıkarıyorum. Silahımı kılıfından çıkarıp bulunduğumuz kata doğru ilerleyerek sesin kaynağını ararken, "Yakınımda dur," diyorum.

"Sistemin güvenliğini sağladınız, değil mi?" Bu katta yalnız olduğumuzu tespit ettikten sonra söylüyorum.

Başını sallıyor. "Evet."

"Yani kimse içeri giremez mi?"

"Avustralya'da kodumu kırabilecek iki kişi tanıyorum. İkisi de şu anda ülkede değil ama bu dışarıda benim bilmediğim başka biri olmadığı anlamına gelmez. Sistemi kontrol edeyim." Bununla birlikte, gözetleme odasına ve dizüstü bilgisayarına doğru yönelir.

Klavyesine dokunuyor, parmakları daha önce hiç tanık olmadığım bir şekilde tuşların üzerinde öfkeyle uçuşuyor. Bana bakıp başını sallıyor. "Sistem tehlikeye girmedi."

"Diğer seviyeleri de kontrol etmeliyiz" demeden önce birkaç dakika olası senaryolar üzerinde çalışıyorum. Buradaki güvenlik sistemi hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama duyduğum sesi ve içinde durmamamız gereken bir karanlıkta durduğumuzu biliyorum. Bunların her ikisi de bir tür sorunumuz olduğunu gösteren kırmızı bayraklar.

Echo beni asansöre kadar takip ediyor ve çalışmadığını teyit ettikten sonra merdivenlere doğru ilerliyoruz. Aşağıya iniyoruz çünkü sesin yukarıdan geldiğini sanmıyorum. Birkaç dakika sonra bir sonraki kattayız ve etraftan dolaşıyoruz. Hiçbir şey bulamayınca bu araştırmayı bir sonraki katta tekrarlıyoruz.

Yine bir şey bulamayınca bir kat daha iniyoruz.

Merdiven boşluğundan en alt kata çıkarken bot sesleri duyuyorum. Çok zayıf, bu da bana her kimse yakınlarda olmadığını söylüyor.

Durup Echo'ya bakıyorum ve sese konsantre olurken parmağımı dudaklarıma götürüyorum.

O kişinin bize doğru gelmediğinden neredeyse eminim.

Ona hangi yöne gideceğimizi bildirmek için işaret ediyorum ve o başını salladıktan sonra tekrar hareket etmeye başlıyorum.

Yine de bu seviyede bir sorun var. Etrafta manevra yapmamız gereken lanet olası bir karmaşa var. Masalar, sandalyeler, bilgisayarlar ve bir yığın başka ıvır zıvır sanki bir depolama ünitesiymiş gibi üst üste yığılmış. Normalde bu bir sorun olmazdı ama dışarıdan gelen tek bir ışık kırıntısı ve içeride kim varsa bulmak için bu karmaşanın içinden geçme aciliyeti nedeniyle nereye gittiğimi görmek pek de kolay değil.

Bacağım sert bir şeye çarptığında "Siktir," diye mırıldanıyorum.

Yere baktığımda seksenli yıllardan kalma bir bilgisayar monitörüne benzeyen bir şey görüyorum. Zane'e onu yolun ortasında bıraktığı için zihinsel olarak lanet okuyorum ki Echo bana doğru koşuyor ve öne doğru tökezlememe neden olacak kadar güçlü.

Lanet bilgisayar monitörüne takıldım ve dizlerimin üzerine düştüm. Bununla yaşayabilirim.

Etrafımda domino etkisi yaratan ıvır zıvırla yaşayamam, çünkü bu davetsiz misafirin burada olduğumuzu anlamasını sağlar.

"Kahretsin. Üzgünüm," diyor Echo, yanıma çömelerek. "Arkamda bir ses duydum."

Ne duyduğunu anlatacak vaktimiz yok çünkü bu binada bizimle birlikte olan her kimse bize doğru geliyor. Ayak sesleri her geçen saniye daha da yükseliyor. İşin kötüsü, bu ayak sesleri bana iki yönden geliyormuş gibi geliyor, bu da Echo'yu korumayı zorlaştırıyor. Onu güvende tutabilmek için arkamda olmasını istiyorum, ama anlayabildiğim kadarıyla böyle bir şey olmayacak.

Odaya hızlıca bir göz attığımda sağ tarafımızda bir sıra dolap olduğunu fark ediyorum. Echo'nun kolundan tutarak onu onlara doğru sürüklüyorum. "Bunların arkasına sıkışabilir misin?" Arkasına sığacak kadar küçük görünen dolapları göstererek soruyorum.

"Evet, ama-"

"Aması yok." Onu istediğim yere itiyorum. "İçeri gir ve ben bu adamları halledene kadar oradan ayrılma."

"Colt," diye başladı ama yine sözünü kestim.

"Bunu tartışacak vaktimiz yok," diyorum biraz zorlayarak, dediğimi yapmasını istiyorum. Ayak sesleri yaklaşıyor.

Fazla ışığımız olmayabilir ama yüzündeki hayal kırıklığını seçebiliyorum. "Sana yardım edebilirim, biliyorsun" diye homurdanırken sesini de duyabiliyorum.

Edebilirdi.

Kendini tehlikeye de atabilir ve bu benim riske atacağım bir şey değil.

O gözden kaybolduğunda, olabildiğince hızlı bir şekilde odanın diğer tarafına geçiyorum ve bana iyi bir kapsama alanı sağlayan bir grup masanın arkasına çömeliyorum.

Bir dakikadan az bir süre sonra bir adam yanımdan geçti. Hareket ederken sağına soluna hızlıca bir göz atıyor ama beni görmüyor. Birkaç adım uzaklaştığında, olduğum yerden kayarak arkasına geçiyorum ve kolumu boynuna doluyorum.

Onu kendime doğru çekerek silahımı kafasına dayadım ve "Sen de kimsin?" diye sordum.

Elleri ön koluma geliyor ve benden kurtulmaya çalışırken derimi kazıyor. Tutuşum amacına ulaşması için çok sıkı.

Soruma cevap vermeyince boğazına daha fazla baskı uyguluyorum. "Burada ne işin var?"

"Sen Zane Stone musun?"

Sadece bu soru bile bana bir şey söylüyor: Biri tarafından gönderilmiş.

"Kim bilmek istiyor?"

Arkadan bir ses geliyor. "Ben."

Kahretsin, bu ikinci pisliğin bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim. Ama beni dışarı çıkarmasına izin vermeyeceğimden eminim.

Kolum hâlâ ilk adamın boynundayken, çömelirken onu aşağı doğru çekiyorum. Döndüğümde, iki numaralı pisliğin bana doğru geldiğini fark ettim.

Silahı ona doğrulttum, ateş etmeye hazırdım. Tetiği çekmek üzereydim ki Echo adamın sırtına atlayıp kollarını ve bacaklarını ona doladı.

Bir anlığına dikkatimi dağıttı, bu da tuttuğum adamın üstünlük sağlaması için yeterli oldu. Kendini tutuşumdan kurtarıyor ve bir yumruk atmaya başarıyor, yumruğu yanağıma beni yana savuracak kadar sert bir şekilde çarpıyor.

Dikkatimin yarısı hâlâ iki numaralı pislğin gözlerine parmaklarını bastıran Echo'da ve onu sırtından itmeye çalışırken ona tutunmak için elinden geleni yapıyor.

Lanet olsun.

Dikkatimin diğer yarısını da karşımdaki adama verip bir yumruk atıyorum ve yumruğum adamın suratına iniyor. Durumun kontrolünü ele geçirmeye yetiyor ve bu kontrolü onu birkaç kez yumruklamak için kullanıyorum, böylece onu yere devirebiliyorum, bu noktada birkaç sert yumruk daha atıyorum, böylece neredeyse bayılıyor.

"Kimsin lan sen?" Silahımı kafasına doğrultmuş halde tepesinde dikilirken tekrar soruyorum.

"Cehenneme kadar yolun var," diye homurdanıyor, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyor.

Echo'nun adamı sonunda onu sırtından atmayı başarıyor ve ani bir hareketle onu yere düşürerek mastürbasyon yapıyor. Yine, yere düşerken çıkardığı gürültüyle ve içinden kopan acı çığlığıyla bir anlığına dikkatim dağılıyor. Bu da pislğe yumruklarıyla üzerime gelme fırsatı veriyor.

Silahımı elimden aldı ve bana yumruk attı. Yumruğun şiddetiyle yanağımda bir acı hissettim ama aldırmadım ve ona yumrukla karşılık verdim. Saniyeler içinde, her biri bir öncekinden daha sert olmak üzere yumruklarımızı karşılıklı olarak savurmaya başladık.

İkimizin de kazanmaya kararlı olduğu fiziksel bir kavga.

Zane'in bu odaya depoladığı mobilya ve bilgisayar dağınıklığı, biz birbirimizi oraya, buraya ve her yere itip yumrukladıkça her yere dağılıyor.

Tüm dikkatimi bu orospu çocuğunu indirmeye odakladığım için Echo'nun izini kaybediyorum.

"Colt!" diye seslenene kadar ona geri döndüm.

Bu sefer daha akıllıca davranıyorum ve gözlerimi beni indirmeye çalışan şerefsizden ayırmıyorum. "Ne?" Ona tekrar yumruk atarken bağıriyorum. Parmak eklemlerim onun kanıyla kaplanmıştı ve bu yumruk biraz daha ekliyordu.

"Onu vurmamı mı istiyorsun?"

Bu ne lan?

Ona baktım ve elindeki silahımı fark ettim.

Tabii ki onu vurmasını istiyorum.

"Evet! Ama öldürmek için değil," diye bağıryorum, sonra suratıma bir yumruk yiyip kığımın üstüne düşüyorum.

Echo ateş ediyor ve göt herif de yere yığılıyor.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıyorum ama o daha hızlı, bacağında lanet bir mermi olsa bile.

Ben ona ulaşamadan Echo'yu boğazından yakaladı ve oksijenin içeri girmesini engelleyecek kadar sıkı. Onunla savaşmak için elinden geleni yapıyor ama başarılı olmak için çok az umudu var. Echo çok küçük. O kıyafetlerin altında biraz kas saklı olsa bile, bu pislik tuğla gibi inşa edilmiş. Onunla boy ölçüşemez.

Adama doğru hamle yapıyorum, ellerimi boynuna doluyorum ve onu Echo'dan uzaklaştırıyorum. Onu bırakması için boğazına ciddi bir baskı uygulamak gerekiyor. Bu onu çok kızdırmışa benziyor. Gözleri benimkileri bulduğunda öfkesini haykırıyor ve tekrar kafa kafaya geliyoruz.

Bu sefer ikimiz de öfkeyle doluyoruz.

Kavgaya girmek asla kaçındığım bir şey değil. Kulübüm içinse değil. Kendimi ya da başkalarını korumak için de değil. Ama dövüşmek içimde beslenmemesi gereken bir parçayı besliyor. Bugün doğum günüm olduğu için, yaşadığım ağır şeyleri unutamadığım günlerden biri, o karanlık yanımda zaten yarı canlı ve sadece beslenmeyi bekliyor.

Kollarım kendi kendine hareket ediyor.

Zihnim bedenimden ayrılıyor.

Ruhum şiddete kucak açıyor.

Derinlerde bir yerde bu adamı hayatta tutmam gerektiğini biliyorum. Onu sorgulayabilmemiz için kulübün buna ihtiyacı var. Ama şu anda, biz devam ederken, onun ölmesini istiyorum. Canının yanmasını istiyorum.

Sorun şu ki, o da benimle aynı şeyi istiyor.

Uzun bir süre boyunca yumruklaştık.

Yumruklar, kan ve şu anda hissetmediğim ama daha sonra ortaya çıkacak bir tür cehennem.

Echo'nun odada bizimle olduğunu zar zor hatırlıyorum.

Zihnim tamamen yaptığım şeye odaklanmıştı. Ta ki diğer adam da katılana kadar.

İşte o zaman ortalık karıştı.

Onu bayılttığımı sanmıştım. Görünüşe göre yapmamışım. Yumruğun ortasındaydım, yumruğum ikinci pisliğin yanağına çarpmaya hazırdı, ilk sık kafalı üzerime geldiğinde.

Karaciğerden

vuruldu.

Çok acı verici.

Hemen yere düştüm.

Nefesim kesildi.

Yakıcı bir acı.

Sıcak lav ve asit bir araya gelmiş gibi.

Düşüncelerim gün gibi açıktı. Ayağa kalkmam lazım, Echo'yu korumam lazım ama vücudum hareket etmiyor.

Lanet olsun.

Boku yedik.

Ve sonra silah sesi

duyuldu. İki kez.

Üçüncü kez.

Tam ışıklar geri gelirken. Lanet olası

garip zamanlama.

Başımı kaldırdığımda Echo'yu yerde yatan iki orospu çocuğunun başında buldum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Cidden, bu adamlar tam bir baş belasıydı."

Echo kısıtlı ışıkta bile iyi bir nişancı. Bacaklarına sıktağı kurşunlarla onları şimdilik durdurmayı başardı ama tekrar harekete geçmeleri uzun sürmeyecek, bu yüzden yerden kalkıp onlara doğru ilerliyorum. Vücuduma yayılan acı, ikisini de birkaç sert yumrukla yere serecek kadar hafifledi.

Silahımı Echo'dan alıp kılıfına koyuyorum ve "Liam sana ateş etmeyi öğretti mi?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Silah kullanmayı bilmemden nefret ediyor. Bana kocam öğretti."

"Kocan mı?" Yüzük takmıyor. Ona daha önce söylediğim saçmalıklardan herhangi birini söylemeden önce bundan emin oldum.

"Eski kocam ama henüz boşanmadık."

Zane'in sesi arkamızdan gelirken bu bilgiyi bir kenara bırakıyorum. "Siz ikiniz iyi misiniz?"

Ona döndüm. "Evet, sanırım." Echo'ya bakıyorum. "İyi misin?" Adamlardan biri tarafından yere fırlatıldığı için biraz acı çekiyor olabilir.

Başını sallıyor. "Sırtım biraz ağrıyor ama iyiyim."

"Ne oldu?" Zane iki pisliğin yanına gelerek soruyor. "Liam ve ben geri döndüğümüzde elektriğin kesik olduğunu gördük ama zorla girildiğine dair bir işaret görmedik." Echo'ya bakıyor. "Ağa ne yaptınız?"

"Güvenliği sağlandı ve tehlikeye atılmadı," diyor.

"Bu adamları burada duyduğumuzda bunu yapmayı yeni bitirmişti. Aynı anda ışıklar da söndü," diyorum.

"Bizi yan taraftaki muhasebe firmasına bağlayan duvardan içeri girmişler," diyor Liam, bize katılarak. "Az önce bir göz attım. O duvarı aşmak için güvenliğimizi geçersiz kılmalarına gerek yoktu."

"Siktir," diyor Zane. Sonra Liam'a, "Onları tanıdın mı?" diye soruyor.

Liam başını iki yana sallar. "Hayır."

"Seni arıyorlardı," diyorum. "Onları biri gönderdi." Liam onlara bir kez daha bakıyor. "Onları zapt etmekle iyi iş çıkardın."

"Bunun için Echo'ya teşekkür edebilirsin," diyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyor Zane, ona bakarak. "Onları sen mi vurdun?" "Evet," diyor. "Pislikler gelmeye devam etti."

Liam başını sallıyor. "Tanrım." Zane'e bakıyor. "Sana onu gemiye getirmenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

"Hey," diyor Echo kardeşine. "Ben buradayım. Seni duyabiliyorum."

Tekrar ona bakar. "Biliyorum. Bu konuda ketum davranmaya çalışmıyorum. Burada senin güvenliğin için endişeleniyorum. Sen herkes gibi eğitilmiş değilsin. Ve senin de bir sürü kişisel sorunun var."

Gözlerini deviriyor. "Ne yani, bir erkeğin bir sürü kişisel sorunu varsa, bu sorun değil mi? Ama bir kadının varsa, bununla başa çıkmak için zamana mı ihtiyacı var? Seni seviyorum Liam, ama bazı fikirlerini güncellemen gerekiyor."

"Kastettiğim bu değildi," diyor Liam, sözleri ölçülü. "Eğitim almamış ya da dikkati dağılmış hiç kimsenin, kadın ya da erkek, burada çalışmasını istemiyorum."

Echo tartışmaya devam etmek için ağzını açıyor ama Zane araya girip onun sözünü kesiyor. "Yeter. Echo'nun uzmanlığına ihtiyacımız var. Bu kadar yeter. Onun güvende olduğundan emin olmak için hep birlikte çalışacağız. Ve aslında ne için burada olduğunu kimseye söylemeyeceğiz. Bizim dışımızda Axe, Bronze ve Easton'ın bildiği kadarıyla o benim yeni asistanım."

Echo ona bakar. "Bu sana kahve yapmam gerektiği anlamına mı geliyor? Eğer öyleyse ben yokum."

Zane ona bir bakış atar. Kardeşinin bir an önce ona attığı sinirli bakışla eşleşen bir bakış. "Artık hepimiz işimize dönebilir miyiz?"

"Bunu kahveye hayır olarak alıyorum," diyor Echo. "Ve evet, gerçekten işime dönmek istiyorum. Sisteminizi tekrar kontrol edeceğim."

Bununla birlikte dönüyor ve yanımızdan ayrılıyor.

Gözlerim kışının her yerinde olmak istiyor, ancak oradan başka her yere bakıyorum. Kardeşini kızdırmak istemiyorum.

Zaten bana kızgın olduğu ortaya çıktı.

O sinirli bakışlarını bana çevirerek, "Silahını nasıl aldı lan?" diyor.

"Üzerimdeki çürüklerden birini gördün mü Liam?" Kendi kızgınlığım alevlenerek soruyorum. "Silahım havaya uçtuğunda tam ortadaydım. Ben yapamazken aklını kullanıp o orospu çocuklarının icabına bakan kız kardeşine şükürler olsun."

Liam parmaklarını saçlarının arasına sokup uzun bir nefes verdi. "Kahretsin, üzgünüm Colt. Echo'ya göz kulak olduğun için minnettarım."

Başımı salladım. "Evet."

"Bir sorunumuz var," diye araya giriyor Zane. "Ne?" "Ne?" diye soruyorum.

"Echo burada çalıştığı için risk altında olabilir ve bu adamları kimin gönderdiğini ve buradaki veri ihlalinin arkasında kimin olduğunu bulana kadar onu güvende tutmamız gerekiyor." Liam'a bakıyor. "Onun korunmasından senin sorumlu olmanı önerirdim ama bence ona çok yakınsın, o yüzden"-bana dönüyor-"bunu senin yapmanı istiyorum."

"Burada ne tür bir korumadan bahsediyoruz?" diye sordum. Aynı anda Liam, "Yapabilirim," diyor.

Zane başını Liam'a doğru hızlıca sallayarak, "Yapabilirsin ama ikimiz de Echo'nun sahip olduğun her düğmeye bastığını biliyoruz. Başka biri bunu denemeden önce sen onu öldüreceksin." Bakışlarımla buluşuyor. "Her şeyin iç yüzünü öğrenene kadar 7/24 onunla birlikte olman gerekecek. Scott zaten seni onunla çalıştırıyor, yani bu mümkün olabilir. Eğer senin için sorun yoksa, onun için de sorun olup olmadığını kontrol edeceğim."

Haklı; Echo ve ben zaten birlikte çalışıyoruz. Veri ihlalinin çözdüğümüzde, onun güvenlik sorununu da çözmüş olacağız.

"Benim için sorun yok," diyorum. Ondan hoşlanıyorum, bu yüzden onunla vakit geçirmek sorun olmamalı.

"Teşekkürler," diyor Liam. "Minnettarım."

Zane ve Liam konuşmalarını bu pisliklerin kim olduğunu bulma planlarını tartışmaya kaydırırken benim aklım Echo'ya ve onu güvende tutma görevime kayıyor.

Bu şimdiye kadar üstlendiğim en zor iş olabilir.

Her saatimi onunla geçirmek bir şey.

Ellerimi ondan uzak tutmak bambaşka bir şey.

I Son yirmi dört saat içinde dört çörek yememiş olsaydım, şu anda daha fazlasını bulmak için dışarı çıkmış olurum. Saat sabahın üçünü biraz geçiyor ve ben yorgun ve huysuzum. Ve canımın şeker çekmemesi gerekiyor. Bahsetmeye bile gerek yok.

Daha önce o pisliğin sırtına vurulduktan sonra biraz acı içindeydim.

Binamın ön kapısına vardığımızda Colt'a "Beni eve bıraktığın için teşekkürler," diyorum.

Çatı katım Charlotte Caddesi'nde, Zane'in Creek Caddesi'ndeki binasından çok uzakta değil. Colt benimle eve kadar yürümekte ısrar etti. İtiraz etmedim.

İçeri girmek için güvenlik etiketimin olması gereken kapıda çenesini kaldırdı. "Bizi içeri alacak mısın?"

"Bizi mi?"

"Evet." Sonra gözlerini bana dikerek, "Zane ve Liam sana söylemediler, değil mi?" dedi.

"Neyi söylemediler?" Cidden, bu konuşmayı takip edemeyecek kadar bitkinim.

"Bir süre seninle takılacağım."

"Tamam, zeki bir kadın olabilirim ama şu anda yorgunum ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Lütfen açıkla."

"Tüm bu olanlardan sonra Zane senin güvenliğini sağlamak istiyor. Benden bunu yapmamı istedi."

Söylediklerini düşünerek ona bakıyorum. Beynim gerçekten kızarmış. Tüm o kelimeleri birbirine bağlamak için tatlı bir zaman harcıyor. "Yani benimle mi kalıyorsun? Burada mı?"

Gülümsüyor ve gözlerim morluklarına takılıyor. Zane'in binasına giren o iki adamla dövüştükten sonra yüzü şişlik ve morluklardan oluşan kızgın bir enkaza dönmüştü. "Evet, seninle kalıyorum. Burada. Ve her şeyi çözene kadar nereye gidersen git."

Tıpkı Liam ve Zane gibi. Yıllardır beni kontrol altına almaya çalışıyorlar. Bu durumu anlasam da, bunu benimle tartışmamaları beni kızdırıyor. Sadece bir plan yapıp uygulamaya koymaları ve neler olup bittiğini bana anlatmayı Colt'a bırakmaları.

Kızgınlığım yüzüme yansımış olmalı ki Colt, "Anladığım kadarıyla bunu hissetmiyorsun," diyor.

Anahtarlarımı almak için çantamı karıştırıyorum ve içeri girmek için güvenlik etiketini okutuyorum. "Zane'i ya da ağabeyimi ve beni organize etmeye çalışma şekillerini hissetmiyorum. Ama bu senin suçun değil. Bunu yaptığın için sana minnettarım."

Beni asansöre kadar takip etti. "Daha önce Zane'le çalışmaya nasıl ikna edildiğinle ilgili konuşmamızı bitirmemiştik."

Asansöre bindim ve kendi katımın düğmesine bastım. "Onu altı yaşından beri tanıyorum. O ve Liam sekizinci sınıftaydılar ve en iyi arkadaşlardı. Zane okuldan sonra sürekli bizim eve gelen sinir bozucu bir çocuktü. Benim için neredeyse bir kardeş gibidir. Kesinlikle öz kardeşim kadar sinir bozucu. Ama yardım istediğinde ona asla hayır diyemem."

Colt kıkırdıyor ve ben de bunu ona mümkün olduğunca sık yaptırmaya karar veriyorum. Gözlerinin etrafındaki çizgilerin bir araya gelişinde hoşuma giden bir şey var. *Gerçekten* hoşuma gidiyor. Daha önce erkeklerde hiç fark etmediğim bir şekilde.

"Okuldayken böyle bir arkadaşım vardı, kız kardeşi de benim için aynı şeyi söylerdi" diyor.

"Hala onlarla arkadaş mısın?"

"Hayır. Onunla arkadaşlığım liseye kadar devam etmedi. On altı yaşımdayken kız kardeşiyle oynaştıktan sonra olmadı."

"Oh, oraya gitmişsin. Evet, Zane ve ben birlikte olsaydık Liam bundan hiç hoşlanmazdı." Liam'ın nasıl çıldıracağını düşününce ürperiyorum.

"Siz hiç yapmadınız mı?"

Asansör benim katıma geliyor ve koridora çıkıyoruz. "Hayır. Belki de tanıştığımızda çok genç olduğumuz içindir, ama Zane'i hiç bu şekilde düşünmedim ve eminim o da aynı şekildedir. Tanrı'ya şükür hiç

bu konuda endişelenmek zorunda kaldım. Beni ne kadar kızdırsa da onu seviyorum ve arkadaşlığımızı riske atmak istemem."

Ön kapımın kilidini açıyorum ve evimin tanıdık konforunu içime çekiyorum. Işıklar çoktan yanmış ve hoparlörlerimden çalan film sesleriyle birlikte beni bekliyordu.

Colt çatı katıma girerken alçak sesle ısıklık çalıyor, başını geriye eğip yüksek tavana ve üstümüzdeki asma kata bakıyor. "Güzel yermiş."

Onu içeri kadar takip ediyorum ve kısa koridordan alt katın büyük bölümünü oluşturan açık plan yaşam alanına iniyorum. "Evet, evliliğim bittikten sonra iki şeyi elimde tutmayı başardım. Bu çatı katı ve arabam."

Kocam her iki şey için de benimle kavga etmedi. Etmemesi gerektiğini biliyordu. Bana yaşattıklarından sonra olmazdı. Yine de, sakladığımdan çok daha fazlasını kaybettim ve hala onu öldürebilirim seviyesindeyim.

"Dekorasyondan sen mi sorumluydun?" Colt soruyor, dikkati televizyonumun üzerindeki devasa tabloda.

Gülümsüyorum. "Öyleydim." Tabloyu başımla işaret ederek, "Onu annem yaptı. Buradaki hemen hemen tüm sanat eserleri ve heykeller onun."

Heath ve ben bu çatı katını üç yıl önce ona yalvardıktan sonra satın aldık. Bu yalvarma benim en iyi zamanım değildi. Evliliğimin çoğu en iyi zamanım değildi. Yirmi bir yaşında çok genç yaşta evlendim, kendimi yeterince tanıımıyordum ve ondan katlanmam gerekenden çok daha fazlasına katlandım. Sınırlar, var olduğunu çok geç öğrendiğim bir şeydi. Onun yalanlarını, aldatma yöntemlerini keşfettiğimde, sınırlara olan ihtiyacımızı aşmış ve avukatlara olan ihtiyacımıza doğru yol almıştık.

Colt bakışlarını benimkilere çevirerek, "İyi bir zevkin var," dedi. "Endüstriyel dediğin şey bu, değil mi?"

Üzerini kabaca boyadığım açık tuğlalara; metal, cam ve ahşabın bir araya gelişine; mobilya, sanat eseri ve bitkilerin eklektik karışımına bakıyorum. "Evet, ama aslında belirli bir görünüm hedeflemiyordum. Sadece mekanı sevdiğim şeylerle doldurdum. Biraz karışık."

"İşe yarayan bir karışım."

Tekrar gülümsedim. Colt'ta beni kendine çeken bir şey var. Etiketlemekte zorlandığım bir şey, bu da bana onda tek bir şey değil, bir sürü şey olduğunu söylüyor. Bir şeyi etiketleyebildiğinizde, neyi sevdiğiniz bellidir, ama etiketleyemediğinizde, bu bir şeyler paketidir. Şu anda, onun kolay iltifat etme tarzını seviyorum. Ortaya bir şeyler koymaya istekli olması. Heath ile bunu hiç yaşamadım. O her zaman çok lanet biriydi.

Bana olan minnettarlığını gizler ve esirgerdi. Arkadaşlarına anlatırken kulak misafiri olmama rağmen bir kez bile bu çatı katını nasıl dekore ettiğimi beğendiğini söylemedi.

"Pekâlâ," diyorum, "size kötü haberlerim var Bay Mağara Adamı."

Bu kelimeyi kullanmama kaşlarını çatıyor ama sorgulamıyor. "Bu kötü haber canını yakacak mı?"

"Belki, ama sen acıyla iyi başa çıkıyorsun gibi görünüyor." Morluklarına bakıyorum. "Yani, o morluklardan herhangi birini hissediyor musun?"

Eli yanına gidiyor. "Birazcık. Yakında kendilerini belli edecekler ama iyiyim. Bana vereceğin kötü haber nedir?"

Yediği onca yumruktan sonra nasıl hâlâ ayakta durabildiğine dair hiçbir fikrim yok. Uyku düzenini ayarladıktan sonra ona biraz Advil ve bir buz torbası getirmeyi aklıma not ediyorum. "Yedek yatağım yok çünkü kocamı evden attığımda benimkini de attım ve henüz yerine yenisini koymadım. O yüzden kanepede uyumak zorundasın."

"Hâlâ boş odanızda mı uyuyorsunuz?"

"Altı aydır burada yatmıyorum. Eşyaları attım ve şehri terk ettim. Bu geri döndüğüm ilk gece. Ve evet, boş odamda uyumak zorundayım."

"Kanepe bana uyar." Elini kaldırıyor ve parmağını havada daire çizdiriyor. "Yine de bu gürültüyü kesmemiz gerek." Düşünüyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "*Pretty Woman* mı?"

Bunu sorarken yüzünde beliren acı dolu ifadeye gülüyorum. "Ne yani, hayatında biraz Julia Roberts sevmiyor musun?"

Ses sistemimden *Pretty Woman*'ı dinliyorum. Her odada hoparlörüm var ve her zaman bir film oynuyor. Bu tuhaflığım, çocukluğumda arka planda her zaman bir film oynatan annem sayesinde. Zane'in merkezine gitmeden önce çantalarımı bıraktığımda *Pretty Woman*'ı ve ışıkları açtım çünkü eve sessizlik ve karanlıkla gelmek hiç hoşuma giden bir şey değil.

"Julia Roberts'ın ete kemiğe bürünmesine karşı değilim," diyor Colt sırtarak. "Ama bütün gece bunu dinlemek yapılacaklar listemde üst sıralarda değil."

"Ne kaçırdığını bilmiyorsun." Uzaktan kumandayı alıp sesi kapatıyorum. "Bir dakika içinde battaniye ve yastıklarla döneceğim."

"Teşekkürler," diyor kanepeye uzanırken. Bir omzunu kıvrıyor ve kolunu sanki bir bükülmeyi çözmeye çalışıyormuş gibi biraz kaldırıyor.

Koluna bir an uzun uzun bakıyorum ve o bunu fark etmiyor. Gözlerini kaslarından çekerken benimkilerle buluşuyor, sıcaklık dolu. Eminim benimkiler de aynı seviyede ısı içeriyordur. Kesinlikle sıcak hissettiriyorlar.

Kızım.

Kendine çeki düzen ver.

Bekârlık, hatırladın mı?

Tamam.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve yatak bulmak için merdivenlerden yukarı koşuyorum.

Bir battaniye ve yastık topladım ve en iyi arkadaşım bana mesaj attığında aşağı inmek üzereydim. Heath'ten yediğim haltlar yüzünden bana cehennemi yaşattığı bir gece yarattığım özel 'Kaltak' ses tonundan onun olduğunu anladım.

Morticia: Uyuyamıyorum ve eve yeni geldiğini görebiliyorum. Evet, seni takip ediyorum çünkü kankası yıllar sonra nihayet eve döndüğünde bir kızın yapacağı şey budur.

Bilgisayar delisi olduğum için telefonlarımızı birbirimizi takip edebileceğimiz şekilde ayarladım. Bugünlerde bir kız çok güvende olamaz. En iyi arkadaşım bunu aşırıya götürüyor.

Ben: Neredeyse yıllar oldu.

Morticia: YILLAR GIBİ GELDI.

Ben: Seni seviyorum Lil, ama çok dramatiksin.

Morticia: Ne yapıyorsun?

Ben: Uyumak üzereyim. Şu anda kanepemde oturup ona battaniye getirmemi bekleyen adamla ilgiledikten sonra.

Morticia: Bir adamı mı aldın? Ve onu kanepede mi uyutuyorsun? Şu an kafam çok karışık. Bu gece çalıştığını sanıyordum.

Ben: Çalışıyordum. O benim işimin bir parçası. Neden burada olduğu uzun hikaye. Biraz uyuduktan sonra sana anlatırım.

Bana başka bir mesajla geri dönmedi, ben de telefonumu cebime geri koydum ve son altı aydır Lilith'i ne kadar özlediğimi düşünürken aşağıya, Colt'un yanına indim.

Benim küçük Morticia Addams'ım Lilith, on üç yaşımızdan beri en iyi arkadaşımdı. Dokuzuncu sınıfın ilk gününde okula yeni bir öğrenci olarak geldim ve diğer çocuklar beni rastalı saçlarım ve hippie aksesuarlarım yüzünden yargıladıklarında Lilith beni kanatları altına aldı. İsimle de dalga geçtiler ama on üç yıldan sonra buna alışmıştım.

Tuhaf ebeveynlerimiz, 80'ler ve 90'lar filmlerine olan sevgimiz (çoğunlukla *Pretty Woman*) ve ayrıca fotoğrafçılık ve sanata olan sevgimiz üzerinden birbirimize bağlandık. Lise boyunca birbirimizin arkasını kolladık ve hâlâ da kolluyoruz. Lilith'siz bir hayat düşünmek bile istemiyorum ve onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Bunu derinden bilmem için bana yeterince sık söylüyor. Birbirimize karşı açık olmamız ve ruhumuzun her parçasını ortaya koymaya istekli olmamız arkadaşlığımızın özünü oluşturuyor. Evliliğim bitene kadar bunu tam olarak anlamamıştım ve Lilith sadece annemin benim için olduğu gibi benim için oradaydı. Ruh kardeşliği gerçek bir şeydir; Lilith benim ruh kardeşim.

Colt battaniye ve yastığı ona verdiğimde "Teşekkürler," dedi.

Göğsüne baktım.

Çıplak göğsüne.

Artık üzerinde hiçbir giysi olmayan göğsüne.

Ağır dövmele göğsü, ağır dövmele koluyla eşleşiyor. Colt'un bir kolu hâlâ dövmesiz ama derisinin geri kalanına bakılırsa yakında o kol üzerinde çalışmaya başlayacağını söyleyebilirim.

"Çok egzersiz yapıyorsun, ha?"

Ben de öyle diyorum. "Biraz."

Bakışlarıyla buluşuyorum ve kahverengi gözlerinin beni gülümseyerek izlediğini görüyorum. Birlikte olması bu kadar kolay bir adamla daha önce tanıştığımdan emin değilim. Colt'un varlığında kendimi rahat hissetmem için tek bir kelime etmesine bile gerek olduğunu sanmıyorum. Ben öyle hissediyorum.

Gülümsemesine karşılık vererek, "Birazının bunu örteceğini sanmıyorum. Gördüğüm kadarıyla değil." Bakışlarımı tenindeki çürüklerin üzerinde gezdiriyorum. "Şu morluklar için sana bir buz torbası getireyim."

Mutfağa gidiyorum ve buz torbasını ona geri getirdiğimde, "Bu tırnaklarla neredeyse birini öldürecek miydin?" diyor.

Tırnaklarıma baktım. Yaklaşık beş yıldır akrilik yaptırıyorum. Şu anki tercihim badem şeklinde tırnaklar, ne kadar uzun olursa o kadar iyi. Ayrıca mümkün olduğunca gösterişli olmasını tercih ediyorum. Lilith onlara eklediğim parıltı ve ışıltıdan ürperiyor. "Onları silah olarak düşünmemiştim ama haklısın, olabilirler."

"Bu konuda yapabilecek bir şey yok. Öyleler amına koyayım."

Gülüyorum ve geçirdiğim boktan yıl sayesinde bugünlerde gülmek bana neredeyse yabancı olsa da, bu gece birden fazla kez güldüğümü fark ediyorum. Bu iyi hissettiriyor. "Onları her zaman yanımda taşıdığımı ve gerektiğinde silah kullanmaktan çekinmediğimi unutma."

"İnan bana, bu bilgiyi çoktan dosyaladım."

Tam buna cevap verecekken telefonum başka bir mesajla çalıyor. Cebimden çıkardığımda, şüphelendiğim gibi Lilith'ten değil, başka bir arkadaşımın, Sara'dan geldiğini fark ediyorum. Artık onu tanımlamak için 'arkadaş' kelimesini kullanmıyorum. O tamamen, kocamın ihanetleri hayatıma balyoz gibi inene kadar yakın olduğum insanlar grubuna giriyor. Sara gerçek, sıg renklerini gösteren insanlardan biri.

Sara: Instagram'da olmadığını biliyorum, o yüzden bunu görmeyeceksin. Görmem gerektiğini düşündüm.

Heath ve Joanne'in fotoğrafına bakıyorum, bir zamanlar değerli bir arkadaşım olduğunu düşündüğüm bir başka kadın. Öyle olmadığı ortaya çıktı. Sadece kocama ve onun sunabileceği her şeye yakınlaşmak istiyordu. Bu fotoğrafta kocam onun arkasında duruyor ve kollarını ona dolamış. Bu benim için yeni bir şey değil. Benim için yeni olan ve kalbime gerçekten büyük bir darbe indiren şey ise Sara'nın karnındaki bebek yumrusu ve kocamın ellerinden birinin 'bu benim bebeğim' dercesine karnının üzerinde koruyucu bir şekilde durması. Sara'nın görmem gerektiğini düşündüğü şey buydu.

"Seni lanet olası kaltak," diye mırıldandım ve Lilith'e bir mesaj gönderdim.

Ben: Şuna bak.

Fotoğrafı ona gönderiyorum.

Morticia: Nereden aldın onu? Ben:

Sara.

Morticia: O sürtükten nefret ediyorum. Onu engellemelisin. Ve Tanrım, ne zaman büyüyecek ve bütün gece, her gece parti yapmayı ve bunu yaparken Instagram'ı takip etmeyi bırakacak?

Evet ama Joanne'in hamile olduğu gerçeğini konuşabilir miyiz?

Yani, WTF???

Morticia: J erkekleri hakkındaki görüşümü biliyorsun. Onlardan asla iyi bir şey gelmez. Joanne bir kız olsa da, J erkeği kategorisine giriyor gibi hissediyorum.

Lilith'in adı J harfiyle başlayan erkeklerle uzun bir geçmişi var. John, Jamie ve Jacob. Tüm bu J ismi meselesine çok fazla kafa yordu ve bana bu J erkek ismi meselesinin gerçek bir şey olduğunu göstermek için biraz fazla heyecanlandı (hiçbir şey için heyecanlanmayan Lilith için). Bir Cuma gecesi, sanki Urban Dictionary tüm değerli bilgilerin nihai kaynağıymış gibi gururla "Urban Dictionary'de bile var" dedi. Lilith'e hiç benzemiyordu ama yine de ne kadar

Bu pislikler onu mahvetti. Yemin ederim, John, Jamie ya da Jacob'a rastlarsam, dikkat etseler iyi olur.

Çocuk istemediğini söylemişti.

Morticia: Doğru, J olayından ziyade buna odaklanıyoruz.

Yakaladım seni.

Ben: Dürüst olmak gerekirse, şimdi arabama atlayıp kapısına vurabilir ve onun hakkında ne düşündüğümü söyleyebilirim.

Morticia: Sakin ol, hanım evladı. Ben de geliyorum. Ben: Geç oldu.

Morticia: Geç değil. Ayrıca, ben zaten yoldayım. Kahve makinesini aç.

Ben: Sana tapıyorum.

Morticia:

Biliyorum.

Colt, "Biri seni kızdırdığında ne kadar saldırganlaştığını da fark ettim," diyerek dikkatimi tekrar ona çekti. "Daha önce telefonunu bu şekilde bıçaklayan birini gördüğümünden emin değilim."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum, öfkemi içimde tutamıyorum. Bu konudaki tüm düşüncelerimi paylaşacak kişinin o olması onun için büyük talihsizlik. "Dürüst olmak gerekirse, ne istediğini bilmeyen ve kadınlarına bir şey istediklerini söyleyip, ilk kadınlarıyla olan ilişkilerini mahvettikten sonra gidip başka bir kadından tam tersini alan erkeklerin nesi var? Ayrıca, hayatına devam etmesi gereken ama etmeyen kadınlar da vurulmalı. Arkadaşları ortalıktan kaybolur kaybolmaz arkadaşlarının kocasıyla yatan boktan, boktan kadınlar da öyle. Ve muhtemelen arkadaşları hâlâ ortalıktayken o kocayla yatan kadınlar da." Geniş gözlerle bakmaya devam ederken uzun, öfkeli bir nefes veriyorum.

"Sanırım hayatına devam etmediği için vurulması gerektiğini söylerken kastettiğin kadın sensin?"

"Evet." Öfkeli bir nefes daha almaya zorluyorum. "Mesele şu ki, evliliğimi geride bıraktığımı hissediyorum. Yani, uzun bir süre iyi değildi. Ama sonra **böyle** şeyler oldu" -Ona Heath ve Joanne'in fotoğrafını gösteriyorum -"ortaya çıkıyor ve bittiğini sandığım tüm duygularım da öyle. Aklımı başımdan alıyor."

Önce fotoğrafa sonra da bana bakıyor. "Evlilik öylece unutulacak bir şey değil, Echo."

"Sen evlendin mi?"

"Hayır, ama bu iki insanın birbirine bağlanmasıdır ve ben hayatımda bunu yaşadım ve kaybettim. Kaybetmeden önce ne durumda olurlarsa olsunlar, kopan bağlar insanı öldürür. Bunu yıllarca hissedersiniz."

"Moral konuşması yapmayı hedeflediysen, hedefi ıskaladın."

"Ben ve moral konuşmaları el ele gitmez," diyor, bu gece tanıdığım kolay adamdaki eser yok. Bu Colt'un yeni bir yönü. Daha derin, düşünceli bir yanı... Moral konuşmasını tercih ediyordum gibi görünmesine rağmen bu yanını sevdim. Tercih etmezdim; ben her zaman dürüstlüğü ve ihtiyacım olduğu kadar öldürücü de olabilecek türden bir sohbeti tercih ederim.

Kanepeye çöktüm, öfkem biraz dağıldı. "Ben çocuk istedim. Heath istemedi."

Colt da benimle oturdu. Üç kişilik olduğu için aramızda mesafe var ama bana yakın hissediyor. Tam da ihtiyacım olan şey bu ve onunla bu gece nasıl tanıştığımı düşünmeden edemiyorum, yine de ihtiyaç duyduğum anda yanımda oturup beni dinliyor. "Bu acıtmış olmalı."

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, acıtıyor. İhanete uğramış hissettiğim birinden bebek sahibi olması da canımı yakıyor. O fotoğrafa baktığımda gördüğüm tek şey her ikisinin de yaptığı koca bir ihanet."

"O fotoğrafı telefonundan silmen gerek."

Ön kapım çarparak kapanıyor ve Lilith'in sesi koridorunda yürürken havada süzülüyor. "Katılıyorum." Önümüze gelip ellerini kalçalarına koyuyor ve Colt'u bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra bana bakıp şöyle diyor: "Yatağında seninle birlikte olabilecekken onu neden kanepeye mahkûm ettiğini anlamıyorum. Tanrı biliyor ya, iyi bir alete ihtiyacın var ve cidden, bu adam bir kadına nasıl yaklaşacağını biliyor gibi görünüyor."

I Echo ve benim önümde duran küçük kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ondan etkilenmediysem ne olayım. Uzun siyah saçları arasında; solgun, siyah rujlu ve ağır makyajlı yüzü Gözlerinden çıkan kanatlar; üzerinde kafatasları, yıldızlar ve küçük bıçaklara benzeyen şeyler olan sallantılı küpeleri; üzerinde kediler, yıldızlar, aylar ve kar taneleri olan örme siyah, gri, kırmızı ve beyaz kazağı; ve bir tarafında kemik baskısı olan siyah eşofman altı, bakacak çok şey var.

Ancak benim dikkatimi çeken bunların hiçbiri değil. Onunla Echo'nun geçinme şekli. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Echo savunmaya geçerek, "İyi bir sikim vardı," diyor.

Arkadaşı gözlerini deviriyor. "Senin de sikin vardı. Bu iyi olduğu anlamına gelmez." Elini kaldırır. "Ve şimdi bana ne kadar iyi olduğunu söylemeye kalkma. Öyle olsaydı bekârlıktan bahsetmezdin."

"Seksin kalitesi yüzünden bekarlıktan bahsetmiyorum. Sadece pisliklerle karşılaştığım zaman daha güvenli bir seçenek olduğu için konuşuyorum."

"Doğru, yani mantıklı karar vajinayı toplamak ve örümcek ağlarına hoş geldin demek. Mantıklı görünüyor. Açıkçası, yemin ederim Heath'i bir daha gördüğümde, sana yaptıkları için onu yumruklayacağım." Tekrar bana baktı. "Bu arada ben Lilith. Sen kimsin?"

Ayağa kalktım ve ona baktım. Boyu ancak 1.80'di. "Ben Colt." "Ve siz ikiniz birlikte mi çalışıyorsunuz?"

"Evet."

"Zane için mi çalışıyorsun?" "Hayır."

Lilith bundan pek etkilenmemiş görünüyor. "Pekâlâ, binada başka bir kaçamak erkeğimiz daha var." Tekrar Echo'ya döner. "Fikrimi değiştirdim. Onu beceme." Mutfağa doğru bir bakış fırlatır. "Kahve makinesini çalıştırdın mı?" Cevap beklemeden tüm kedilerini, kafataslarını ve gotik havasını alıp mutfağa yöneliyor.

Echo ayağa kalkar. "Lil'in verecek bir siki yok. Her şeyi olduğu gibi söylüyor." "Bunu anlıyorum."

"Kahve ister misin?"

"Yakın zamanda hiç uyumayacağız, değil mi?" "Hayır."

Çenemi mutfağa doğru salladım. "O zaman evet, kahve istiyorum."

Echo'ya ölümcül bir bakış fırlatan Lilith'e katılıyoruz. "Kahve iyi olurdu."

"Kahve iyi olurdu," diye karşılık veriyor Echo. Gözlerini devirmiyor ama sesindeki o duyguyu duyuyorum.

Lilith bana bakıyor. "İnsanlığın bildiği en pahalı espresso makinesine sahip ve hâlâ ısınmasını beklememiz gerekiyor." Gözlerini bana diyor. "Bu çürükler arkadaşımın senin yanında güvende olduğuna dair bana güven vermiyor. Ne oldu? Ayrıca, üzerinde tişört olmadan üşümüyor musun? Bu gece hava çok soğuk."

"Soğuk değil Lil," diyor Echo.

"Soğuk," diye karşı çıkıyor

Lilith.

"Tanrı aşkına, burası Brisbane," diyor Echo. "Burada hava soğuk olmaz."

"Sen sadece onun kaslarına hayran olma fırsatının tadını çıkarıyorsun," diyor Lilith.

"Üşümüyorum," diye araya giriyorum.

"Ayrıca," diyor Echo, "Bu çürükler güven aşılmalı. Colt bu gece iki adamı hakladı."

Echo'ya dönmeden önce Lilith'in gözlerini daha da kısmasıyla karşılaşıyorum. "Siz ikiniz bunu gerektirecek ne üzerinde çalışıyordunuz? Zane'in çılgınca işlere bulaştığını biliyorum ama onun ya da Liam'in seni bu işlere bulaştıracağını düşünmezdim."

"Zane'e sistem güvenliği konusunda yardım ediyorum," diyor Echo.

"Bu gece Echo sistem üzerinde çalışırken iki adam içeri girdi," diyorum Lilith'i istediği gibi yakalayarak. "Artık bir tehdit değiller."

Lilith parmağını bana doğru çeviriyor. "Zane için çalışmıyorsan tüm bunlara nasıl dahil olduğunu hâlâ anlamaya çalışıyorum. Bu konuda kaçamak mı yapıyordun yoksa bu çok gizli, bilinmesi gereken türden bir bilgi mi?"

Ben cevap veremedim Echo, "Colt, Zane'le birlikte bazı işler yapan Storm'la birlikte. Her erkeğin kaçamak yaptığını düşünmeyi bırak."

Lilith kaşlarını çatıyor. "Pek çok şerefsiz öyle. İhtiyacın olan son şey hayatında bir tane daha olması. Ben sadece sana göz kulak oluyorum."

Echo sinirlenmiş gibi başını sallıyor ama gülümseyerek, "Colt ve ben birlikte çalışıyoruz. Hepsi bu kadar. Ben bekâрім, unuttun mu?"

"Ah, tatlım," diyor Lilith. "Evliliğinin nasıl başladığını hatırlıyorsun, değil mi?" Echo tek kelime edemeden Lilith bana baktı. "Her şey bir iş meselesiyle başladı. Heath'in geliştirilmesinden sorumlu olduğu bir oyunun kodunu yazması için Echo işe alınmıştı. Hatırladığım kadarıyla o zaman da erkeklerden uzak durmaya yemin etmişti. Altı ay sonra, parmağında bir yüzük ve yatağında lanet bir casus gibi sorulardan kaçan bir adam vardı."

"Oyun programcısı mısınız?" Bu bilgiye şaşırarak Echo'ya soruyorum.

"Öyleydi," diyor. "Uzun lafın kısası, Heath ve ben bir oyun kriz yönetimi firmasını birlikte kurduk."

"Ne tür krizleri yönetiyordunuz?" diye soruyorum. "Zengin insanların yaşadığı türden," diyor Lilith.

"İş bitirici misin?" Ben de öyle dedim.

"Heath iş bitiriciydi. İşleri halletmek için ihtiyacımız olan her türlü bilgiyi ben temin ederdim," diyor Echo.

"Burada, Brisbane'de mi?" Kafam karıştı çünkü bu iş kolundaki herkesi tanıdığımı sanıyordum. Kulübün bu insanlarla bağları var ama Echo'nun ya da kocasının adını hiç duymadım.

Echo başını sallıyor. "Evet. Bu işi sessizce hallettik." Şaşkınlığının devam etmesi üzerine, "Grey'i duydun mu?" diye soruyor.

Siktir, herkes Grey'i duymuştur. Grey Eminence. Zengin ve ünlü pisliklerin kendilerini soktukları boktan durumları düzeltiyorlar. Storm'un Grey ile hiçbir bağı yok, bu yüzden onu duymamış olmam şaşırtıcı değil.

"Evet. Hâlâ şirketle çalışıyor musun?" diye soruyorum.

"Tabii ki hayır," diyor. "Gerçi birkaç kez aradı ve onun için bazı bilgileri hacklememi istedi."

"Umarım ona taşaklarını kesip yavaş ve acılı bir şekilde ölmeden önce kendi taşaklarını sıkmasını söylemişsindir," diyor Lilith, gözleri çıldırmış bir şekilde.

Kıkırdıyorum. "Siktir, ikinizi de kızdırmamam gerektiğini hatırlat bana."

Lilith beni görmezden geliyor, dikkati tamamen arkadaşında. "Eee? Ona ne söyledin?"

"Ona, eğer beni Avustralya'dan Kuzey Kutbu'na kadar becermeseydi ona yardım etmeyi kabul edebileceğimi ama beni o kadar becerdiği için cevabımın hayır olduğunu söyledim," diyor Echo.

Lilith bana bakmadan önce "Güzel," diyor. "Bilgin olsun, göt herif onu Kuzey Kutbu'ndan da öteye götürdü. Hâlâ nasıl intikam alacağımı düşünüyorum."

Ondan bir an bile şüphe etmiyorum.

"Bunu unutmalısın," diyor Echo.

Bu onları, her birinin farklı bakış açılarındaki mantığı tartışıkları bir tartışmaya sürüklüyor. Ben kulak kesiliyorum ve kahve makinesine bakıyorum. Echo fark ettiğinde hepimiz için kahve yapmanın yarısındaydım.

Kıçını mutfak tezgâhına yaslayıp kollarını kavuşturuyor ve "Ben bu işin içindeyim" diyor.

Bakışlarına karşılık veriyorum. "Sana kahve mi yapıyorum?"

Gülümüyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Bu kadın gülümseyerek ne yaptığını biliyor. "Evet, o da var."

Sırıyorum. "Bekâr bir kadın için fazla flörtözsün. Bu saçmalığı azaltmalısın."

Gülümsemeye devam ediyor. "Bunu düşüneceğim, Bay Mağara Adamı. Ayrıca kahvemde üç şeker var."

"Üç mü?"

"Evet, üç," diyor. "Sakın bunu mahvetme."

Gözlerimi onunkilere sabitleyerek gürlüyorum: "Şekerden korkmayan kadınları severim."

"Ben de böyle şeyler söyleyen erkeklerden hoşlanırım."

"Tanrım," diyor Lilith. "Siz ikiniz artık bir oda tutabilir misiniz?"

"Bekârlığın bir erkekle aynı odada kalmamakla ilgili olduğuna eminim," diyorum. "Hayat yolumu düşünüyorum," diyor Echo. "Bekârlığın bir erkekle

olması için biçilmiş kaftan."

"Spoiler uyarısı," diyor Lilith, "iyi bir şey olmak için biçilmiş kaftan değil. Bu düşünceye nereden kapıldığın hakkında hiçbir fikrim yok."

Onlar bekârlık hakkında ileri geri konuşurken ben yine kendimi kapatıp hepimiz için kahve yapmayı bitiriyorum. Neredeyse bitirmiştik ki, dökülen bir şeyi silmek için mutfak tezgâhına uzandım ve bu sırada zedelenmiş kalçamı tezgahın kenarına çarptım.

Acı vücuduma yayılırken "Kahretsin," diye küfrediyorum. Kavgalardan kaynaklanan morluklara ve kesiklere alışkın olduğum için bu morlukları pek hissetmiyorum ama kalçamı bunu hissedecek kadar sert çarptım.

"Advil'e ihtiyacın var," diyor Echo, harekete geçerek.

Mutfaktan çıktığında Lilith'e bakıyorum. "Sen de mi şeker bağımlısısın?"

"Hayır." Şekerli istemediğini belirttikten sonra ona uzattığım kahve fincanını alabilmek için bana yaklaşıyor. "Mağara adamı göndermesi de neyin nesi? Echo'ya karşı medeni davranmadın mı?"

"Sadece neden Zane'in karargâhının dışında durup da şüpheli görüldüğünü sorgulamak sayılırsa."

"Yaptığı bazı şeyleri tanımlamak için gerçekten iyi bir yol."

Kahvesini yudumlarken, "Yani sabahın üçünde Echo'yu ziyaret etmek ikinizin arasında bir şey mi?" diyorum.

"Sanki bu insanların yaptığı bir şey değilmiş gibi konuşuyorsun." "Hiç de değil. En azından benim bildiğim kadarıyla değil."

"O zaman insanlar neyi kaçırdıklarını bilmiyorlar. Buranın anahtarı bende var ve istediğim zaman kullanıyorum, ister öğle vakti olsun ister sabahın üçü."

Lilith'in bir anahtarı olması beni şaşırtmıyor. Olmasaydı da şaşıırırdım. Bu ikisi birbirlerinin işlerine burnunu sokmuş gibi görünüyor.

Echo mutfğa geri geldi ve bana bir kutu Advil verdi. Sonra bir bardağa su doldurup onu da bana uzatıyor. "Umarım bu yardımcı olur."

"Teşekkürler," diyorum ve birkaç tanesini yutuyorum.

"İkiniz de Colt'un bu gece neden burada kalacağını söylemediniz," diyor Lilith.

"Zane ve Liam, Stone Security'de olup bitenler yüzünden yirmi dört saat güvenliğe ihtiyacım olduğuna karar verdiler," diyor Echo, ses tonu daha önce bunu öğrendiğinde duyduğu rahatsızlığı yansıtıyor. "Bu işi verdikleri zavallı adam Colt."

Lilith, "Belli ki Liam senin her fırsatta Colt'la nasıl göz göze geldiğini görmemiş," diyor. Bana bakarak ekliyor: "Sana bir uyarıda bulunayım, Echo'nun kardeşi biraz korumacıdır. Biraz derken, 'Onunla evlenirsen ve ona kazık atarsan ağzını burnunu dağıtırım ve hayatını cehenneme çeviririm' tarzında bir korumadan bahsediyorum."

Echo'nun gözleri büyüdü. "Ne?"

Lilith ona döner. "Ne ne?"

"Burada neyi kaçırdım?" Echo sorar. "Liam Heath'e ne yaptı?" "Hak etmediği hiçbir şey."

Echo'nun dudakları birbirine yapışır. "Konuşmaya başlasan iyi olur Lil ve bunu şimdi yapsan iyi olur. Olayların dışında tutulmaktan hoşlanmam. Bunu biliyorsun."

"Sen kasabadan ayrıldıktan hemen sonra bir dayak yemiş olabilirsin," diyor Lilith. "Ve sonra Heath'e, müşterilerinin onu terk etmeye teşvik edilmesi şeklinde bir baskı uygulanmış olabilir. Yani, o pisliğin yaptıkları yüzünden sen her şeyini kaybettin; onun da bir şeyler kaybetmesi adil olurdu."

"Neden bunu bana olay olduğunda söylemedin?" Echo diyor ki.

"Günlerini geçirmekle meşguldün. Sana şimdi söylüyorum." Echo kahvesine uzandı ve bir yudum aldı. Bana bakarak şöyle diyor, "Sana iyi kahve yapmayı kim öğretti?"

"Teyzem."

"Ondan şimdiden hoşlanıyorum," diyor Echo.

Başımı sallarken kıkırdıyorum. "İnsanlardan hoşlanma konusunda bu kadar çabuk karar vermeyi bırakmalısın."

Omuz silkiyor. "Hayatın kısa olduğu konusunda anlaşıştık. Daha çok yapmam gereken şey içgüdülerime güvenmek. Kocamla bu konuda yanlış yaptım." Dikkatini tekrar arkadaşına vererek, "Tamam, Liam Heath'i hırpaladı ve işini bozmaya çalıştı. Bunu nasıl ve neden duymadım?"

"Tatlım," diyor Lilith, "altı aydır vahşi doğadasın. Dışarıdayken kimsenin hayata dikkat edecek vakti olmaz. Ayrıca Liam ona sana koşmamasını söyledi."

Echo gözlerini deviriyor. "Lanet olası vahşi doğada değildim. Sydney'de çalışıyordum."

"Evet, çalışıyordun ama çoğunlukla günü atlatmaya çalışıyordun. Sen hüngür hüngür ağlarken telefonda geçirdiğimiz saatleri hatırlıyorsun, değil mi?"

Echo bir süre bunu düşündükten sonra başını sallar. "Hatırlıyorum." Biraz daha kahve içiyor ve bana bakıyor. "Burada kaldığın sürece kahve yapmaktan sen sorumlusun."

Lilith, "Heath'e ve bu gece bana gönderdiğin fotoğrafa geri dönebilir miyiz?" dedi. "Onun hakkında ne düşündüğünü söylemek için arabana atlayıp onun evine gitme tehlikesiyle karşı karşıya olmadığımızdan emin olmak istiyorum."

"Şu anda değil, değiliz," diyor Echo. Bunu söyleme şekline bakılırsa, yarın canı isterse bunu yapacağından hiç şüphem yok. Ve bu beni tahrik etmiyorsa ne olayım. Ruhunda biraz ateş olan kadınları severim.

"Tamam, ama sanırım ikimiz de bunun kötü bir fikir olduğu konusunda hemfikiriz. Heath'in nasıl bir pislik olduğunu öğrenmesini destekliyorum ama en iyi arkadaşımın yeni beceriler edinmeye çalışmaktan kendini alıkoyamadığı için Wacol'da taze et haline gelmesini istemiyorum, yani ağır bedensel zarar vermekten."

"Bilmiyorum, yeni beceriler öğrenmek her zaman iyi bir şeydir," diyor Echo omuz silkerek. "Uzun zamandır yeni bir şey öğrenmedim."

Lilith kahvesini bitiriyor ve fincanı etrafında durduğumuz mermer tezgâha bırakıyor. "Eğer Wacol'a gidersen, kahve makinen benimdir. Ayrıca annenin resimlerine de talibim. Heykelleri değil ama. Onlar çok tuhaf."

Echo güler. "Onun heykellerine olan isteksizliğini asla anlayamayacağım." "Sik severim ama evimin her yerinde sik olmasına gerek yok."

Yemek masasının ötesinde görebildiğim heykele bakıyorum. İlk bakışta bunun bir penis olduğunu düşünmezdim ama şimdi öyle olduğunu görüyorum. Belli belirsiz ama kesinlikle bir penis.

"Doğru," diyor Lilith telefonunu açıp saate bakarken. "Çalışma saatin yaklaşıyor, bu yüzden beni de yanında sürüklemeye çalışmadan önce gideceğim." Bana bakıyor. "Ona zarar gelmesine izin verme yoksa Liam ya da Zane sana yaklaşımadan önce bana hesap vermek zorunda kalırsın."

Kıkırdıyorum. Bu hatun çok eğlenceli. "Yarın sabah üçte seni görmeyi beklemeli miyim?"

"Erkeklerin tahmin yürütmesini severim, o yüzden buna cevap vermekten kaçınacağım," diyor ve sırtışımın büyümesine neden oluyor. "Bugün anneni saat kaçta göreceksin?" diye soruyor Echo.

"Onunla akşam yemeği yiyeceğim," diyor Echo.

Lilith, "Tamam, bu akşam yardımına ihtiyaç duyabileceğim bir randevum var," diyor. "Beni hayal kırıklığına uğratma, hanım evladı. Sen vahşi doğadayken ben kendi başımın çaresine bakmak zorunda kaldım. Kayıtlara geçsin, tek başıma bir şeylerle başa çıkmaya uygun değilim."

Echo, arkadaşının az önce söylediği şeyi gerçekten sevmiş gibi gülümsüyor. "Seni tuttum."

"Güzel," diyor Lilith kollarını Echo'nun etrafına dolayıp onu sertçe sıkmadan önce. Birbirlerine o kadar uzun süre sarılıyorlar ki, bırakıp bırakmayacaklarını merak etmeye başlıyorum, ama bırakıyorlar, bu noktada Lilith'in gözleri

"Konuştuğumuz şeyi unutma Bay Mağara Adamı. En iyi arkadaşım incinirse sen de incinirsin."

Bununla birlikte mutfaktan ayrılıyor. Bir süre sonra ön kapı açılıp kapanıyor ve Echo ile yalnız kalıyoruz.

Ona baktım. "Neden lanet bir kasırđa vurmuş ve aynı hızla gitmiş gibi hissediyorum?"

Gülüyor. "Lil'i tanımlamanın bir yolu da bu. Mini bir kasırđa."

"Peki yakında koşuya çıkacağım derken ne demek istedi?"

"Genelde dört gibi uyanmaya başlarım ve beş gibi koşmaya çıkarım. Ama bugün değil. Uykuya ihtiyacım var." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Senin de dinlenmeye ihtiyacın var. Vücudun nasıl hissediyor?"

"İyiyim. Benim için endişelenme."

"İhtiyacın olan her şey var mı?" demeden önce fincanlarımızı bulaşık makinesine yerleştiriyor.

"Evet."

Biz mutfaktan çıkıp o merdivenlere yönelirken, "Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Daha önce Zane ve Liam hakkında sızlanırken nankör bir velet gibi davrandığımı biliyorum ama benimle ilgilenmek için kendi işlerini askıya aldığın için minnettarım."

O lanet merdivenleri çıkana kadar kışımı izledim.

Ayrıca onu yirmi dört saatten az bir süredir tanıyor olmama rağmen sanki çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissettiğimi düşünüyorum.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Hakkında böyle düşündüğüm biriyle hiç tanışmamıştım.

Ayrıca Echo'yla olduğu gibi birlikte vakit geçirmek istediğim bir kadınla da tanışmadım.

Tanrım.

Biriyle yatmam lazım.

Biraz eğlence ve seksten başka bir şey isteyen bir adam değilim. Hayat daha fazlasını istemeyecek kadar kısa ve öngörülemez.

Echo yorgun olduğunu söyledi, ama sabah 8:00'den hemen sonra karıştırdığımda, saatlerdir uyanıkmiş gibi görünüyor. "Günaydın," diyor sonra uyanık olmayı kolaylaştıran bir gülümsemeyle. Sadece birkaç saatlik uyku buna değer.

Dün gecedен kalma eşofman altı ve kapüşonlu tişört gitmiş, yerine siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört gelmiş. Merdivenlerden inip mutfağa doğru ilerlerken, tişörtün arkasında yazan 'Don't be a little Bitch' yazısını yakalıyorum.

"Kahve ister misin?" diye sesleniyor, mutfaktaki uğraşlarının sesi odayı doldururken.

Vücudumdaki acıyı görmezden gelmek için elimden geleni yaparak koltuktan kalkıyorum ve "Evet. Teşekkürler." diyorum.

Banyoyu kullandıktan sonra mutfakta ona katılıyorum, her yerde yaktığı mumlara ve ses sisteminden çalan filme dikkat ediyorum. Ayrıca bugün daha az makyaj yaptığını ve bu görünümünün ona çok yakıştığını fark ediyorum.

Kıçımı mutfak tezgahına yaslayarak, "Günün filmi ne?" diye soruyorum.

Süt almak için buzdolabını açtığında bir kez daha gülümsüyorum. "*Pretty In Pink*. İzledin, değil mi?"

"İzlediğimi söyleyemem."

Buzdolabını kapatıp kahve makinesine geri dönüyor. "Kız kardeşin yok mu?"

Siktir, bunun için çok erken.

"Kız filmi mi?" Kız kardeşim hakkında konuşmaktan kaçınarak söylüyorum. Birine evet bir kız kardeşim olduğunu ama şu anda ölü olduğunu söylemek kimsenin, en azından benim, bir parçası olmak istemeyeceği bir konuşma.

"Bu lanet olası bir klasik," diyor sütü köpürterek.

Bana bakarak, "Kahvende şeker var mı?" diye soruyor. "Hayır."

Gülümsüyor. "Ne kadar sıkıcı."

"Seninkinin içindeki şekerin dumanıyla yaşayabilirim."

"Şimdi, şimdi, yargılamaya gerek yok."

Sırıtıyorum. "Yargılamıyorum. Sadece gerçekleri söylüyorum."

Gözlerini çıplak göğsümde gezdiriyor ve sonra yüzüme dikkatle bakıyor. "Bu çürükler kötü görünüyor. Acı verici."

"Benim için endişelenme. Birkaç morlukla başa çıkabilirim."

Echo kahvemi tezgahın üzerinden bana doğru kaydırırken telefonum bir mesajla çalıyor.

Zane: Bir ipucumuz var. Şimdi gelebilir misin?

Ben: Evet. Sadece hızlı bir duş alacağım.

Zane: Teşekkürler.

Echo'ya baktım. "İşe gitmeliyiz. Zane'in bir ipucu var."

"Doğru," diyor ve üst katı işaret ediyor. "Üst kattaki banyoya senin için bir havlu koydum."

"Teşekkürler."

Banyoya doğru ilerliyorum ve odaya adımımı attığımda Echo'nun ciddi miktarda parası olduğuna karar veriyorum. Burası çok süslü. Onunki gibi bir çatı katını finanse etmek için ne kadar nakit gerektiğini bildiğimden değil, ama çok yüklü olmalı. Ayrıca, birinin onu oturtup her yerde yanan mumlar bırakmanın yarattığı yangın tehlikesini tartışması gerektiğine karar verdim. Banyoda yanan yedi tane mum var. Alt katın her yerinde ve üst katta da yanan mumlar var. Karanlıktan korktuğunu biliyorum ama lanet olası gündüz vakti. Alev alabilecek tüm bu lanet mumlara ihtiyacı yok.

Duştan sonra mutfakta yanına döndüğümde "Al," diyor. "Bu kahvenizi uzun süre sıcak tutar."

Bana uzattığı seyahat kupasını alıyorum. "Buradaki tüm mumları üfleyecek misin yoksa benim yapmamı mı istersin?"

"Bir ton alıyorum. Mumlarla ne alıp veremediğin var?" "Yok bir şey, ama ev yangınlarını sevmem."

"Ev yangını çıkarmayacaklar."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yangın konusunda uzman mısınız?"

Yüzünü bir eğlence kaplıyor. "Mumlar yüzünden kavga mı edeceğiz?"

"Hayır. Sadece mumları sen mi söndüreceksin yoksa benim mi söndürmemi istersin diye sordum."

"Dur tahmin edeyim, üst kattakileri çoktan söndürdün."

"Doğru tahmin ettin."

Mutfaktaki mumları söndürmek için eğiliyor. "Adam mum nefretinde ciddi."

Tüm alevleri söndürmek için çatı katında dolaşırken kışını takip ediyorum. Sonra ceketini almak için merdivenleri koşarak çıkarken takip ediyorum.

Ve sonra çatı katından ve binadan caddeye çıkarken tekrar izliyorum.

Kahretsin, vücudunun şekere bağımlı olduğu gibi gözlerim de onun kışına bağımlı.

Echo, Charlotte Sokağı'nın George Sokağı ucuna Creek Sokağı ucundan daha yakın oturuyor, bu yüzden Zane'in merkezine on dakikalık bir yürüyüşümüz var. Bu on dakika bu sabah uzuyor çünkü Echo arkadaşı Dan'den kahve almak için duruyor ve Dan son altı aydır onu özlediğinden bahsedince onunla sohbet ediyor. Bu ikilinin aslında ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum. Adam kızın ne kadar süredir ortalıkta olmadığını biliyor ve kızın artık bekâr olduğu gerçeğini tartışmaya hevesli.

Dan ona kahve yapmak için yanımızdan ayrıldığında, "Evde kendine bir kahve yapmışsın," diyorum. "Neden şimdi bir tane için para ödüyorsun?"

Bana attığı bakış, az önce insanlığın bildiği en aptalca soruyu sorduğumu düşündüğünü gösteriyor. Ve sanki evde süslü bir kahve makinesi varken bir kahveye para harcamak dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibi. "Küçük işletmeleri desteklemeyi seviyorum."

"Yani Dan'i desteklemek istediğin için kahveni bilerek mi getirmedin?"

Başını sallıyor. "Evet."

Bana yaptığı kahveyi yudumluyorum.

Kadınların yaptığı bazı şeyleri asla anlayamayacağım. Dan onun kahvesini yapmayı bitirdi.

Beş dakika daha sohbet ettiler.

Ona bu beş dakikayı veriyorum, ama altı dakikaya uzayacakmış gibi göründükleri anda, "Gitmeliyiz," diyorum.

Dan'den uzaklaşırken Echo, "O harika bir adam," diyor. "Bekle, Zane'e götürmek için onun kahve çekirdeklerinden alacaktım."

Arkasını dönmeye çalışırken kolundan tutup onu durduruyorum. "Sonra görüşürüz.

Zane beni bekliyor."

Gözleri benimkilere geliyor. "Görüyorum ki istediğin zaman otoriter bir tarafın var.

için

." "Bu patronluk taslamak değildi,

Echo," diye grlyorum. Hızımı arttırdım.

O da bana ayak uyduruyor ve yürüdüğümüz spor salonu hakkında konuşmaya başlıyor.

Dan'ın kahve dükkanından ayrıldıktan sonra. Büyük işlerden hoşlanmıyor. Bu konuşmadan anladığım bu. Katılmak için bir spor salonu bulmak istiyor, ancak size bir numara gibi davranan ve sadece paranızı isteyen bu 'büyük spor salonları' ile ilgilenmiyor, onun sözleri, benim değil. İçinde ruh olan, müşterilerini önemseyen insanlar tarafından işletilen küçük bir spor salonu istiyor. Başımı sallıyorum ve söylediği her şeye ayak uyduruyorum, ancak Echo'nun kendi başına bir sohbeti sürdürebilecek kapasitede olduğunu çok çabuk ğreniyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor Zane'in merkezinin elik kapısına doğru ilerlerken.

"Hangi spor salonuna gittiğim umurumda değil, yeter ki gideyim."

"Hmm," diyor sanki bana işkence etmenin yollarını buluyormuş gibi.

"Bunu biraz daha tartışmamız gerek."

Ben kodumu girdikten sonra Zane'in yerine ynlendiriliyoruz.

Asansörden içeri adımıımızı atarken "Yok lan," diyorum.

Dördüncü kata çıkıp Zane ve Liam'ın bulunduğu gözetleme odasına girdiğimizde mesajlarla dikkati dağılmıştı ve hâlâ her kimse onunla mesajlaşıyordu.

"Griff yolda," diyor Zane. "Delroy Jones'u ziyaret edeceğiz.

Dn geceki o iki pislėi o gönderdi." "Bir yeraltı kumarhanesi işletiyor, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Zane başını salladı. "Evet, şehirdeki birkaç çatı katından."

"Bütün bunların içinde ne işi var?" diye soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Zane. "Onunla hiç işimiz olmadı ve Griff sizin de olmadığınızı söyledi."

Echo dizüstü bilgisayarını dün gece kullandığı masaya bırakıp mutfağa doğru gidiyor.

"O nasıl?" Liam onun gidişini izlerken soruyor.

"Hâlâ çatı katını mumlarla yakmaya çalışıyor, o yüzden iyi olduğunu söyleyebilirim," diyorum.

Liam benimle aynı espri anlayışını paylaşmıyor. O ciddi bir herif. "Bunu bana onun iyi olduğunu söylediğin şeklinde algılıyorum."

"Evet, dostum, o iyi," diyorum.

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre sessizce beni izliyor. Yüzünde hâlâ o çok ciddi ifade var.

Griff geliyor ve dikkatimi ona çekiyor. "Hadi şu işi bitirelim," diyor.

Başkan Yardımcımın her zamanki sabır düzeyi kayboldu.

Onun yerini, tüm gücüyle polisleri Storm'un yoluna çıktıklarına pişman edecek türden, yavaş yavaş yanan bir öfke aldı.

Hepimiz çatı katındaki terasında şezlonga uzanmış olan Delroy'a bakarken Griff "s.KTİR" diye mırıldanıyor. Hepimizi kızdıran şey kafasındaki kurşun. Buraya geldiğimizde zaten orada olan kurşun.

Zane telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. "Echo, sana mesaj atacağım adresteki güvenlik kameralarına girmeni istiyorum. Çevredeki sokakları da kontrol et. Burada kafasına kurşun sıkılmış bir adam var ve bunu kimin yaptığına bakmak istiyorum."

Zane Echo ile konuşmaya devam ederken Griff çenesini sallayarak "Colt," diyor. "Etrafa bakmama yardım et."

Başımı sallıyorum ve dediğini yapıyorum.

Aramamız tam bir fiyasko. Delroy'un bizimle ya da Zane'le nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamamıza yardımcı olacak hiçbir şey bulamıyoruz.

"Bir şey var mı?" Zane soruyor.

"Hayır," diyor Griff. "Telefonu ya da bilgisayarını bile yok."

"Onu kim vurduysa onları almış olmalı," diyor Liam. O da hiçbir şey bulamadı.

"Buradan çıkmamız gerek," diyor Zane. "Umarım Echo bir şeyler bulur."

Stone'un merkezine geri döndüğümüzde Echo hâlâ güvenlik kamerası görüntülerine bakıyordu.

Griff ve ben Scott'ı ararken Zane ve Liam kendi bilgisayarlarında arama yapmaya başladılar.

Griff hoparlörü açtığında Scott "Burası tam bir karmaşa," diyor.

Scott ve çocuklar bu sabah saat 8:00'den hemen sonra Sydney'e vardılar.

"Bir şey var mı?" Griff soruyor.

"Hiçbir şey," diyor Scott. "King Lily'nin arabasını buldu. O kadar yer varken bir süpermarketin otoparkından kaçırılmış. Bunu her kim yaptıysa izlerini iyi kapatmış. King güvenlik kamerası görüntülerinde işe yarar bir şey bulmakta zorlanıyor. Onunla ve birkaç adamıyla birlikte bir şeyler bilebilecek kimler bulabileceğimize bakmak için yola çıkmak üzereyim. Delroy'la nasıl gitti?"

"Biri onu bizden önce yakalamış. O öldü," diyor Griff.

"Siktir," diyor Scott. "Bu hiç mantıklı değil."

"Seni bilgilendirmeye devam edeceğiz kardeşim," diyor Griff aramayı sonlandırmadan önce. Bana bakıyor. "Channing'in dosyalarında ne bulabileceğine bir bak." "Onları inceledikten sonra seni arayacağım."

Griff, Zane ve Liam gibi ayrıldı ve Echo ile beni tekrar yalnız bıraktı.

"İlginç bir şey buldun mu?" Yanına bir sandalye çekerken sordum.

Koltuğunda arkasına yaslanıp boynunu ve sırtını geriyor. "Delroy'u vuran adamı buldum ama bol kıyafetleri, şapkası ve güneş gözlükleriyle o kadar gizlenmişti ki kimsenin onun kim olduğunu anlayabileceğinden şüpheliyim. Zeki biri; bunu söyleyebilirim. Arabasını apartmandan uzağa park etti ve ben onu şehrin sokaklarında epeyce takip ettikten sonra bir tünele girdi ve tüneldeyken kıyafetlerini değiştirip kalabalık bir grupta birlikte çıkmayı tercih etmiş olmalı. Dışarı çıktığında onu seçemedim. Onu bundan daha fazla takip edemedim. Zane'in sahip olduğu yazılımla bile." "Cinayeti soruştururken polisin bakacağı tüm kamera kayıtlarından hepinizi sildim." diye eklemekten önce duraklıyor.

Telefonum çalıyor ve ekranda teyzemin adının yanıp söndüğünü görünce Echo'ya "Üzgünüm, buna bakmam gerek" diyorum.

"Merak etme. Şu Channing dosyalarını getireyim de üzerinden geçelim."

Başımı sallıyorum ve telefona cevap veriyorum. "Ücretsiz dış bakımı arayışınızla ilgili rapor veriyor musunuz?"

Aggie gülüyor. "Pazartesi günü için bir dolgu randevum var. Ondan sonra rapor vereceğim."

Gülme sırası bende. "Her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum."

"Doğum günün iyi geçti mi?"

Echo'ya bakıyorum ve dün gecemi düşünüyorum. "Evet, geçirdim."
Gerçek bu ve beni şaşırtmadıysa ne olayım.

"Sesinde duyduklarım hoşuma gitti. Biraz daha anlat."

"Bunun için mi aradın yoksa başka bir şey için mi? İşin ortasındayım."

"Bu, ölümün eşiğine gelmediğim sürece sadece iki dakikan olduğunu söylemene eşdeğer bir şey mi?"

"Hadi öyle olsun."

"Peki. Senden tavsiye istemek için aradım."

"Ne hakkında?"

"Arabam hakkında. Son birkaç haftadır birkaç kez bozuldu ve bunu tamir ettirmek için para ödemek yerine yeni bir tane almayı düşünüp düşünmediğimi merak ediyorum. Ne düşünüyorsun?"

"Kaç yaşında, sekiz mi?"

"Dokuz."

"Evet, ben olsam yeni bir tane almayı düşünürdüm. İstersen etrafa bir göz atabilirim. İkinci el mi yoksa yeni bir tane mi bakıyorsun?"

"İkinci el."

"Tamam, bana ne düşündüğünüzü ve ne kadar olduğunu mesaj atın, ben de sizin için bir göz atayım. Bir şey bulduğumuzda Sydney'deki adamlarımızdan birine gidip kontrol etmesini de söyleyebilirim."

"Teşekkür ederim Colton. Minnettar olurum. Bilgileri sana mesaj atarım."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve Echo'yu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakarken buluyorum. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Kimdi o?"

"Teyzem."

Başını sallayarak, "Cidden, evren benimle oynuyor. Beni test ediyor. Benimle taşak geçiyor."

"Tamam, burada bilmece gibi konuşmayı bırakman gerekecek. Bu teğetin nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Evliliğim bittiğinden ve altı hafta önce kendimi yeniden birileriyle çıkmaya attığımdan beri beş erkekle tanıştım. Hepsi de pislik çıktı. Her biri. Ben de bekârlık yemini ettim ve Brisbane'e geri taşındım. Kendimi işe verip erkeklerin varlığını bir süreliğine unuturum diye düşündüm. Sonra seninle tanıştım ve hiç de pislik biri gibi görünmüyorsun." Gözlerini bana dikti. "Evren benimle dalga geçiyor olmalı. Sende benim göremediğim bir sorun olmalı. Demek istediğim,

Daha dün gece tanıştık, bu yüzden seni tanımak için yeterli zamanım olmadı." Duraksıyor. "Bana sorununun ne olduğunu söyle. Her Şeyi masaya d k ki ne olduğunu anlayabileyim, sonra da burada yapmamız gereken Şeye geri dönebiliriz."

Kıkırdıyorum.

Kahretsin, açık s zl l   yle bambaşka bir Şey.

"Bende bir sürü yanlış var Echo. Bu konuda bana güven. Ayrıca bir ilişki arayışında değilim, bu yüzden peşinde olduğunuz Şey buysa, ben sizin adamınız değilim."

A

Bir ilişki mi arıyorum?

Pek emin değilim.

Kendimi randevulara attım çünkü bana yardımcı olacağını düşündüm. Heath'ten uzaklaşmak. Heath bana öyle olmadığını hissettirdikten sonra belki de sadece kendime erkekler için cazip olduğumu kanıtlamak istedim.

Colt'un söylediklerini dinlerken emin olduğum tek şey, onda hoşlandığım çok şey olduğu ve bir ilişki aramadığı için biraz hayal kırıklığına uğradığım. Yine de kendime dünyadaki tek erkeğin o olmadığını hatırlatıyorum. Dışarıda çok daha fazlası var. Ama lanet olsun, yanında olmak çok kolay.

Ona bir gülümseme gönderiyorum. "Bildiğim iyi oldu."

"Hadi şu dosyaların üzerinden geçelim, böylece annene ulaşabilirsin" diyor.

Ugh. İyi bir hafızası olduğu için ona lanet olsun. Heath ona planlarım hakkında söylediklerimi hatırlayacak kadar umursamazdı.

Ayağa kalkıyorum. "Önce bir kahve yapacağım."

"Gidip Dan'den bir tane almamı ister misin? Ve biraz çörek?"

"Tanrım," diye mırıldanıyorum koltuğuma geri çökerken. "Kene biriktirmeyi bırak."

Ayağa kalkarken sırtıyor. "Bunu kendi çıkarım için

yapıyorum." "Tamam, ben işe koyulurken sen git avlan ve

topla." "Dört çörek mi?"

"Sikeyim hayır. Bugün sadece bir tane. Kimsenin kıcının bir gecede iki kat büyümesine ihtiyacı yok."

Telefonumu çıkarıp Lilith'e mesaj atmadan önce onun gidişini izliyorum.

Ben: Sanırım Colt beni delirtebilir.

Morticia: Neden?

Ben: Onunla yatmak istiyorum.

Morticia: Daha açık olman gerekecek. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Onunla yatmak seni neden çıldırttı ki?

Ben: Bana bir ilişki aramadığını söyledi.

Morticia: O zaman bu işi yapmak için mükemmel bir aday gibi görünüyor.

Ben: Ne işi?

Morticia: Heath'i unutmana yardım etme işi.

Ben: Evet, ama ikimiz de biliyoruz ki ben bir ilişki kızıyım. Yani, hoşlandığım bir adamla tanışıp da onunla ilişkiye girmedığım tek bir zaman söyle.

Bana dönmesi birkaç dakika sürdü. Morticia:

Haklısın. Görev iptal. Ben: Ugh, berbatım.

Neden normal olamıyorum?

Morticia: Sanırım bu seni normal yapıyor. Yine de benden alıntı yapma.

Ben: Randevun ne zaman? Morticia:

Beni 7'de alacak. Ben: İPTAL.

Ben: NEDEN SENİN EVİNE GELİYOR?

Ben: BU KİŞİYİ SENİN YERİNE GELMESİ İÇİN YETERİNCE TANIYOR MUSUN?

Ben: Tanrım, LIL. O BİR SERİ KATİL OLABİLİR.

Ben: Bana hemen adını söyle ki onun hakkında biraz araştırma yapayım. Morticia: Tanrım, hanım evladı, sakın ol. Birlikte çalıştığım bir adam.

Daha önce evime gelmişti.

Ben: Yine de, biraz araştırma yapmalıyım.

Morticia: Kimsenin araştırma yapmasına gerek yok. Sadece 7'de hazır olmanı istiyorum, o zaman görevi iptal etmem gerekebilir.

Ben: Tamam, bana ihtiyacın olursa bütün gece nöbetteyim.

Morticia: Şimdi iyi miyiz? Yani, hayata geri dönebilir miyim? Ben: Evet, kıst.

Lilith'in çalıştığı bakımevinin web sitesini açıyorum, bu randevuya hangi adamla gideceğini bulmaya niyetliyim. Planım, Lilith'in

ve tüm olası adayları gözden geçirip hayatlarını araştırabilirim. Bugünlerde kimse fazla güvende olamaz, en azından en iyi arkadaşım.

Aday listemi iyice daraltmışım ki Colt kahvem ve çörebileceğimle dönüp bana çalışıyor olmam gerektiğini hatırlattı.

Kahvemi masanın üzerine koyarken "Kahretsin," diye mırıldanıyorum. Kaşlarını çatığında, "Lilith için bir şey yaparken dikkatim dağıldı" diyorum. Zaman kavramını tamamen yitirmişim.

Dizüstü bilgisayarımın ekranına baktı. "O listede ne arıyorsun?" "Bu gece çıkacağı adamın adını."

Yanıma oturdu. "Neden onun adını arıyorsun? Şimdi ne dolaplar çeviriyorsun?"

"Bunun karanlık bir iş olmadığını bilmeni isterim. Bu çok önemli bir en iyi arkadaş işi."

Kıkırdıyor ve ben ona bunu kesmesini söylemek istiyorum. Eğer bir ilişki aramıyorsa, şu anda kıkırdamayı kesmesi gerekiyor. "Bu listeyi almak için kimi hackledin? Ve neden ona sadece adamın adını sormuyorsun?"

"İsmi açıklamayı reddediyor. Orada çalışan tüm erkeklerin isimlerini bulmak için iş yerinin sistemini araştırmayı kendime görev edindim. Bir randevuya evet diyeceğinden şüphelendiğim kişileri belirlemek için yavaş yavaş o listede ilerliyorum."

Sırıtarak başını sallıyor. "Bu öğleden sonra gerçek bir iş yapacak mıyız? Bugün ona bazı bilgilerle geri dönmezsem başkan yardımcım muhtemelen taşaklarımı koparacak."

Olası tarihler listesiyle incelememiz gereken dosyalar arasında geçiş yapıyorum. "Bunların hepsini bugün halledeceğiz. Taşakların güvende."

Önümüzdeki birkaç saati dosyaları inceleyerek ve Ted Channing'in kimin için çalıştığına dair ipuçları arayarak geçirdik.

Channing'in bir hacker olduğu ortaya çıktı. Ama iyi bir hacker değilmiş. Dijital izlerini hiç de iyi gizlememiş. Dosyalarının meta verilerini inceledim ve onunla diğerleri arasında gizli metin ve yorumlar buldum. Tek sorun, bulduklarımın hiçbirinin Colt'a bir şey ifade etmemesi. Bunların hepsi Channing'in üzerinde çalıştığı kişisel şeyler gibi görünüyor, Colt'un kulübüne yapılan saldırılarla ilgili şeyler değil.

Saat 14:00'ten hemen sonra Colt kulüple ilgili bir iş için çağrıldı. Bana muhtemelen birkaç saatini alacağını söyledi. Daha sonra, benimle kalırken ihtiyacı olan temiz kıyafetleri ve eşyaları toplayacak.

Dosyaları incelemeye devam ediyorum. Bulduğum tek ilginç şey bir kasaptan tekrar tekrar bahsedilmesi. Sosislerden çok bahsediyor. Anlamıyorum, bu yüzden Colt ve Zane'in bakması için not ediyorum. Lilith bana iki fotoğrafını gönderdiğinde tüm dosyaları incelemeyi henüz bitirmiştım.

Morticia: Bu gece için hangi elbise?

Ben: Siyah olan. Bana şimdiden adını söyleyecek misin? Sadece ilk isim iyi olur. Tüm detaylara ihtiyacım yok.

Morticia: Ben aptal değilim. O isimle ne yapacağını biliyorum.

Beni çileden çıkarıyorsun.

Morticia: Tüm iyi yönleriyle. Seni seviyorum xx

Sandalyemi geriye itiyorum ve gerinebilmek için ayağa kalkıyorum. Saat dört buçuk ve Colt'un ne kadar uzakta olduğunu merak ediyorum çünkü eve gitmeye, duş almaya ve akşam yemeği için anneme gitmeye hazırım. Ona mesaj atmak için telefonumu açtığımda Sara'dan bir mesaj alıyorum.

Sara, bana iğrenç bir yerden mesajlar gönderen şirret arkadaş olmayan kişi.

Kahretsin.

Açmamalıyım.

Kahretsin, kendimi durduramıyorum.

Mesaja dokunuyorum ve Sara ile Joanne arasındaki bir mesajın ekran görüntüsü açılıyor.

Joanne, içinde kocamın bebeği olduğundan şüphelendiğim kadın. Uzun bir süre ekrana bakıyorum.

Dünyanın durduğunu hissettiğim uzun, çok uzun bir süre.

Joanne'in Heath'in çocuğuna hamile olduğu doğrulandı.

Ayrıca biz ayrılmadan önce onunla yattığının da kanıtı. Yedi aylık hamile.

Vay anasını.

Nefes alamıyorum.

Oksijen yok mu oldu? Onu

bulamıyorum.

İçime çekemiyorum.

Ciğerlerimi çalıştıramıyorum.

Heath. Aldattı. Aldattı. Beni. Aldattı. Aldattı. Arkadaşımla.

Şüphelenmişim ama şu anda fark ediyorum ki inanmak istememişim.

Bu.

Çünkü bu benim hakkımda ne söylüyor?

Nasıl olur da bilmeyecek kadar aptal olabilirim?

Kocam beni aldatan biriydi ve ben de onun bunu arkadaşım olduğunu düşündüğüm biriyle yaptığından habersiz hayatımı sürdüren bir eştim.

Sonunda biraz hava emdim ve hemen öksürmeye başladım. Ya da hırıldamaya. Biri ya da diğeri. Hangisi olduğundan emin değilim.

Bekle, belki de aynı anlama geliyorlardır.

Öyle mi?

Bunun cevabını nasıl bilemem? Lanet olsun, aklımı kaçıyorum.

Cidden.

Kaybediyorum. Aklımı. Aklımı.

"Hey," diyor Colt kapı aralığından ve dikkatimi tekrar gerçekliğe çekiyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda kaşlarını çatıyor ve bana doğru ilerliyor. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

Konuşmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim öksürmek. Ya da belki hırıltı.

Hem az önce aldığım haber hem de öksürükle hırıltının aynı şey olup olmadığını bilmediğim gerçeği gözlerimi açıyor. "Bir şeyler içmeye gidiyoruz. Hemen şimdi. Ve eğer bana hayır derssen, sensiz giderim ve Zane ya da Liam'ın bu konuda ne diyeceği umurumda değil."

Bana verdiği baş selamı ve en sevdiğim bara gitmeme izin vermeden önce söylediği "Hadi gidelim" sözü için Colt'a dünyadaki tüm tik işaretleri gidiyor.

"I Akşam yemeğine geç kalacağım," diyor Echo beni getirdiği bardan FaceTime üzerinden annesine.

Elixir'deyiz, Charlotte Caddesi'nde bir bar, yolun hemen aşağısında. Echo'nun yaşadığı yerden. Buraya hiç gelmedim ama anladığım kadarıyla Echo burayı seviyor. Burada çalışan herkesi tanıyor gibi görünüyor. Buranın sahibinin eşi olduğunu öğrendiğim Callie, Echo'yu görür görmez kollarına aldı ve onu köşedeki bir masaya sürükleyerek son altı aydır ne yaptığını sordu. Bu konuşma on beş dakika kadar sürdü, bu noktada Callie Echo'ya bir mojito yaptı ve yavaş gitmesini söyledi. Yaptıkları konuşmanın çoğunda etrafta olmadığım için bu talimatı neden verdiğinden emin değilim, ancak bu öğleden sonra Echo'nun başına kötü bir şey geldiğini söylememe gerek yok. Stone HQ'ya döndüğümde gözlerindeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

Echo, annesinin beni görebilmesi için ekranını bana doğru çevirirken, "Bir arkadaşımın bir şeyler içiyordum," diyor.

Ekran, eğer benden bir hippiyi tarif etmemi isteseydiniz, tarif edeceğim bir kadınla doluyor. Uzun sarı saçlarının yarısı bir eşarp ile örtülü, kalın boncuklu küpeleri, çok sayıda boncuk kolyesi ve görebildiğim kadarıyla çok renkli bir tişört ya da elbisesi var.

Gülümsediğinde, her yerinde Echo var. "Oh, merhaba," diyor ve Echo'nun seksi yönlerini nereden aldığını anlıyorum. Annesi de Echo gibi her şeye sahip.

Echo telefonu geri çeviriyor ve "Çok geç kalmam" diyor.

Bar gürültülü, ama annesinin şöyle dediğini duyacak kadar yakınım, "Sanırım yemeği ertelemeliyiz, sevgilim. Yarın akşam yiyebiliriz. Sen orada erkeğinle kal ve biraz eğlen."

"O benim erkeğim değil anne. Ve dürüst olmak gerekirse, bir daha bir erkek isteyebileceğimden emin değilim."

"Neden? Ne oldu?"

"Burası çok gürültülü," diyor Echo. "Yarın sana yetişirim."

"Tamam ama bence bir kez daha düşünmelisin. Bu adam çok lezzetli."

Echo annesine bir öpücük gönderiyor ve aramayı sonlandırmadan önce "Seni seviyorum," diyor.

Telefonunu aramızdaki masaya koyarken bana bakarak, "Vajinanın tadı neye benziyor?" diye soruyor.

Biramdan bir yudum aldım ve neredeyse boğuluyordum.

Cevap vermeyince, "Ciddiyim." dedi.

"Çünkü mü?"

"Çünkü bir daha asla penisim olmayacaksa, seçeneklerimi değerlendirmem gerek." Duraksıyor. "Açıkçası hoşuma gideceğini sanmıyorum ama açık kapı bırakıyorum. Hoşuna gidiyor mu?"

"Bayıldım amına koyayım."

Mojitosundan bir yudum alıyor. "Doğru, bu iyi bir onaylama. Ama yine de tadının nasıl olduğunu bilmem gerek."

"Seçeneklerini düşünmene neden olan şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Oh, konuşmayı seven bir adam."

"Ve klişeleştirmeyi seven bir kadın."

Uzun bir süre bana bakıyor, sanki az önce söylediklerim hakkında derin derin düşünüyormuş gibi. "Vay canına. Evet. Doğru. Siktir." "Özür dilerim." demeden önce içkisini kocaman bir yudumla değiştirdi. Evliliğim boka sardığından beri bıkkın bir kaltak oldum galiba."

Biraz daha bira içiyorum. "Sanırım bu öğleden sonra her ne olduysa kocanla bir ilgisi var."

Başını sallıyor. "Beni arkadaşımınla aldattığını öğrendim. Yani, beni aldattığını biliyordum. Sadece bunu onunla yaptığından emin değildim."

"Bu keşfedilmesi zor bir şey." "Hiç aldatıldınız mı?"

"Birinin beni aldatabileceği türden bir ilişkim olmadı."

Kaşlarını çatıyor. "Ne demek

istiyorsun?" "Ben eğlenirim.

Ciddileşmem."

"Yani bir ilişki aramadığını söylediğinde, hiçbir şey demek istedin. Yani, sadece şimdi değil."

"Evet."

Mojitosundan biraz daha içiyor. "Neden?"

"Neden olmasın? Neden hayatı zorlaştırayım? Kadınlarla tanışıyorum. Bir süre takılırız, ta ki artık bize uymayana kadar ve sonra yolumuza devam ederiz. Kırgınlık yok. Sorun yok."

"Cazibesini görebiliyorum, ama bir insanla ilişki kurmanın getirdiği yakınlık ne olacak? Bunu özlemiyor musun? Demek istediğim, benim için önemli olan yakınlık. Bir ilişkinin bu kısmını seviyorum."

"Peki ya onları kaybettiğinizde yaşadığınız acı?"

"Herkesi kaybetmiyorsun ama evet, bu acı veriyor, bunu kabul ediyorum." Echo'nun telefonundan mesaj sesi gelirken biradan bir yudum alıyorum.

Mesajı okuyor ve sonra telefonunun ekranını bana göstererek Lilith'in iki fotoğrafını gösteriyor. "Bunlar onun bu geceki randevusu için seçenekleri. Sadece seks aramıyor, ama iyi olurdu. Hangi elbise bunu haykırıyor?"

"Siyah olan."

"Gördün mü, ben de ona öyle söyledim, ama ikinci kez tahmin ediyor." Çılgınca telefonuna dokunuyor. O tırnakları nasıl araya girmiyor, Allah bilir. Bırakın tırnaklı parmakları, tek parmağımla mesaj yazmaya çalışıyorum.

Echo mesajlaşmasını bitiriyor ve telefonunu yere bırakıyor. "Özür dilerim. Seni buraya sürükledikten sonra kaba davranıp seni görmezden gelmek istemezdim ama Lilith'in bu yıl tuhaf randevuları oldu, o yüzden biraz gergin."

"En iyi arkadaş çalışmanı bitirdin mi ve takip edeceğin isimlerin listesini daralttın mı?"

"İyi bir hafızan var Colt. Bu özelliğini seviyorum. Ve hayır, o listeye geri dönmedim. Umarım Lil bu gece bana iptal sinyali vermek zorunda kalmaz."

"İptal sinyali de ne?"

"Aramamı isterse ABORT diye mesaj atacak ve sahte olarak ona ihtiyacı varmış gibi yapacak." "Bu sık sık olur mu?"

"Şey, ben şehri terk etmeden önce biraz oluyordu. Bu geceki adam birlikte çalıştığı biri, o yüzden sorun olmayacağını düşünüyorum." Dirseklerini masaya dayıyor. "Lil hakkında bu kadar yeter. Bana kendinden biraz daha bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor. "Storm. Ne zamandır üyesin?"

"Sekiz yıldır."

"Seni üye yapan neydi?"

Sorusuna cevap vermeyi düşünürken biraz bira içiyorum. Bu genellikle kimseyle konuştuğum bir şey değil. Hele tanıştığım kadınlarla hiç. Ama Echo'da beni gevşeten bir şeyler var ve kendimi şöyle derken buluyorum: "Kardeşlikti. Gençtim ve hayatımda pek çok şeyle uğraşıyordum. Çocuklar arkamı kolladı."

"Ailenin ölümü mü?"

"Evet."

"Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"

Echo'nun telefonu hızlı bir 'Kaltak' sesiyle çalıyor ve "Kahretsin, üzgünüm, yine Lil arıyor" diyor.

"Özür dileme. Sana ihtiyacı var."

Echo'nun bana verdiği gülümseme beni tam anlamıyla sertleşme bölgesine sokuyor. Bunu hak etmek için ne söyledim ya da ne yaptım bilmiyorum ama bilseydim, bunu tekrar yapacağımdan emin olurum.

"Evet, öyle," diyor telefonunu kapıp mesaj atmadan önce.

Biramı bitiriyorum ve neredeyse bitirmek üzere olduğu mojitosuna bakıyorum. "Bir içki daha ister misin?"

Başını sallıyor. "Teşekkürler."

Bara gidip içkilerimizi alıyorum ve masaya geri döndüğümde Echo bir arkadaş bulmuş oluyor. Echo'nun istemediğini söyleyebileceğim bir şekilde ona abayı yakmış bir adam.

Beni fark ettiğinde ona siktirip gitmesini söylemek üzereydim. Kışımı tabureme oturttuğumda, onunkinden kayıyor ve bacaklarımın arasına giriyor. Ellerini göğsüme götürerek, "Hiç geri dönmeyeceğini sanıyordum, bebeğim." diyor.

Adam mesajı aldı ve gitti.

Gittiğinden emin olunca gözlerini buluyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Bebeğim? Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin."

Bacağını, elini ya da vücudunun herhangi bir parçasını benimkinden ayırmadan sırtıyor ve başını eğiyor. "Sevgilim mi? Hayır, sevgiliye benzemiyorsun. Ayrıca bir sevgiliye de benzemiyorsun. Şeftali? Tatlım mı? Bae?" Başını açıyor. "Tercihiniz nedir, Bay Mağara Adamı?"

Elimi kışına doğru kaydırıyorum ve oraya yerleştiriyorum. "Bir tercihim olduğunu söyleyemem."

"Ooh, biliyorum." Gözleri muziplikle parlıyor. "Mon chou."

"Ne demek bu?"

Yine sırtıyor. "Kelimesi kelimesine çevirirsek, 'benim lahanam' demek. Ama tatlım da diyebiliriz, Fransızların bunu böyle kullandığına eminim. Yine de bu konuda bana güvenmeyin. Arada sırada bazı konularda yanıldığım olmuştur."

"Sadece arada sırada mı?"

"Evet. Bu konuda çok zekiyim, bilginize." Daha da yaklaşıyor, neredeyse kendini bana sürüyor. "Elinin kışımında olması hoşuma gidiyor."

"Bekâr kışın mı?"

"Hmm, belki de bekarlık acele verilmiş bir karardı."

Elimi poposuna bastırıyorum, onu biraz daha sikime sürüyorum. "Peki ya düşündüğün diğer seçenek? O yola mı giriyorsun?"

Dudağını ısıırıyor, bakışları bir an için ağzıma kayıyor, sonra tekrar gözlerime geliyor. "Yani, sevdiğini söylediğini biliyorum ama bana göre olduğunu sanmıyorum. Tamamen dürüst olmam gerekirse, hayır."

"Yapmamamız gereken bir şey yapmadan önce şu kışını taburene geri oturtmalısın."

Bunu yapmıyor.

Bunun yerine kollarını boynuma doluyor ve sahip olduğu her şeyi daha da yakınımaya getiriyor. "Neden yapmayalım ki?"

İki elim de şimdi onun kışında. "Yapmamamız için pek çok neden var."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve sikim bundan hoşlanmadıysa ne olayım. "Bir gece. Olması gereken tek şey bu. Tüm nedenlerin için endişelenmene bile gerek yok."

Kahretsin, benim dilimden konuşuyor ama ben bunun onun dili olduğuna ikna olmuş değilim. Onu becermekten başka bir şey istemesem de Echo'yla uğraşmak istemiyorum.

"Bir gece yapabilirim ama ihtiyacın olan şey bu mu bilmiyorum."

"İşte tam da bu yüzden senden gerçekten hoşlanıyorum Colt."

Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve neredeyse tüm kısıtlamalarımı çalıyor.

Öpücüğü yavaş başlıyor.

Telaşsız, sanki bunun için dünya kadar vaktimiz varmış gibi. Ki öyle çünkü onu bırakmak için hiç acelem yok.

Dudaklarımla tatlı bir zaman geçirirken parmaklarını ensemdeki saçlarımda gezdiriyor.

Çıkardığı kısık inilti, sikime yakın bir yerde olmamasına rağmen sikime karşı bir titreşim gibi ve tek düşünebildiğim etrafımdaki o ağız.

"Siktir," diye homurdanıyorum, öpücüğün kontrolünü ele alıp bana daha fazlasını vermesi için onu acele ettiriyorum.

Elim boynunun etrafında kıvrılırken dilim onunkinin üzerinde geziniyor.

Diğer elim hâlâ kıkırda ve parmaklarımla o tatlı kıkırda ortasından aşağı doğru kaydırarak hafifçe altından kıvrılmalarına izin veriyorum.

Echo bunu seviyor.

Tekrar inlemesi ve kendini bedenime daha sıkı bastırması bunu anlamamı sağlıyor.

Bir bacağını kaldırıp ayağını taburemin tabanına dayıyor ve parmaklarımla daha da aşağıya kaydırmam için bana erişim sağlıyor.

Bunu yaptığımda, başka bir alçak ses çıkarıyor. Çıkardığı diğer seslerden farklı ama bir o kadar da ateşli.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi öpücük ve yavaşlatmaya hazır değilim, ama almak isterse diye ona bir tane daha veriyorum.

Ağzımı onunkinden çekip elimi tekrar kıkırda koyarak, "Bunu gerçekten istemiyorsun," diyorum.

"Bana zihin okuyabildiğini söylememiştin."

"Ukala."

Gülümsüyor ve dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Aslında bunu gerçekten istiyorum."

"Burada oturup bu içkileri içmeye ne dersin? Ondan sonra hala hissediyorsan, oradan devam ederiz."

"Hızlıca içmeye ne dersin, sonra beni evime geri götür ve beni becer."

Lanet olsun.

O bu konuda kararlı ve ben de kendimi tutma yeteneğimin sonuna geldim.

Kıcını sertçe kavradım. "İç şu lanet şeyi, güzelim."

Mojito'suna uzandı ve uzun bir yudum aldı, bir yandan da gözlerini benimkilere dikti, onlar da aynı şekilde onunkilere odaklanmıştı.

Onunla tanıştığım anda onu istediğimi anlamıştım. Sadece bunun ne kadar fazla olacağını bilmiyordum.

Colt gerçekten bir mağara adamı.
Sayılır.

Demek istediğim, benim mağara adamı tanımıma göre, kadını omzunun üzerinden atıp onunla cehennem gibi sevişebilen, çok kaslı ve güçlü bir adam olarak kabul ederseniz, o zaman o bir mağara adamıdır.

Henüz beni becermedi ama yaklaşıyoruz. Hem de nasıl.

Ve eğer Colt elleri ve ağzıyla olduğu kadar sikiyle de becerikliyse, belki de hayatımın en iyi seksini yaşayacağım.

"Bu ne lan?" diye soruyor, dudaklarını dudaklarımdan çekip elini koyduğu yatağa bakarak. Bu, beni neredeyse yatağa fırlattıktan ve yüzünde beni ne kadar çok istediğini anlatan bir bakışla üstüne tırmandıktan sonra oldu. Hayatta tekrar yaşamak için neredeyse her şeyi yapabileceğim bir bakış.

"Ne?" diye sordum. Dirseklerimin üzerinde doğrulup aynı yöne bakarak soruyorum.

"Burada kaç tane mum var?" diye soruyor, üstteki battaniyenin altında duran mum paketini ortaya çıkardığında.

Paketi ondan alıp yatağın başucundaki sehpanın üzerine bırakıyorum. "Bir kızın asla çok fazla mumu olamaz, Bay Mum Düşmanı."

Dikkatini tekrar vücuduma veriyor ki bu beni fazlasıyla mutlu ediyor. Tişörtümü yukarı ve başımın üzerine doğru kaydırarak atıyor ve ağzını göğüslerime daldırıyor. Bu geceyi onunla geçirmek istemekte ne kadar haklı olduğumu bana göstermeye başlarken, "Bir kız bunu yapabilir," diyor.

Altıma uzanarak sütyenimin kancalarını açıyor ve onu da çıkarıyor ve dikkatini göğüslerim arasında değiştirmeye devam ederken, kot pantolonumu çözüyor ve beynimin yetiştirebileceğinden daha hızlı kaybolmasını sağlıyor.

Sırada iç çamaşırlarım var ve sonra, Tanrım, ağzı üzerimde ve gelecekte sadece mağara adamlarının bana yaklaşmasına izin vermeye karar veriyorum.

Bu yıl iki kez seks yaptım.

Biri ayrılmadan önce Ocak ayında Heath ile, diğeri de beş hafta önce çıktığım adamlardan biriyle.

Colt'un ağzına olan hayranlığımı, kullanmadığım için neredeyse kuruyup büzüşmüş olmama bağlıyor olabilirim ama sanmıyorum.

Bence bu adam ne yaptığını biliyor. "Az önce ne dedin sen?" diye soruyor.

Kahretsin.

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "Ha?"

Ağzının uçları kalkıyor ve o güzel çizgiler gözlerinin etrafında toplanıyor, bana sadece ondan duyduğum türden bir gülümseme veriyor. "Bana Sahra'da sürünmekle ilgili bir şeyler söylemiştin."

Yüce

Tanrım.

Söylemiş
miydin?

"Bence kulaklarını kontrol ettirmelisin. Sahra hakkında hiçbir şey söylemedim." Ona elimle işaret ettim. "Yaptığın işe geri dönmelisin. Kimse sana söylemediyse söyleyeyim, çok yetenekli bir dilin var."

Gözlerinde sıcaklık parlıyor.

Eğer sıcaklık yaşayan, nefes alan bir şey olsaydı, şu anda Colt olurdu. Her santimi arzuyla yanıyor.

Bu bir erkekte gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor ve inkâr edilemez; Colt seksle gerçekten bağ kurduğum bir şekilde alev alev yanıyor.

Kıçımı kavırıyor ve bacaklarım iki yanında olacak şekilde dizlerinin önünde yatana kadar beni yataktan aşağı çekiyor. Ellerini şiltenin üzerine koyarak üzerime eğiliyor, yüzünü yüzüme yaklaştırıyor ve "Nasıl sikilmek istersin?" diye soruyor.

Colt kısa sürede birçok kutuyu işaretledi ve şimdi eminim ki benim kutularımdan birini daha asla işaretlemese de fark etmez.

Sorduğu o soru mu?

Bana hiç sorulmamış bir soru ama ben bunun için buradayım.

"Bir erkeğin kontrolü ele almasını severim. Seni yönlendirmek istemiyorum. Ama sana bol bol ön sevişme olması gerektiğini söyleyeceğim. Aceleye getirme. Ve bana biraz sert davranabilirsin. Ama acı yok. Acıdan hoşlanmıyorum."

Yataktan kalkıyor ve gömleğini başının üzerinden çekiyor. Onu yere bırakıp kemerine uzanıyor. "Burada ellerinin ve dizlerinin üzerinde durmanı istiyorum." Kot pantolonunu çıkarırken, beni nerede istediğini göstermek için yatağın ucunu işaret ediyor. "Diğer tarafa dön. O güzel amcığı yüzümde istiyorum."

Oh. Tanrım.

Evet.

Bunu ben de istiyorum.

Ama önce, onu soyunurken izlemeyi bitirmeliyim.

Adamın mükemmel bir vücudu var.

Eğer o benim erkeğim olsaydı, tüm faturalarımızı ödemek için gereken tüm işlerde çalışırdım, böylece o kasları korumak için gerektiği kadar saat harcayabilirdi.

Ayrıca saçını ve sakalını korumak için gereken kuaför faturalarını da öderdim. Cidden, daha önce hiç sakallı bir adamla birlikte olmamıştım ama Colt'unkini tecrübe ettikten sonra, benim için her yol sakal.

Soyunmayı bitirdi ve sikine bakarken doğruldum. Vay anasını.

Çenem yere değdi.

"Sanırım fikrimi değiştirdim." Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum. "O aletle sertleşmenin senin için güvenli olduğuna ikna olmadım."

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için bir adım atıyor ve beni hızlı bir hareketle yataktan kaldırıyor. Beni döndürerek önünde duracak şekilde yerleştiriyor, sırtım göğsüne dönük. "Güvenli," diye gürlüyor, bir kolunu etrafıma doluyor, böylece elini aşağıya uzatabiliyor ve diğer eliyle göğsümü tutarken bir parmağını amımdan geçirebiliyor.

Başımı geriye atıp göğsüne yaslanıyorum.

"Benimle kendine dokun," diyor.

Bir elimi aşağı uzatıyorum, o da kendi elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımızı klitorisime doğru yönlendiriyor.

Parmaklarımızı birbirine geçirirken köprücük kemiğim boyunca bir iz bırakıyor. Sonra parmağımı orada bırakıp kendi parmağını içime sokuyor.

"Damlatıyorsun amına koyayım," diyor kulağıma karşı.

"Aletin içime sığması için öyle olmam gerekecek."

Dişlerini tenimde gezdirirken gülümsemesini boynumda hissediyorum.

"Hiç büyük bir penis görmedin mi?"

"Gördüğümü sanıyordum."

"Benim için hazır olduğundan emin olacağım."

"İşin bittiğinde dışarı çıkıp benim için biraz şeker bulman da gerekebilir. Sonrasında bir gün kadar hareket edemeyecekmişim gibi hissediyorum."

"Ben seni korurum. En sevdiğin atıştırmalıkların nerede olduğunu biliyorum."

Parmaklarıyla yaptığı şey gerçekten çok hoşuma gidiyor ama aniden onu öpme ihtiyacı duyuyorum. Gözlerinin içine bakmak. O bağı hissetmek için.

Ellerimi yüzüne götürüyorum, böylece ağzını benimkine doğru yönlendirebiliyorum. Öpüşürken ondan gelen hırıltı beni ona hazırlamaya yetiyor. Lanet olsun, nasıl olur da bir erkeğin böyle hırladığını hiç duymamışımdır? Sanki bu yaşımdan çok daha önce yaşamış olmam gereken bir yığın ilki yaşıyorum.

Popomu kavırıyor ve bir tüy ağırlığındaymışım gibi beni kollarının arasına alıyor. Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum ve o da beni yatağa götürüyor.

Hareketleri akıcı. Kolay.

Sanki bunu benimle yapmak için yaratılmış gibi.

Sonra sonsuzluk gibi hissettiren bir şeyi vücudumun her santimetresine dokunmaya ve öpmeye adıyor.

Dudakları, dişleri, elleri ve siki.

Haklıydım: Colt o sikiyle ne yaptığını biliyordu.

Beni öperken vajinama ve klitorisime sürüyordu. Vücudumla işi bittiğinde, o alete muhtaç bir hale gelmişim. Beni kendisi için hazırlama sözünü yerine getiriyor.

Belimden tutup beni yukarı çekerek ellerimin ve dizlerimin üzerinde başlangıçta beni istediği gibi konumlandığında, Colt-komamda mutluluk içinde, beni becermesi için hazırım.

Daha sonra lanet aklımı bile uçurmaya devam ediyor. Daha fazla. Dikkat. İçin. Benim. Zevkime.

Arkama geçti, kışımı tuttu ve yüzünü amıma gömdü.

Aman Tanrım.

Yalıyor, emiyor ve bana nasıl tarif edeceğimi bile bilmediğim şeyler yapıyor.

Beni birçok kez orgazma yaklaştırıyor, beni tahrik ediyor.

Artık yapamayacağımı düşünene kadar hepsini alıyorum. "Beni hemen becermen gerek," diyorum.

Beni bırakmadan önce bir süre daha kıcımlı kavırıyor. O yataktan kalkarken ben de karnımın üzerine yığılıyorum. Bir folyo paketinin çıkardığı sesle onu görebilmek için sırt üstü dönüyorum.

Gerçi Colt'un başka fikirleri var.

Ben yuvarlanmaya başlarken eli bileğime dolanıyor. "Hayır," diye homurdanıyor ve beni yataktan aşağı çekerek bir kolunu belimin altından geçiriyor ve yatağın sonunda önünde durmam için beni yukarı çekiyor. Her şey o kadar çabuk oluyor ki şaşırıp kalıyorum.

İyi bir sürpriz.

Ağzı kulağıma gelip, "Seni becerirken gözlerimin bu kıçta olmasını istiyorum," diye gevelediğinde, bu şaşkınlık sahip olduğum her damara hücum ediyor ve o damarları zaten doldurduğu ihtiyaçla çarpışıyor.

Öne doğru eğiliyorum ve ellerimi yatağa koyuyorum. Başımı çevirip ona bakıyorum ve beni nasıl izlediğini görünce dudaklarımı ısırıyorum.

Colt'un gözleri kıcıma sabitlenmişti.

Kendi yangınlarını başlatabilecek türden bir sıcaklıkla dolular. Ve Tanrım, eğer bu beni lanet bir tanrıça gibi hissettirmiyorsa.

Kalçalarımın uzanıp sikini bana getirmek için öne doğru adım attığında, göbeğim hiç olmadığı kadar sıkılıyor.

Şu anda onu içimde dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum. Parmakları tenimi kazıyor.

Nefeslerim daha hızlı geliyor.

Aletini amıma doğru kaydırıyor.

Onun için çok ıslanmıştım.

"Hazır mısın?" diye soruyor, siki benimle alay ediyor.

Kıcımlı ona doğru bastırıyorum ve cevap vermek için ağzımı açıyorum.

Yine de Colt'un benim sözlerime ihtiyacı yok. Ona kıcımlı verdiğimde değil. İçime, kabzasına kadar sokuyor, beni doldururken "Siktir" diye hırılıyor.

Kalçalarımı tutarak geri çekiliyor ve neredeyse aynı hızla tekrar sokuyor.

Ben ölüp cennete giderken o iyi bir ritim yakaladı.

Bu yılki seks sayım asla üçü geçmezse, bununla sorunum yok çünkü bu üçüncü sefer tek seferde yüz sikiş gibi.

Colt tam bir erkek.

Her şeyiyle. Lanet

olası. Adam.

Sert.

Büyüyor.

Çılgın yetenekleriyle kendi liginde. Ya o siki?

İçimde çok iyi hissediyorum. Asla

gitmesine izin vermeyebilirim.

"Oh, Tanrım!" Orgazmım içimde paramparça olurken haykırıyorum.

Bacaklarım kopma tehlikesi geçirirken Colt'un kolu etrafıma dolanıyor. Diğer elini kalçamda sıkıca tutuyor ve yemin ederim, beni olduğundan daha sert sikiyor.

Bana verdiği zevk aşırı derecede.

Duygular beni sınırlarıma kadar zorluyor.

Sanki yakında boşalmazsa kendi lanet derimden çıkabilirim.

Adam tam bir güç merkezi. İçime

tekrar tekrar giriyor.

Kalçamı bırakıp parmaklarını amıma götürerek klitorisimi ovalayabilmek için kolunu etrafımda tutuyor, beni yukarıda tutuyor.

İçimden bir orgazm daha geçiyor, ilkinden daha yoğun. Vay anasını.

Daha önce hiç çoklu orgazm

yaşamamıştım. Onları bir daha asla

yaşamak istemiyorum.

Sonra Colt kendini kaybediyor ve bütün gece seks yapmaya karar veriyorum.

Bunu tekrar tekrar yaşamalıyım.

Eğer beni becerme şeklinin şimdiye kadarki en ateşli şey olduğunu düşündüysem, daha neler olacağını **b i l m i y o r d u m**.

Ellerini tekrar kalçalarımın götürmesi. Bana sahipmiş gibi sarılışında.

Ağzını kulağıma götürüp "Siktir" diye homurdanması, sikini son bir kez içime sokmadan ve zevkini herkesin duyması için dünyaya haykırmadan hemen önce.

Ve son olarak, kalçalarımı bırakıp iki kolunu sıkıca etrafımda dolaştırırken dudaklarını boynuma değdiriyor, çekiliyor ve beni öpebilmek için yüzümü ona çeviriyor.

Sanırım belki de bu öpücük şimdiye kadar bildiğim en ateşli şey.

Sanki beni becermekten ne kadar zevk aldığını gösteriyor.

Yavaş ve derin başlıyor, ama beni doyamıyormuş gibi öpmesi uzun sürmüyor. Ve bana gerçekten sevdiğim o hırıltılı seslerinden daha fazlasını çıkarıyor.

"Lanet olsun," diyor öpüşmeyi bitirdiğinde, gözleri benimkilerde, elleri hâlâ yüzümü tutuyor. "Bundan sonra atıştırmalıklara ihtiyacı olacak tek kişi sen değilsin."

Sırıtiyorum, alt dudağımı ısıyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum. "Bu çok iyi bir seksti."

Kaşlarını çattı. "İyi mi? İyiden de iyiydi."

Bana hissettirdiklerinin etkisiyle ona doğru sallanıyorum. "Evet, öyleydi. Turlar arasında atıştırmalıklara ihtiyacımız olacak."

Sırıtiş beni kiyle eşleşiyor. "Aklının çalışma şeklini seviyorum."

Ayak parmaklarımın üzerinde durarak dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Geri geleceğim. Birkaç mum yakmalısın."

Başını sallıyor ama gülümsemesi dudaklarından ayrılmıyor. "Sen ve senin lanet mumların."

Banyoya kadar gülümsüyorum.

Ayrıca bana sadece seks isteyen bir adam verdiği için evrene bir şikâyet gönderiyorum. Yani, birkaç saat önce takım değiştirmeyi düşünüyordum. Şimdi, ne halt ettiğini bilen bir adam tarafından becerildikten sonra, asla takım değiştiremeyeceğimi biliyorum. Ama yapmam gereken şey, Colt gibi sikişebilen ama aynı zamanda ilişki isteyen bir adam bulmak için her yeri aramak olacak. Evren bana o adamı en başından gönderseydi her şey daha kolay olurdu.

Banyodaki işimi bitirip Colt'un yanına dönüyorum. Sırt üstü yatmış, bir kolunu rahatça başının altına koymuş. Yatağa kadar hareketlerimi takip ediyor ve yanına tırmandığımda çenesini sallayarak, "Az önce iptal sinyalinin aldığını eminim," diyor.

"Oh, kahretsin." Yatağın başucundaki telefonuma uzandım. "Randevu daha yeni başladı. Bu hiç iyi değil."

Haklı; Lilith bana bir SOS mesajı attı.

Onu arıyorum.

"Selam bebeğim, ne var ne yok?" diye cevap veriyor, bilgisizlik numarası yaparak. "Şey, Colt'un aleti öyleydi, birincisi."

"Oh, hayır, gerçekten mi?"

"Evet." Beni izlerken ona sırtıtiyorum. "Tekrar kalkmak üzereyim."

"Tamam, anlıyorum. Gelip yardım etmemi ister misin?"

"Bilmiyorum. Ona kız kıza bir şeyler yapmak isteyip istemediğini sorayım." Beni dinlerken Colt'un gözlerinin etrafındaki çizgiler kırışıyor.

"Doğru, evet. Şimdi çıkarsam on beş dakika içinde orada olabilirim."

"Acele et Lil. Yoksa sana bir sık bile kalmayabilir. Ve

İnan bana, bu şimdiye kadar karşılaştığım en büyük ve en iyi sık." "Yakında görüşürüz."

Aramayı sonlandırıyor ve Colt'un kucağına oturmak için hareket ederken telefonu yatağın üzerine bırakıyorum.

Ellerimi boynuna doladığımda, "Siz ikiniz tam bir belasınız," diyor. "Bela, eğlence için kullanılan başka bir kelime." Boynuna bir öpücük konduruyorum.

"Hiç de değil." Ellerini kıçımda gezdiriyor. "Mini kasırga tarafından istila edilmek üzere miyiz?"

"Bundan şüpheliyim." Boynunu öpmeye devam ediyorum.

"Meşgul olduğumu biliyor." "Bu onu durdurur mu?"

Yüzümü kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum ve gülüyorum. "Çoğu zaman. Bu gece durduracak mı göreceğiz."

Bir elini kıçımda tutuyor ve diğer elini saçımı tutmak için yukarı kaldırıyor. Kavrayarak, başımı geriye doğru eğmek için hafifçe çekiyor. Boğazımı öperek, "Genelde aynı anda iki kızın teklifini kabul ederim ama seni paylaşmak istemiyorum" diyor.

Pazularını kavriyorum ve bedenimi onunkine bastırarak yüzlerimizi yaklaşıtıyorum. "Bunu söylerken onunla oynuyordum. Lil ve ben erkekleri paylaşmayız."

Gözleri benimkileri arıyor, gözlerinde ondan daha önce görmediğim bir yoğunluk var. "Güzel." Aynı yoğunlukla beni izlemeye devam ediyor. "Eğer gelirse, onunla en fazla bir saatin var."

Otoriter ses tonuyla gözlerim açılıyor. "Gerçekten mi? Peki o saatten sonra ne olacak?"

Eli boynumun etrafında kıvrılıyor. "Seni tekrar kendime getirmem için ne gerekiyorsa yapacağım."

Vay anasını, bu adam.

Genelde patronluk taslamayı sevmem ama Colt'un patronluk taslama tarzını haftanın her günü kabul ederim.

Ayrıca, Lilith'in şimdi ortaya çıkmasını umuyorum.

T Pazar sabahı erkenden uyandığımda Julia Roberts'ın sesi kulaklarımı işgal ediyor. Yuvarlanıyorum ve nedenini keşfediyorum; Echo çoktan kalkmış. Telefonumu elime aldığımda saatin altıyı geçtiğini görüyorum. Dışarısı hala karanlık.

Çarşafı iterek banyoya giriyorum ve kot pantolonumu giyip onu aramaya çıkıyorum. Kışın çatı katını sıcak tutması sabahımı güzelleştiriyor.

Onu mutfakta buluyorum, kilerde bir şeyler ararken kıcını havaya kaldırmış eğilmiş.

Kalçamı mutfak tezgahına dayayıp kollarımı kavuşturuyorum ve manzaranın tadını çıkarmak için yerleşiyorum. Üzerinde hemen hemen hiçbir şeyi örtmeyen minicik pembe bir tişört ve pembe bir G-string var. Ve string gerçekten onu tanımlamak için doğru kelime.

Eğilmiş bir şekilde durup karıştırmaya devam ederek, "Göğüsleri de kık kadar seviyor musun?" diye soruyor.

Sırıtıyorum. "Duruma göre değişir." "Neye göre?"

"Kıçına."

Doğruldu ve yüzünü bana döndü. "Açıkla."

Elimde değil; gözlerimi memelerine dikiyorum. Mükemmel bir avuç gibiler ve keşke giymeseydi dediğim o tişört tarafından örtülmüş olsalar da, çok tahrik oluyorum. "Yapmam gerektiğini sanmıyorum."

Bana doğru gelirken o çok sevdiğim gülümsemesi dudaklarını okşuyor. Bana ulaştığında ellerini göğsümden yukarı kaydırıyor ve "Neden olmasın?" diyor.

Bir kolumu ona dolayarak elim kıcını buluyor. "Bu beni bir pislik gibi gösterecek."

Kendini bana doğru bastırıyor. "Dene beni."

"Siktir," diye homurdanıyorum onu kaldırıp tezgâhın üzerine yerleştirirken. O kadar sertleştim ki kıyafetlerini yırtıp içine girmemek için kendimi zor tutuyorum. Ağzımı kulağına götürerek, "Eğer kalça ateşliyse, göğüslerin dikkatimi çekme şansı çok azdır. Eğer kalça o kadar iyi değilse ama göğüsler iyiye, hepsine bayılırım."

Elleri boynuma yerleşiyor. "Hmmm, o zaman bu kıcım hakkında ne söylüyor emin değilim. Dün gece göğüslerime çok ilgi gösterdin."

"Kıcına çok daha fazla ilgi gösterdim." Bunun üzerine gülümseyince ekliyorum: "İnan bana kıcın şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi."

Gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüşüyor. "Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur."

Sadece şaka yaptığını biliyorum ama son derece ciddi olduğumu da bilmesi gerekiyor. "Kadınlarla yatmak için onlara bir şeyler söyleyen bir adam gibi mi görünüyorsunuz?"

Yavaşça başını sallamadan önce bir an sessizleşiyor. "Hayır, gelmiyorsun." Sonra, "Aç mısın? Biraz krep yapmayı düşünüyordum."

"Dün gece seni üç kez becermem için beni zorladığını ve söz verdiğin gibi rauntlar arasında atıştırmalık bir şeyler vermediğini düşünürsek, açlığı çoktan geçtim." Yemek aradığımdan değil. Hayatımın en iyi seksini yapmakla meşguldüm. Lilith gelmedi, bu yüzden gece yarısından hemen sonraya kadar durmadık. Ve bunun tek nedeni, önceki gece fazla uyumadığımız için ikimizin de yorgun olmasıydı.

Üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Ah, zavallı bebeğim. Tüm o seks senin için zor olmuş olmalı."

Tişörtüne bakarak, "Tişörtle mi yemek yapıyorsun yoksa tişörtsüz mü?" diye sordum.

"Açık."

Soruma gerçekten kabul edilebilir tek bir cevap varmış gibi cevap veriyor, ben de ona bir dakika önce bana verdiği kelimeyi geri veriyorum. "Açıkla."

"Ben açım ve sen de açlıktan ölüyorsun. Yemek yapmadan önce gömleği çıkarırsam asla yemek yiyemeyiz."

Parmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Bana her konuda zeki olduğunu söylediğinde yalan söylemiyordun."

"Hayır, söylemiyordum." Ellerini göğsüme koyuyor ve beni hafifçe itiyor. "Beni bırak da şu krepleri hazırlayayım. Bu arada kahveden sen sorumlusun."

Belinden tutup onu yere yatırıyorum. Sonra harekete geçiyor, krep malzemelerini ve pişirme kaplarını çıkarıyor. Tüm bu süre boyunca onun muhteşem kışını takip ediyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Aramızda bir gece demiştik ama bunu burada bırakacağımıza ikna olmadım. Onunla kaldığım sürece olmaz. Seks bir gecede bırakılamayacak kadar iyi.

Echo krep yapıyor, ben de kahve yapıyorum. Sonra yemek için onun büyük yemek masasına geçiyoruz.

Masası, oturmak için iki yemek bankı olan uzun ahşap bir masa. Benim yanıma oturuyor, bu da dikkatimi dağıtıyor.

Gözlerimi yemeğimden ayırmamaya ve o yemeği mideme indirmeye odaklanmaya çalışıyorum ve Echo rahat etmek için koltuğunda kıpırdanıp ayaklarını kaldırarak bağdaş kurana kadar da başarıyorum. Bu şekilde oturması, dizinin uyluğuma dayanması anlamına geliyor. Fazlasıyla farkında olduğum bir şey. Neredeyse çıplak sayılır; o ip pek bir şey örtmüyor.

Sergilenen tüm teni görmezden gelme çabasıyla, "Bu sabah koşuyu atladın mı?" diyorum.

Bana bakıyor. "Dün gece yaptığın onca şeyden sonra vücudumun koşabileceğini mi sanıyorsun?"

Kahretsin, onun tenini, uzuvlarını, her şeyini görmezden gelme yeteneğim de gitti.

Yiyecek krebine bakıyorum. "Bunu ne kadar hızlı yiyebilirsin?" "Bu, neden sorduğuna bağlı."

"Başka bir şekilde söyleyeyim. Ye hadi. Bu bacak üzerimde değil de etrafımda olana kadar iki dakikan var."

"Bu oda için başka bir yatak alabileceğini düşünüyor musun? Ya da boş odadaki yatağı buraya taşıyabilir misin?" Yatak odasının kapısından onu izlerken Echo'ya soruyorum.

Duşa geçmeden önce son bir saatimizi onun boş odasındaki yatakta geçirdik ve burada onun ağzını aletimin etrafında zevkle dolaştırdım.

onu tekrar becermeden önce.

Şu anda üzerinde 'Wild Ones Never Die' yazan siyah bir tişört mü yoksa gri bir Harley Davidson tişörtü mü giyeceğine karar vermeye çalışıyor. Tarzına hayran kaldım. Bir kadın hakkında düşünmeyi hiç hayal etmediğim bir şey, ama Echo'nun dikkatimi başka hiç kimsenin çekmediği bir şekilde çekmesinin bir yolu var. Eşofman altı, bere ve grunge tişörtler gibi şeyler giyerken, bunlara iyi para vermiş gibi bir hava yayıyor. Aynı şey çatı katındaki eşyalar için de geçerli. Pahalı bir havası var ama aynı zamanda gösterişsiz.

Ona yatağı sorduktan sonra bana bakıyor, siyah gömleğini giyiyor ve Harley tişörtünü atarak "Bir gün" diyor. Sonra bana doğru geliyor, elini tehlikeli bir şekilde karnıma koyuyor ve seksi bir gülümsemeyle bana vuruyor. "Şu anda başka şeylerle meşgulüm."

Bana cevap verirken telefonundan bir mesaj geliyor ve kontrol etmek için kotundan çıkarıyor. Bakışlarımla tekrar buluştuğunda, "İşe gitmemiz gerekiyor. Zane kulübünüze bir konuda yardım etmemi istiyor."

"Ne için?"

"Tam olarak emin değilim. Az önce kayıp bir kadınla ilgili bir şeyden bahsetti."

Lily King.

"Mantıklı." Koridora çıkıyorum ve odadan çıkması için çenemi kaldırıyorum, böylece onu takip edebiliyorum.

Merdivenlerden onun alt katına inerken, "Kim kayıp?" diye soruyor.

"Adı Lily King. Sydney Storm başkanının yaşı karısı.

Cuma öğleden sonra kayboldu."

Echo eşyalarını topluyor ve biz çıkmadan önce yaktığı birkaç mumu söndürüyor.

Yolda Dan'in kafesinde kahve içmek için duruyoruz. Evde kahve yapabileceği gerçeğinden bahsetmiyorum. Küçük işletmeleri desteklemek istemesi hoşuma gidiyor ama lanet olsun, ben olsaydım Dan'in kahvesine daha fazla para vermek yerine o kahve makinesini kullanırdım.

Zane'in karargâhına vardığımızda, onu ve Liam'ı gözetleme odasında derin bir sohbete dalmış halde buluyoruz. Echo çantasını bitkinin bulunduğu masaya bırakırken Zane başını kaldırıp bakıyor. "Mutfakta senin için çörekler var," diyor.

"Bana çörek mi aldın?"

"Hayır," diyor. "Easton aldı."

Echo kaşlarını çatır. "Easton beni ya da çöreklerle olan sevgimi bilmiyor. Krispy Kreme'e gitti mi?"

"Bize çalışırken yemek için en sevdiğin yiyeceğin ne olduğunu sordu," diyor Liam. "Biz de ona ne almaması gerektiğini söyledik."

"Görünürde Krispy Kreme yok," diyor Zane.

Echo odanın etrafına ve dışına bakıyor. "Nerede o?"

"Çoktan içeri girdi ve biraz iş yapmak için dışarı çıktı," diyor Liam.

"Yeni favori insanım o olabilir," diyor Echo ve odadan çıkmak için hamle yapıyor. Yanımdan geçerken, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle, "Diğer yeni favori insanım dışında," diyor.

Gözlerimi ondan ayırmadan Zane'e bakıyorum. "Delroy hakkında bir şey bulabildiniz mi?"

Zane, "Karıştığı her şeyi araştırdık, ki bir sürü boktan şey vardı, ama hiçbirini bizimle ya da kulübünüzle bağlantılı değil," diyor.

"Yani Cuma gecesi buraya giren iki adamın Storm'la mı yoksa Stone Security'yle mi bağlantılı olduğunu bilmiyoruz," diyor Liam.

"Ve Echo, Channing dosyalarında hiçbir şey bulamadı," diyorum.

"Hayır," diye kabul ediyor Zane. "Yani bu konuda hiçbir yere varamıyoruz." Sesi benim hissettiğim kadar sinirli geliyor. Dün Griff'e kasap referanslarıyla ilgili bilgileri aktardım. Ona bir yığın gereksiz şey veriyormuşum gibi hissettim. Griff ve kulüp dışarıda her şeyi çözmeye çalışırken, ben burada oturmuş hiçbir şey yapmıyorum.

Echo elinde dört paket Dan's çöreğiyle gözetleme odasına geri geldi. Bana bakarak, "Eğer bana iyi davranırsan, bunları daha sonra seninle paylaşabilirim" dedi.

Kardeşinin bakışlarını bana diktiğinden habersiz, kendisine ait olduğunu iddia ettiği masaya doğru ilerlemeye devam ediyor. Paketi masanın üzerine koyarken Zane'e "Tamam, ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyor.

Zane'in dikkati Liam'dan bana ve Echo'ya kayıyor ve hem Liam'ın hem de kardeşinin onu becerdiğimi bildiğinden zerre kadar şüphem yok. Ve bir erkeğin kendisine evet diyen herkesle yatması için özgür bir dünya olsa da, ne düşündüklerini anlıyorum. Echo bir ayrılığın tam ortasında, savunmasız ve onlar her zaman onun koruyucuları oldular. Eğer benim kız kardeşim olsaydı, ben de onun birlikte olduğu her erkekten şüphelenirdim.

Zane, Echo'ya Lily'nin kayboluşunu ve onu bulmalarına yardımcı olması için Echo'dan ne yapmasını istediklerini anlatırken Liam dikkatini benden ayırmıyor. Echo'nun Sydney'in altyapısına girerek güvenlik kamerası görüntülerine ve Lily'nin kaçırıldıktan sonra nereye götürüldüğüne dair kulübe ipucu verebilecek verilere ulaşmasını istiyorlar. King'in adamları şimdiden pek çok kamera görüntüsünü incelediler ama henüz her şeye erişemediler. Zane'in ekibinin onlara ihtiyaçları olanı vereceğini umuyorlar.

Echo, Zane onu bilgilendirdikten sonra oturur ve dizüstü bilgisayarında öfkeyle tıklayarak çalışmaya başlar.

Zane bana geldi. "Kulüple ilgili herhangi bir sorusu olması ihtimaline karşı onunla kalabilir misin?"

"Evet."

Liam odadan çıkarken, Zane bana bilmiş bir bakış attı. "İşleri berbat etme. Ne benim ne de kulübünün uğraşmaya ihtiyacı var."

"Berbat edecek bir şey yok," diyorum, söylediklerine ne kadar sinirlendiğime şaşırarak.

"Bu şekilde kalsın."

Kendimi durduramayarak, "O yetişkin bir kadın, Zane. Kendi başının çaresine bakabilir."

Çenesini çalıştırıyor. "Yapamayacağını hiç söylemedim. Ama yirmi yılı aşkın süredir ona göz kulak oluyorum ve bu yakın zamanda değişmeyecek."

Bununla birlikte Liam'ı dışarı kadar takip ediyor, söylenmemiş sözleri aramızda kalıyor.

ECHO bütün gün durmaksızın çalışıyor, Sydney'in dört bir yanındaki güvenlik kamerası kayıtlarına girerek Lily'nin izini sürmeye çalışıyor. Ona kulüp ve işleyişi hakkında ne aradığını ve ne gördüğünü anlamasına yardımcı olabilecek bilgiler konusunda yardım ediyorum. Ayrıca King'in bazı düşmanlarının hayatlarına girerek, onların da bu işe dahil olup olmadıklarını anlamasına yardımcı olabilecek bilgiler topluyor. Tüm bunları takip eden King'e birçok bilgi aktarıyoruz, ancak şu ana kadar hiçbirisi işe yaramadı. Saat 16:00'dan hemen sonra Griff'ten bir telefon aldım.

Gözetleme odasından çıkıp telefona cevap verdim. "N'aber kardeşim?"

"Sydney'de bir şeyler oldu. Henüz tüm detayları bilmiyorum ama King'e yardım için birkaç adam daha göndermemiz gerekebilir."

"Ne oldu?"

"Pusuya düşürüldüklerinde bir kokain sevkiyatı alıyorlardı. Burada başımıza gelenler gibi oldu. Nitro ve J vuruldu. Şu anda doktorun yanındalar ama King iyi olacaklarını düşünüyor."

"Lily'nin de bu bokun bir parçası olarak kaçırıldığını mı düşünüyorsun?"

"King öyle düşünüyor. Ve yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazır. Scott ona ve Hyde'a bir plan yapmaları için yardım ediyor, ne olduğunu öğrendiğimde sana ihtiyacım olursa haber veririm."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve daha önce görmediğim bir adamın gözetleme odasına girişini izliyorum. Birkaç metre ileride durdu ve birini arıyormuş gibi etrafına bakındı. Sonra Echo ile konuşmaya başlıyor ve ben birkaç dakika sonra içeri girdiğimde onu "Zane ne zaman dönecek?" derken yakalıyorum.

"Bilmiyorum," diyor, her zamanki ses tonuyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Tamam, belki de onu aradığımı haber verirsin," diyor, ses tonu onunkine uyuyor. Gitmek için dönüyor ve neredeyse bana çarpıyor. "Kusura bakma dostum," diyor yanımdan geçip odadan çıkmadan önce.

"Kimdi o?" Yalnız kaldığımızda soruyorum. "Ve neden ondan hoşlanmıyorsun?"

Uzun bir nefes veriyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Belli oluyor muydu?"

Başımı salladım. "Evet. Ya da en azından onunla konuşmak istemediğini." "Şu anda kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Lily hakkında hiçbir şey bulamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Bu şekilde iz bırakmadan ortadan kaybolmamalı. Onu bulabilmeliyim. Ve sözümün kesilmesi canımı sıktı, ama sanırım kim olduğu yüzünden. Ona güvenmiyorum, bu yüzden ondan hoşlanmıyorum. Onu tanımasam bile. Her şey iğrenç hissettiriyor ve iğrenç hissettiğimde içgüdülerime güvenmem gerekiyor."

Üzerindeki hayal kırıklığının her zerresini hissediyorum. Ses tonunda, vücut dilinde, ifadesinde. Ve saçmalamaya başlamasında.

"Kimdi o?" Tekrar soruyorum.

"Devon. Zane'in güvenlik elemanı."

"Yakın zamanda işe aldığı ve senin endişelendiğin adam mı?"

"Evet. Ve işin boktan tarafı, beni Zane'in asistanı sanıyor ve sorularının cevaplarını bilmediğimde beni aptal yerine koyuyor. Ben asistan değilim, o yüzden tabii ki sorularının cevaplarını bilmeyeceğim."

Saatimi kontrol ediyorum. "Annen akşam yemeği için seni ne zaman bekliyor?"

Sorumu elinin tersiyle itiyor. "Ben gitmiyorum. Burada daha yapacak çok işim var."

"Gidiyorsun."

Ses tonuma göz kırpmıyor. "Oh, yani artık benim patronum sen misin?" "Evet, eğer işler yoluna girecekse."

"Lily'nin bana ihtiyacı var. Yardıma ihtiyacı olan kayıp bir kadın varken öylece dünyayı dolaşamam."

"Dünyayı dolaşmaya gittiğin falan yok. Dramatikleşmeyelim."

"Ben de öyle olabilirim."

Çenemi ona doğru salladım. "Eşyalarını topla. Seni annene götüreceğim. Biraz yemek yiyip onunla biraz vakit geçireceksin ve bu işe yeni gözlerle dönmek için pillerini şarj edeceksin. Ara vermeye ihtiyacın var."

Uzun bir süre bana baktıktan sonra nefesini tuttu ve mırıldandı: "İlerisi için söylüyorum, sadece işin içinde bir penis olduğunda patronluk taslamandan hoşlanıyorum. Ayrıca bugün buna izin vermemin tek nedeni annemi gerçekten görmek istemem. Sakın bu tartışmayı kazandığın için olduğunu düşünme."

"Not edildi."

Eşyalarını topladı.

Onu bisikletimin arkasına bindirip annesinin evine götürdüm.

Ve onu bu bisikletin üzerinde soyup canına okumayı ne kadar çok istediğimi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Bunun için daha sonra zamanımız olacak, ancak şu anda zamanımız yok.

SColt'un arkasında bisiklete binmek hayatımda yaptığım en ateşli şeylerden biri olabilir. Annemin evine vardığımızda, ıslanmışım ve onun için hazırdım. Daha önce bu kadar hazır olduğum bir adam hatırlamıyorum.

Bu da bir şey ifade ediyor çünkü kocamla her zaman iyi seks yaptım. Meğer bir iyi seks varmış, bir de daha fazlasını yaşamak için her şeyi yapabileceğim olağanüstü seks varmış. Ve daha fazla dediğimde, daha fazla, daha fazla, daha fazla demek istiyorum. Beni de alın ve "hapisten çıkma" şartlarını kaldırın.

Colt annemin binasının hemen önüne bir park yeri ayarlıyor, ki New Farm'da sınırlı sayıda park yeri olan işlek bir caddede yaşarken bunu yapmak hiç de kolay bir şey değil. Annem yaya kaldırımında durmuş bir yandan esrar içiyor, bir yandan da yoldan geçen ve konuşmak için duracak olan herkesle sohbet ediyor. Cidden, annem su altında konuşabilir ve dünyanın en utangaç insanıyla bile sohbet etmenin bir yolunu bulabilirdi. Ayrıca, lanet bir polis dükkanında esrar içerek paçayı kurtarabilir. Fern Kade'in herhangi bir otoriteye ve onların kurallarından kaçmak için dünyadaki tüm sihirli numaralara verecek hiçbir şeyi yok.

Colt'un bana verdiği kaskı çıkarırken "Hayatım!" dedi. "Sen bir bisikletin arkasına oturmak için yaratılmışsın. Şu haline bak!"

Bisikletten inip ona sarılıyorum. Tanrım, onu çok özlemişim. Gitmesine izin verdiğimde, "Fikrini değiştirdin mi? Bana Londra'ya gitmeyeceğini söyle."

Üzgün bir yüz ifadesi takınıyor ama sadece bir anlığına, çünkü Colt yanıma geliyor ve tüm dikkatini çekiyor. Ona bakarken bana "Hayır," diyor. "Hâlâ gidiyorum ama daha çok

Bu adamın kim olduğunu tartışmak benim hamlemden daha önemli." Meşhur gülümsemelerinden biriyle onu şaşırtıyor. Dünyanın her yerinde bu gülümsemesiyle tanınır ve hemen hemen her zaman istediğini elde eder. "Ben Fern, Echo'nun annesiyim. Dün gece onun telefonunda tanışmıştık. Lütfen bana onun sorununu çözdüğünüzü söyleyin."

Colt sırtıyor ve ben annemin iç çekişini izliyorum. Gerçek anlamda değil, ama erkeklerin, özellikle de Colt'a benzeyen erkeklerin yanında nasıl olduğunu biliyorum ve içten içe her yerde iç geçiriyor. "Ben Colt," diyor. "Ve"-hâlâ gülümseyerek bana bakıyor-"Denedim."

Annem gülüyor. "Senden şimdiden hoşlandım Colt. Yemeğe de gelmene sevindim."

"Hayır, sadece onu bırakmaya geldim," diyor. Colt beni dışarıda beklemek niyetinde ama annemin buna izin vermeyeceğini biliyorum.

Annem onu elinin tersiyle itiyor, yapacağını bildiğim gibi sorumluluğu üzerine alıyor. "Saçmalama. Bizimle yemek yiyorsun. Söyle bana, kızım la nasıl tanıştın?"

"Zane Stone sayesinde," diyor.

"Birlikte çalışıyoruz," diyorum. "Zane ve Liam, Colt'u bana bakıcılık yapması için zorladılar. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, başka departmanlarda da çılgın yetenekleri olduğu ortaya çıktı, ama şşşt, Liam'a söylememize izin yok. Sırrı ağzından kaçırma."

Colt başını bana doğru sallıyor. "Lanet sırrı zaten söyledin," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne zaman?"

"Donutlarını benimle paylaşacağını söylediğinde."

"Seninle yatmakla ilgili hiçbir şey söylemedim."

"Hayır, ama söylediklerin bir şeyler anlamaları için yeter de artar bile."

Omuz silkiyorum. Sorunun ne olduğunu anlamıyorum. "Bu sadece seks Colt. Liam ya da Zane'in birlikte yatmamızı umursadıklarını sanmıyorum."

"Güven bana," diyor, "umursuyorlar."

"Benim umurumda değil," diyor annem. "Ve ben ebeveynim, yani hepimiz iyiyiz."

Gülüyorum çünkü burada ebeveyn figürü olan biri varsa o da annem değil. "Hadi içeri girelim," diyorum. "Ben acıktım."

Annem bizi iki yıldır yaşadığı binaya götürüyor. On beş kat lüks ve onun çatı katı var. Buraya gelmeyi seviyorum, sadece etrafını çevirdiği güzellikler yüzünden değil, aynı zamanda

Böyle bir güzelliğe sahip olmasını sağlayan tüm sıkı çalışmasının kutlaması. Annemin sanatı dünyanın dört bir yanında milyonlar satıyor, ancak bu onun onlarca yıldır kalbini ve ruhunu koyduğu bir sevgi emeği.

"Şurada bir peynir tabağı var" diyor, nehir manzaralı tavandan tabana pencerelere bakan uzun mermer mutfak tezgahını göstererek. "Ve benim yaptığım bir sos var, Echo. Senin en sevdiğin kırmızı biber sosu, hayatım. Buzdolabında. Çıkarıp al. Gidip aşağıda Raine'i görmem ve ona bir şeyler vermem gerekiyor."

Daireden içeri süzüldüğü kadar hızlı bir şekilde dışarı süzülüyor ve Colt onun ardından bakarken ben gülüyorum.

"Orada biraz şaşkın görünüyorsun, mon chou," diyorum.

Bana dönüyor ve başını sallayıp gülümseyerek, "Annen de başka bir mini kasırga, değil mi?" diyor.

Lilith'e yaptığı göndermeye gülüyorum. "Belki de." Buzdolabından sosu alıyorum ve krakerleri buluyorum. "Bu sosu denemelisin. Annem en iyi yemekleri yapar."

"İçinde ot var mı?"

Başımı eğiyorum. "Ot sevmez misin?"

"Hayır."

Bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki, ona konuyla ilgili daha fazla soru sormak üzereyim, ancak telefonu bir mesajla çalıyor ve o an kayboluyor.

Mesajı okurken "Siktir," diye mırıldanıyor.

Krakerimin üzerine biraz sos döküyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Bana bakıyor. "Teyzem yeni bir araba arıyor ve ona yardım edeceğimi söyledim. Az önce bana görünüşünü beğendiği ikinci el bir arabanın linkini gönderdi ama arabanın fiyatı çok yüksek ve benim ona düşüncelerimle geri dönmemi beklemeden gidip alacak kadar düşüncesiz."

Ona mesaj atmaya başladığında, "Belki de onu aramalısın." diyorum.

Bana hızlı bir bakış attıktan sonra başını sallıyor. "Onu ararsam saatlerce telefonda konuşuruz."

O, annemle gidip gelirken ben de annemin yaptığı tabaktaki peynirlerden yiyorum. New Farm Şarküteri'de her zaman denemek için yeni peynirler buluyor; bugünün seçkisinde bayıldığım bir füme peynir de var. Colt yakında biraz denemezse, benim yemeyi planladığım hızda hiç yiyemeyebilir.

Onun mesajlaşmasını ilgiyle izliyorum. Tanıdığım pek çok erkekten daha sabırlı görünüyor. Bu yönünü seviyorum.

İşini bitirip telefonunu cebine geri koyduğunda, bir kraker alıyorum, üzerine biraz sos sürüyorum ve tezgâhın etrafında onun durduğu yere doğru ilerliyorum. Krakeri ona uzatarak, "Ben hepsini yemeden önce bunu denemelisin. Ayrıca füme peyniri de şiddetle tavsiye ederim."

Krakeri aldı. "O üç parça peyniri yerken yüzündeki ifadeye bakılırsa gerçekten paylaşmak istemiyorsun."

Ona yaklaşp elimi beline götürüyorum. "Ben de dikkatinin tamamen teyzenin üzerinde olduğunu düşünüyordum."

Elini etrafımda kaydırıyor ve popomun üzerine koyuyor. "Bu 80/20'lik bir bölünmeydi. Bu popo dikkatimi tamamen başka yöne çevirmemi zorlaştırıyor."

"Bu kıcı göremiyordun bile. Arkamdaydı." "Orada olduğunu bilmek için görmeme gerek yok."

Colt'la şakalaşmayı şu anda güvenli olamayacak kadar çok seviyorum. Bu şekilde devam edersek, onu annemin uzun mutfak tezgâhının üzerine sürükleyecek ve tüm kıyafetlerimi çıkarması için yalvaracağım. Tam buna bir son verip ondan uzaklaşmak üzereydim ki kardeşim bize katıldı. Liam'ı beklemiyordum ama onu görmek güzeldi.

"Hey," diyorum, yüzünde onaylamayan bir ifadeyle bize doğru yürümesini izlerken.

Colt'la bana bakıyor, gözlerindeki onaylamama ifadesi büyüyor ve Colt'un Liam konusunda haklı olduğunu anlıyorum. "Hey," diye selamlıyor beni. "Annem nerede?"

Colt'tan uzaklaşıp mutfak tezgâhının diğer tarafına geçiyorum, böylece bize içecek bir şeyler getirebiliyorum. "Raine'i görmeye gitti."

"Tanrım, en son Raine'i görmeye gittiğinde bir saat boyunca geri dönmemişti," diyor Liam. Raine annemin en sevdiği komşusu.

Başımı salladım. "Evet. Acaba akşam yemeğinde sadece peynir ve sos mu yiyoruz diye merak ediyorum." Annemde hangi içecekler var diye buzdolabına bakıyorum. "Bira ister misiniz? Görünüşe göre annem yine alışverişe çıkmış." Bira içmiyor ama Liam ve davet edebileceği diğer erkekler için buzdolabını bira ile dolu tutmayı seviyor.

"Ne almış?" Liam soruyor.

Bira uzmanı değilim ve bu etiketlerin hiçbiri bana tanıdık gelmiyor. Okuyabilmek için eğilerek, "Stone & Wood Pacific Ale, Balter ve Bridge Road Beechworth Pale Ale" diyorum. Doğruluyorum ve ikisinden birinin ilgilenip ilgilenmediğine bakmak için dönüyorum. Colt'u buzdolabına bakarken, Liam'ı da

Sanki onun yeni bir şey yapmasını bekliyormuş gibi.

Yeter artık diyerek Liam'a bakıyorum ve "Bir sorunumuz mu var?" diye soruyorum.

Gözlerini Colt'tan ayırıp bakışlarımı karşılıyor. "Sadece sana kazık atarsa."

"Tamam, birincisi, Colt ve ben sadece biraz eğleniyoruz, başka bir şey değil, bu yüzden bana kazık atmayacak. İkincisi, benim için endişelenmene gerek yok Liam. Hayatta boktan şeyler olur, bazıları iyi, bazıları kötüdür ve biz sadece bunlarla başa çıkmak zorundayız, ama her zaman bunları önlemeye çalışmak zorunda değiliz."

Buna cevap verme fırsatı bulamaz çünkü iki şey olur.

Birincisi: Liam'ın telefonu şarkı söylemeye başlar. Çok yüksek sesle. Ve eğer yanılmıyorsam, "Girls Just Wanna Have Fun".

Ve iki: Annem "Tamam canlarım, ben-" diyerek dairesine geri döndü. Sözüünü asla bitiremiyor çünkü Liam'a şaşkınlıkla bakarken o da bana katılıyor.

"Tanrım," diye mırıldandı Liam, gelen aramayı sonlandırmak için telefonuna dokunarak.

"Kimdi o?" diye
soruyorum. "Hiç
kimse," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, zil sesi olarak seçmeyi bırak, *asla* dinlemeyeceğin bir şarkıyı zil sesi olarak ayarlayacak kadar uzun süre telefonuna erişebilen biriydi. Kim olduğunu bilmek istiyorum."

"Ben de onunla tanışmak istiyorum," diyor annem, gözleri Liam'ın vazgeçirmekte zorlanacağı türden bir heyecanla doluyor.

"Kimse değildi," diyor kesin bir ifadeyle ve bu konuşmayı gerçekten bitirdiğini söyleyen bir ses tonuyla. Sonra bana, "O biralardan herhangi birini deneyeceğim. Sadece elini attığın ilk birayı bana ver."

Onu rahat bıraktım ama bu konuya başka bir zaman, sadece biz olduğumuzda dönmek niyetiyle. Liam annemden bir şeyler saklıyor çünkü annem her zaman bu konuda daha fazla konuşmak istiyor ve Liam'ın konuşmaya hiç niyeti yok.

Ona bir bira uzattıktan sonra Colt'a bakıyorum. "Sen de ister misin?" "Hayır, teşekkürler."

"Colt," diyor annem, tezgahın diğer tarafında Liam ve Colt'un yanında bana katılarak. "Zane ve Liam'la mı çalışıyorsun?"

"Hayır," diyor ama telefonundan peş peşe üç mesaj gelince devam edemiyor. "Kahretsin," diyor telefonunu çıkararak.

"Bunu kontrol etmem gerek."

"Colt, Storm motosiklet kulübünde çalışıyor," diye açıklıyorum anneme. "Şu anda Zane'in ekibiyle birlikte çalışıyorlar, yani bağlantı bu."

"Oh, anlıyorum," diyor. Sonra Colt'un motorcu olduğundan hiç bahsetmeden devam ediyor (çünkü annem tanıdığım hiçbir anneye benzemiyor ve kabul edelim, çoğu anne kızları bir Storm üyesiyle yatıyorsa bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmek ister), "Şimdi, Echo için Kırmızı Mercimekli Dahl yaptım, Colt. Beğendin mi yoksa Liam'la barbekü yapmak için buzluktan biftek çıkarmamı mı tercih edersin?"

Colt telefonundan başını kaldırıp baktı. "Her şeyi yerim."

Annem ona gülümsüyor ve sonra gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla bana bakıyor. Bu parıltının ne anlama geldiğini biliyorum ve durmasını söylemek için başımı hızlıca sallıyorum. Colt ve benim aramdaki bu 'sadece seks' parıltıya layık değil. Elbette başımı sallamamı ciddiye almıyor ve bana heyecanlı gözlerle bakıyor. Ben de ona heyecansız gözlerle bakıyorum. Bu, telefonu bir mesajla çalana kadar bir dakika ya da daha uzun bir süre devam ediyor.

Mesajı okuduğunda bana "Baban önümüzdeki hafta sonu şehre geliyor," diyor.

"Sonraki hafta sonu geleceğini sanıyordum," diyorum.

"İki hafta sonu da geliyor," diyor. "Ben gitmeden önce birlikte olabildiğince çok zaman geçirmeye çalışıyoruz." Hâlâ mesaj yazmakta olan Colt'a bakıyor. "Seni bu kadar meşgul eden kim Colt?"

Ve işte annem. Her zaman açık sözlüdür.

Colt, annesinin sorusu onu en ufak bir şekilde bile şaşırtmadığında daha fazla tik kazanıyor. "Teyzem."

Annemin yüzünde bir gülümseme beliriyor ve Colt'a bakmadan önce bana yine o heyecanlı gözlerle bakıyor. "Onunla yakın mısınız?"

"Evet," diyor.

"Yeni bir araba alıyor," diyorum, sürekli sorulara maruz kalmasın diye ona yardım etmeye çalışıyorum. "Colt ona yardım ediyor."

Liam kaşlarını kaldırıyor. "Bu konuda çok şey biliyorsun."

"Ondan benimle kalmasını ve bana göz kulak olmasını istediğinde ne olacağını düşündün? Onun hayatında olup bitenleri duymamak biraz zor."

Liam birasından biraz içiyor. "Aynı yatağı paylaşmanı beklemiyordum."
"Ben yirmi sekiz yaşındayım, Liam. Erkeklerle yatak paylaşacak kadar yaşıyım."

Colt mesajlarını bitirip tekrar sohbete katılıyor. Liam'a bakarak, "Bu konuda konuşmak ister misin, Liam?" diyor.

Vay be, Bay Mağara Adamı.

Birdenbire biraz heyecanlandım ve rahatsız oldum.

Colt rahat tavırlarını geride bırakıp ciddileşmek istediğinde bunu nasıl yapacağını biliyor.

Liam, "Sanırım bu konuda nerede durduğumu biliyorsun," diyor. Colt buna cevap verme zahmetine girmiyor.

İkisi birkaç dakika sessizce birbirlerini izledikten sonra annem, "Liam, baban onu aramanı söylememi istedi. Sana cevap vermediğin birkaç mesaj bıraktığını söyledi."

Liam telefonunu çıkarır ve kaydırır. "Mesajlarını kaçırdım," diyor. "Onu bu gece arayacağım."

"Lütfen ara," diyor annem. "Geri dönmeyen aramalar konusunda ne kadar sinirli olabileceğini biliyorsun."

Gülüyorum. Liam tüm dikkatli, titiz ve titizliğini babasından miras almıştı, yani evet, Anton'un ne kadar titiz olabileceğini çok iyi biliyor.

Annem ve Liam Anton hakkında konuşmaya başlarken, aklım Lily King'e dönüyor.

Onu arayışımın şu ana kadar çıkmaza girmiş olması canımı sıkıyor. King'in adamları, Cuma günü öğleden sonra onu otoparktan kaçırانların bindirdiği arabanın izini sürmek için her şeyi yapmışlar. Arabanın izini şehirdeki bir yeraltı otoparkına kadar sürdürdüler ama iz orada sona erdi. Araba hiç ayrılmamış ve King arabayı parçalara ayırmış ama hiçbir şey bulamamış.

Araba çalıntı olduğu için onları hiçbir yere götürememiş. Otoparkı çevreleyen tüm binalarda bulabildikleri her şeyi kazdılar, aradılar ve bu binalarla bağlantılı herkesi ziyaret ettiler. Hiçbir şey yok.

Zane benden King'in pislik listesinde olan yirmi adamın hayatını derinlemesine araştırmamı istedi. Ben de King'in adamlarının giremediği güvenlik kamerası görüntülerine girdim ve Sydney'de onların giremediği kuytu köşeleri araştırdım. O şehirde kontrol etmediğimiz tek bir sokak bile kalmadı ama yine de hiçbir şey bulamadık.

Tanrım, umarım Lily iyidir. Onu tanımıyorum ama bugün onun hakkında öğrendiklerimle tanıyormuşum gibi hissediyorum. Bu gerçekten aptalca, çünkü tanımıyorum, ama insanların hayatlarını hacklediğinizde böyle oluyor.

Onlarla hiç tanışmamış olsanız bile onlar ve kim oldukları hakkında bir fikir edinmeye başlıyorsunuz.

"İyi misin?" Colt yanıma gelerek soruyor.

Uzun bir nefes alıp ona bakıyorum. "Evet."

"Aklından neler geçiyor? Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyorsun."

Gülümsüyorum. Ayrıntıları fark eden, anlayışlı bir adam. Ben de ayrıntıların çok şey ifade ettiği bir kadıyım. "Lily'yi düşünüyordum."

Saatini kontrol ediyor. "Annene yemek yemen ve koşman gerektiğini söylemek ister misin?"

"Ne yani, daha fazla kalmam için bana patronluk taslamayacak mısın?"

"Bugünlük patronluk taslamıyorum." Telefonu başka bir mesajla çalışıyor ve inliyor. "Kahretsin, Aggie'yi seviyorum ama bu lanet olası bir baş ağrısı olmaya başladı."

"Tavsiyene uyuyor mu?"

"Evet, ama bu acı verici çünkü her konuda milyonlarca soru soruyor."

"Yemekten sonra bir film izleriz diye düşünüyordum," diyor annem konuşmamızı bölerek. "Ama şimdi bir masa oyununun daha iyi olabileceğini düşünüyorum. Siz ne tercih edersiniz?"

"Gelemem," diyorum. "Bir an önce işe dönmem gerekiyor."

"Tamam," diyor annem. "Maçı ve filmi başka bir zamana erteleyeceğiz ama Londra'ya gitmeden önce benimle *27 Dresses*'i izleyeceğine söz verdiğini unutma."

"Asla unutmam. O filmi çok sevdiğimi biliyorsun."

"Tanrım," diyor Liam. "Siz ikiniz o filmi on kere izlediniz mi?"

"Hayır," diyorum. "Sanırım artık on üç kez oldu."

Colt kıkırdıyor. "Yine de tahmin edeyim, yüz kereden fazla dinlediniz."

"Kulağa doğru geliyor," diyor Liam. O ve Colt gizli bir bilgiyi paylaşıyorlarmış gibi birbirlerine başlarını sallıyorlar ve annem Liam'a sanat atölyesindeki bir şeyi taşımasına yardım edip edemeyeceğini sormadan önce ikisini de el sallayarak uğurluyor.

Dönüp içecek bir şeyler almak için buzdolabına bakıyorum. Annemin tabağa koymadığı ama benim denemek istediğim bir brie peynirine rastlayınca onu çıkarıp dilimlemek için bıçağa uzanıyorum. Her nasılsa, amacıma ulaşmak yerine, lanet parmağımı kesmeyi başardım.

"Kahretsin." Bıçağı hızla bırakıyorum ve parmağıma baskı uyguluyorum. "Yara bantları nerede?" Colt soruyor.

"Banyoda." Oraya gitmek için mutfaktan çıkıyorum. Colt beni banyoya kadar takip edince, "Sadece bir kesik. Ben halledebilirim."

Botuyla kapıyı arkasından kapatıyor ve gözlerinde tam da aradığım türden bir bakışla bana doğru geliyor. "Evet," diye gürlüyor, "ama seninle bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Makyaj masasında arkama geçiyor ve yara bandı kutusunu bulduğumda benden alıyor. Ardından kesiğimi yıkamama, kanı durdurmama ve yara bandıyla kapatmama yardım ediyor. Daha sonra beni kendisine doğru çevirip içime giriyor ve şöyle diyor: "Nasıl oluyorsa, tüm bu mesajlaşmalara, kardeşinle olanlara, annenle tanışmana ve soy ağacını takip etmeye çalışmana rağmen sana karşı o kadar sertim ki ellerimi senden nasıl uzak tutacağımdan emin değilim."

Ve işte iç çamaşırım gidiyor.

Alevler içinde.

Puf.

Bir elimle kalçasını, diğeriyle omzunu kavrarken bir bacağımı onunkinin etrafına doluyorum, böylece neredeyse ona tırmanabiliyorum. Colt beni çok iyi anlıyor ve kollarına girmeme yardım ediyor, ben de tutunmak için iki bacağımı ve kollarımı ona doluyorum.

"Çok şey oluyordu," diye kabul ediyorum.

Beni duvara yaslıyor ve öpüyor. Hiç bitmemesini dilediğim uzun, derin bir öpücük. Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde, "Sen ve Liam'ın babaları farklı." diyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirirken gülümsüyorum. Tanrım, saçlarına bayılıyorum. Bir erkeğin bu uzunluktaki saçlarından hoşlanacağım günü hiç hayal etmemiştim ama işte buradayım. "Evet, Anton, Liam'ın babası, annemin iki yıldır birlikte olduğu bir muhasebeci. Yani, özgür ve sanatçı ruhlu annemle bir muhasebeci asla yürümezdi. Tanrı bilir iki yıl nasıl idare ettiler. Ama iyi bir adam ve Liam'a harika bir baba oldu."

"Peki ya senin baban?"

"Şu haline bak, ilişkilerden hoşlanmadığın halde beni tanımaya çalışıyorsun."

"Seni tanımakla ilgilenmediğimi hiç söylemedim."

Bu doğru. Bunu hiç söylemedi. "Babam bir sanatçı, bu yüzden annemle pek çok ortak yönleri var. On yıl boyunca birlikteydiler ve hâlâ çok yakınlar. Mesela,

birbirlerini her gördüklerinde takılıyorlar."

"Ama birlikte olmak istemiyorlar?"

"İkisi de aşkı bağlanmak için biraz fazla seviyor. Birden fazla insandan sevgi almak için açık kalmayı seviyorlar." Omuz silkiyorum. "Bu onlar için uygun. İkisi de özgür olmaktan mutlu ama istedikleri zaman birbirleri için müsaitler. Ayrıca, o Byron'da yaşıyor ve annem oradan nefret ediyor."

"Bana mükemmel bir ilişki gibi geliyor."

Boynunu kavıyorum ve bir öpücük daha almak için ağzını kendime doğru çekiyorum. "Tabii ki böyle söylersin."

Dudakları benimkine karşı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve tam telefonu çalarken ereksiyonunu bana sürtüyor. "Tanrı aşkına," diye mırıldanıyor.

Hayal kırıklığına gülüyorum. Colt çok rahat biri gibi görünüyor; onun kendini kaybetmesini izlemek eğlenceli. "Teyzen mi arıyor?"

Telefonunu eline aldığı anda başını sallıyor. Telefona cevap verirken kulağına götürüyor ve "Biraz meşgulüm Aggie, ama bana araba almadığını söyle" diyor. O kadar yakınız ve o kadar yüksek sesle konuşuyor ki şöyle dediğini duyabiliyorum: "Teyzenin hakkını ver Colton. İyi davranıyorum ve tavsiyene uyuyorum, ama sana arabayı değiştirmek konusunda ne düşündüğünü sormak istedim.

yeni bir araba almaktansa arabamın motorunu değiştirmeyi tercih ederim."

Lily King yapbozumun parçaları yerine otururken, "Aman Tanrım, işte bu," diye haykırıyorum. Sonra Colt'un yüzünde sorgulayan bir ifadeyle bana baktığını fark ederek, "Özür dilerim," diyorum.

"Canım," diyor teyzesi, "özür dilerim. Meşgul olduğumu söylemiştin ama *bu* kadar meşgul olduğumu bilmiyordum. Kapat telefonu. Bu konuyu yarın konuşuruz."

"Motoru değiştirmeyeceğiz," diyor. "Yeni bir araba alsanız daha iyi olur. Seni yarın ararım."

"Seni seviyorum," der ve görüşmeyi sonlandırırlar.

Colt telefonunu cebine koyarken, "Adın Colton mı?" diye soruyorum. "Evet."

"Ne harika bir isim."

"Annem seçti. Babam bana Henry demek istemiş. Bunun iyi ve güçlü bir taşra ismi olduğunu düşünüyordu. Öldüğü güne kadar Colton için annemle tartıştı."

"Baban ismini beğenmedi mi?"

"Seviyordu. Sadece en sevdiği şarkıcıdan esinlenerek bu ismi seçtiği için ona kızmayı severdi."

"Aww, ne kadar tatlı. Oğluna en sevdiği şarkıcının adını vermesine izin vermiş." "Evet, o benim babamdı. Onu o kadar çok severdi ki Onun için her şeyi yaparım."

"Soyadın ne?" "Creed."

"Colton Creed," diye mırıldanıyorum, güçlü ve seksi bir isim olduğunu düşünüyorum. "Seninki ne?"

Sorusunun bende yarattığı gülümsemeyi karnımın derinliklerinde hissediyorum. "Kade." "Babanın soyadı sende yok mu?"

"Ne Liam'ın ne de benim babalarımızın soyadı var. Annem bize kendi soyadını verdi."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben Aggie'yle konuşurken senin aklına gelen neydi?" diye soruyor.

Pazularını kavriyorum. "Lily'yi neden bulamadığımızı çözdüm. Sanırım onu Sydney'den götürdüler. Yanlış şehre bakıyoruz."

Bir an için bunu düşündü. "Evet, belki."

"İşe geri dönmeliyiz, böylece otoparktan çıkan her aracı kontrol edebilir ve nereye gittiğini izleyebilirim. Onu bir şekilde oradan çıkarmışlar. Sadece nasıl olduğunu bulmalıyız. Sonra da şehirden ayrılıp ayrılmadığına bakmalıyız."

Beni yere bıraktı. "Önce yemek mi yemek istersin yoksa yanında mı götürmek istersin?" "Yemek için zamanım yok."

"Yemek yiyeceksin," diyor, sesine o otoriter ton geri dönüyor.

"Bugünlük otoritenin bittiğini sanıyordum, Bay Mağara Adamı."

Kalçalarımın tutup beni kapıya doğru döndürüyor ve "Ben de öyle sanıyordum ama meğer değilmişim" diyor. Kıçıma şaplak atarak, "Hadi gidelim." dedi.

MKız kardeşin çok fazla sırt ağrısı çekerdi. Sonunu hiç duymadım. Ben de ona yeterince ilgi göstermedim. Şikâyetlerini görmezden geldiğim için hayatımın en büyük pişmanlıklarından birini yaşıyorum. O

Eğer yapmasaydım bugün hala hayatta olabilirdim.

Gece yarısından hemen önce sırtımdaki tutukluğu gidermeye çalışırken bunları düşünüyorum. Sırtım pek ağrımaz ama ne zaman ağrısa aklıma hep Whitney ve onun yaşadığı boktan olaylar gelir. Kaçmasına yardım etmek için çok geç kaldığım bok.

Hay sikeyim.

Bir elimi yüzüme sürüyorum ve bacaklarımı da esnetebilmek için ayağa kalkıyorum.

Bu her yılın en kötü zamanı ve bu yıl beşinci yılımıza giriyoruz. Echo ve kulüpte olup bitenler iyi birer dikkat dağıtıcı, ama peşinizi bırakmayan anılarla ilgili bir şey var ki, hayatta sizi onlardan tamamen uzaklaştırabilecek tek bir şey bile yok. Her zaman oradadırlar, dönüp dururlar, tekrar serbest bırakılmayı beklerler.

İşine o kadar dalmış olan Echo'ya bakıyorum ki bütün gece radarına bile yakalanmamışım. "Kahve ister misin?" Dikkatini çekmeyi başaramayınca elimi omzuna koyup "Kahve ister misin?" diye soruyorum.

Başını çevirip bana bakıyor ve sanki kime baktığını anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Sonunda, "Evet, teşekkürler. Üzgünüm."

Son beş buçuk saatini gözetim odasının duvarındaki ekranlardan birine bakarak tüm arabaların görüntülerini tarayarak geçirdi.

Lily'nin son görüldüğü otoparktan ayrılırken. Hiç bu kadar uzun süre odaklanmış birini görmemiştim. Çok etkileyici.

"Hâlâ bir şey yok mu?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Henüz değil, ama lanet olsun, yaklaşıyor olmalıyım."

Bundan da umutlu bir şekilde başımı sallıyorum ve bize biraz daha kahve yapması için yanından ayrılıyorum. Döndüğümde, içkisini uzatırken bana minnettarlıkla bakıyor.

Sandalyesine yaslanarak ellerini bardağın etrafına doluyor ve bir nefes veriyor. "Annen nasıl biriydi?"

Yanına oturup bacaklarımı önüme uzatıyorum ve sorusunu düşünüyorum. Echo asla yüzeysel şeylerle ilgilenmez. Ayrıca başkalarının göremeyeceği noktaları görür. Sanırım yaptığı işte bu yüzden bu kadar iyi. Yani soruları aniden ortaya çıkıyor. Beklenmedik. Beklenmedik. Sevdiğim bir şekilde spontane.

"Onu severdin," diyorum. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Annemi sevmeyen biriyle hiç tanışmadım. "Herkesin 'Ruth'un güneş ışığı' dediği bir gülümsemesi vardı. Kasabamızda yüzünde o gülümseme olmadan asla yürümezdi. İnsanlar sadece onun varlığıyla kendilerini daha iyi hissettiklerini söylerlerdi."

"Sanki o gülümseme sana miras kalmış gibi hissediyorum," diyor Echo. Kaşlarının çatılması üzerine, "Harika bir gülümseme var ve onu kullanmaktan korkmuyorsun. Bana ondan biraz daha bahset."

Bugünlerde insanlar bana annem hakkında pek soru sormuyor. Whit öldüğünden beri hayatımda annemi tanıyan tek kişi Aggie. Onun hakkında konuşuyoruz ama bu şekilde değil. Anılara uzanmamı gerektirecek şekilde değil.

On yıl annem ve babam olmadan çok uzun bir süre geçti ama yine de bazı açılardan onları dün görmüşüm gibi hissediyorum. Düşündüğünüzde aklınız karışıyor. Muhtemelen bu yüzden sık sık düşünmüyorum.

"Yemek yapardı," diyorum. "Kıyafetlerimizi dikerdi. Ödevlerimize hep yardım ederdi. Hep oradaydı, anlıyor musun? Hep yanımızdaydı."

"Ailenizi bir arada tuttu." "Evet."

Echo kahvesini yudumluyor ve fincanı masanın üzerine koyduktan sonra öne doğru eğilerek bana yaklaşıyor. "Yani o bir anne olarak böyleydi. Kadın olarak kimdi?"

Kaşlarımı çatıyorum. "O olarak mı?"

"Ne zaman kadınlardan kendilerini tanımlamaları istense, oynadıkları rollerin bir listesini sıralıyorlar. Bir eş, bir anne, bir kız çocuğu olduklarını söylerler.

türden şeyler. Ve evet, onlar bu tür şeyler, ama bu tür şeyler olmadan önce, onlar kendileriydi ve bu da umutları, hayalleri, korkuları, duyguları ve kişilikleri olan bir insandı. Önemli olan da bu, öyle değil mi? Hayatta üstlendikleri roller değil. Demek istediğim, bir anne, bir eş ya da bir kız çocuğu olarak kim oldukları, bir insan olarak kim olduklarından kaynaklanır. Bana Ruth'un bir insan olarak kim olduğunu söyle."

Sözleri beni tam göğsümden vurdu. Normalde kaçacağım şeyleri hissettirdiler bana. Ama siktir et, Echo'nun on yıldır yapmak istemediğim konuşmaları yapmamı sağlayan bir yolu var.

"Başkalarına elinden geldiğince yardım etmek isteyen bir köylü kızıydı. Herkesinkinden daha büyük bir kalbi vardı ve öyle bir severdi ki, insana tüm dünyayı karşısına alabileceğini hissettirirdi. Tek istediği sevdiği insanların mutlu ve sağlıklı olmasıydı. O bir insan olarak böyleydi. Tanışabileceğiniz en iyi insandı. Sadık, dürüst, verici."

Echo gülümsüyor. Yüzüne yavaş yavaş yayılan bir gülümseme bu. "Kulağa harika geliyor."

"Harikaydı. Çok genç öldü." "Kaç yaşındaydı?"

"Kırk üç. Babam bir yaş büyüktü." Paylaşmadan önce duraksıyorum, "Annemin doğum gününden bir gün sonra öldüler. O zamanlar Brisbane'de yaşıyorduk ve babam annemi doğum gününde ailesini görmesi için Winton'a götürmüştü. Kız kardeşim ve benim de onlarla birlikte gitmemiz gerekiyordu ama Whitney bir gün önce bacağına kırdı ve gidemedi. Whit'e yardım etmek için geride kaldım. Yoksa hepimiz o uçakta olacaktık."

"Kız kardeşin senden büyük mü yoksa küçük mü?"

Bir süre sessiz kalıyorum. Konuşmayı bitirmek istiyorum ama nasıl olduysa kendimi "O daha gençti" derken buluyorum.

Echo'nun gözlerinde merhamet parlıyor. "Kahretsin, eminim şu anda soru sormayı bırakmamı diliyorsundur. Özür dilerim Colt. Muhtemelen konuşmak istemeyeceğin konulara girmek istemezdim. Birini tanımaya çalışırken kendime asla engel olamıyorum."

Sandalyesine yaslanıp bana yer açarken, "Annem ve babam öldüğünde Whit on dokuz yaşındaydı. Öldüğünde yirmi dört yaşındaydı."

Echo'nun bir sonraki sorusunu bekliyorum ama asla gelmiyor. Whitney'nin nasıl öldüğünü sormak yerine, "Lanet olsun, hayat bazen adil olmuyor," diyor.

"Evet, öyle."

Kahvelerimizi sessizce içiyoruz. O bana başka soru sormuyor, ben de ona başka bilgi vermiyorum. Onun odayı okuma yeteneğini çok takdir ediyorum.

Kahvesini içerken yarı yolda işine geri dönüyor ve son yudumunu henüz almıştı ki bana bakıp "Bugünün tarihi ne?" diye soruyor.

Söyledim ve "Neden?" diye sordum.

"Siktir," dedi. "Sikeyim." Sonra telefonuna uzanıyor ve bir uygulamayı açmak için dokunuyor. "Ödemem gereken gecikmiş bir hız cezası var. Şimdi daha fazla ödemem gerekecek. Tanrım."

"Sisteme girip, sistemi silmediğinize şaşırdım.
o."

Telefonundan başını kaldırıyor. "İnanın bana, bunu düşündüm. ile polis sayısı arttıkça bunu düşündüm." Kıkırdıyorum. "Kaç tane hız cezası aldınız?"

"Bu yıl üç tane, ama kendimi savunmam gerekirse, ikisi sınırı 10 km'den daha az aştığım içindi. Yani, bu gerçekten sayılır mı? Mesela bir tanesinde sadece 5 km fazla yapmışım."

"Kahretsin, o polis sana çok kızmış."

Gözleri büyüdü. "Değil mi? Liam bana her laf attığında ben de ona öyle diyorum. Teşekkür ederim."

Telefonuna geri dönüyor, parmakları her zamanki gibi hızlı hızlı telefonun üzerinde geziniyor, sonra tekrar yerine koyuyor ve "Ödedim. Dan'e destek olmak yerine bir süre evde kahve yapmam gerekebilir."

Bu konuda yorum yapmıyorum ama bana iyi bir fikir gibi geliyor. "Araba arayışın nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Lily.

O güvenlik kamerası kayıtlarını incelerken ben de Aggie'nin satın alması için internetten arabalara bakıyordum. "Onun için birkaç seçenek var. Bunları ona göstereceğim ve hangilerini beğendiğine bakacağım, sonra da Sydney'deki adamlardan birine bunları onun için kontrol ettireceğim."

"Sana sahip olduğu için şanslı. Çocuğu yok mu?"

"Hayır. Hiç çocuk istemedi."

Ekranı bir şey Echo'nun dikkatini çekiyor ve görüntüleri geri sarmak için fareye tıklarken öne doğru eğiliyor. Tekrar oynatmaya başladığında, "Lanet olsun, onu buldum." diyor.

Ekrana bakıyorum ve bir arabanın bir uçağın yanına yanaşmasını izliyorum. İki adam iniyor ve bagajı açıyor. İçinden bir kadın çıkarıyorlar ve onu uçağa taşıyorlar. "Tanrım, haklıymışsın. Sydney'de değil."

Echo sonraki on beş dakikayı dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazarak geçirdikten sonra şöyle der: "Danny Thomasen adında bir adam bu uçağı kiralamış. Brisbane'e. Cuma gecesi geç saatlerde onu buraya getirmişler."

"Lily *burada* mı?"

"Sanırım öyle. Araştırmamı Brisbane'e taşıyacağım ve onu bulacağım." Telefonumu çıkardım ve King'i aradım.

İlk çalışta cevap verdi. "Bana bir şey bulduğunu söyle." "Lily Cuma gecesi Brisbane'e uçtu. Echo gitmek üzere.

onu bulmak için buradaki görüntülere baktım."

"Lanet olsun. Sabaha orada olurum."

Hat kesiliyor ve King'in sesinin beklediğim kadar bitkin çıkmadığını fark ediyorum.

Sesi hiç de bitkin gelmiyordu. Sesi gergin geliyordu.

Çıldırılmış.

Uçurumun kenarında.

Bildiğim deli adam gibi konuşuyor.

Işim gereği pek çok farklı erkekle tanıştım.
Pislikler.
Yalancılar.
Hırsızlar

.
Dolandırıcılar.
Kızgın erkekler.
Utanmış erkekler.
Utanan erkekler.
Çaresiz adamlar.

Hepsi de içine düştükleri durumu düzeltmek için Heath ve beni aramak üzere Grey Eminence'a geliyorlardı. Çoğu zaman dibe vurmuşlardı ve sorunlarının ortadan kalkması için ellerindeki her kuruşu bize ödeyebilirlerdi.

Onca yıl boyunca, şu an karşımda duran adam gibi biriyle hiç karşılaşmadım.

King.

Sabah 5:00'ten hemen sonra Zane'in merkezine girdi, doğrudan bana geldi ve "Onu buldun mu?" diye sordu.

Zane ve Liam'ın King hakkında konuştuklarını duydum, ben de Colt'tan duydum.

Hiçbir şey beni gerçek Kral'a hazırlayamazdı.

Kasları, dövmeleleri, vahşi saçları ve yara izleri var.

Gözleri sanki patentini almışlar gibi çılgın.

Sesi, meydan okumaya karşı uyarıcı bir şekilde otoriteye sahip.

Vücudu, etrafındaki odayı kolaylıkla dolduran vahşi bir enerjiyle titreşiyor, sanki buradaki diğer her enerji nefesi yer için savaşmaması gerektiğini biliyor.

Yine de en yüksek sesle bağırın onun aurası.

Bana bu adamla uğraşmamam gerektiğini söylüyor.

Deli olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyor.

"Onu bir alışveriş merkezinin otoparkına kadar takip ettim," diyorum. "Bizi şaşırtmak için otoparklarda araba değiştirmeyi severler. Ne yazık ki şehirde Cuma geceleri çok yoğun olan bir otoparkı kullanmışlar, bu da çıktıkları arabayı bulmak için elimde çok fazla görüntü olduğu anlamına geliyor." Neyse ki Zane'in bu konuda yardımcı olacak bir yazılımı var. Güvenlik sistemleri arasında arabaları eşleştiriyor ve insanları izlemek için diğer şeylerin yanı sıra yüz tanıma özelliğini kullanıyor, ancak yine de benim yapmam gereken çok fazla manuel iş var.

King'in gözleri şiddetli bir öfkeyle parlıyor. O kadar vahşi ki yüzüme çarpmış gibi hissediyorum. "Şimdi de o görüntüleri mi inceliyorsunuz?"

"Evet. Otoparkın çevresindeki görüntüleri de kontrol ettik ama oradan bir şey çıkmadı."

Başka bir şey söylemiyor. Sadece başını sallıyor, sonra dönüp güvenlik odasından çıkıyor, vahşi enerjisi öfkeli bir rüzgâr gibi onunla birlikte gidiyor.

Colt'a bakıyorum. "Altıma mı işesem yoksa sert bir viski mi içsem bilemiyorum."

Kıkırdıyor. "Evet, öyle bir etkisi var."

"Ne? Her zaman mı? Yani bu yoğunluk onun için normal mi?" Karısı kayıp olduğu için böyle olduğunu düşünmüştüm.

"En iyi zamanlarda bile oldukça gergin oluyor." Saatlerdir gözümüzü diktiğimiz duvardaki ekrana bakıyor ve çenesini sallıyor. "Hadi işimize dönelim."

Colt tüm bu görüntüleri incelememe yardım ediyor. Odaklanmayı gerektiren zahmetli bir iş ve gözlerim yeterince yoruldu. Colt devreye girdi ve bana biraz mola vermek için birkaç saatliğine işi devraldı. Biraz kestirdim ve yarım saat önce geri geldim.

King on dakika sonra Zane ve Liam'la birlikte döndü. Colt'a, "Danny Thomasen'a bir ziyarette bulunacağız," dedi. "Biz yokken bir şey bulursan bana haber ver."

"Haber veririm," diyor Colt.

Zane bana bakıyor. "Easton yolda. Sen biraz uyuyabilesin diye işi o devralacak."

"Teşekkürler," diyorum.

Üçü ayrılıyor ve Colt'la ben işimizin başına dönüyoruz. Easton yirmi dakika sonra geldiğinde hâlâ bir şey bulamamıştık.

Gözetim odasına girdiğinde "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Easton'la iki kez karşılaştım. Aylar önce, Heath'le ayrıldığımızda şehri terk etmeden önce. Her seferinde on dakikadan az sürdü. Her iki seferde de düşüncelerim onun radarın altında kalmayı sevdiği yönündeydi ki bu düşünceler onun görünüşüyle çelişiyordu.

Easton şimdiye kadar karşılaştığım en yakışıklı erkeklerden biri. Keskin çenesi, yüksek elmacık kemikleri, kusursuz bronz teni, mükemmel şekillendirilmiş saçları ve dolgun dudaklarıyla bir erkek moda dergisinin sayfasından fırlamış gibi görünüyor. Kaslarını da eklediğinizde karşınızda tanıştığı her kadının başını döndürecek bir adam var, tabii dövmeleleri sevmiyorlarsa, çünkü onda bir sürü dövme var. Kolayca dikkat çekebilir ama bunu amaçladığı izlenimini edinmiyorum.

Ona nerede olduğumuzu anlatıyorum ve sonra "Çörekler için teşekkürler" diyorum.

"Bitkimi canlı tutmaya yardım ettiğin için teşekkürler."

Bitkiye bakıyorum. "Ona yeni bir saksı almayı düşünüyordum. Güzel bir tane. Ama sonra onun benim değil, senin olduğunu hatırladım." "O mu?"

"Evet." Gülümsüyorum. "Ona kafamda Stella adını verdim, ama demek istediğim, o

Senin, yani adını sen koyacaksın."

Colt yanımda kıkırdıyor ama Easton'ın yüzünde hiçbir çizgi belirmiyor. Belki de botoks yaptırmıştır. Bugünlerde erkekler için bir şey gibi görünüyor. Lilith bana tanıştığı bazı erkeklerin yaptırdığını söyledi. Dürüst olmak gerekirse, yüzlerindeki çizgileri görmeyi tercih ederim. Örneğin Colt gibi, güldüğünde ve gülümsediğinde canlanan tüm çizgileri seviyorum.

"Stella iyi," diyor Easton, hâlâ çizgileri yok. Şimdi düşünüyorum da, Zane ile çalışan erkeklerden hiçbirinin botoks yaptırdığını düşünemiyorum. Belki de Easton çok ciddidir.

Başka bir şey söylemeden odadan çıkmak için döndü. Kapıdan çıkmak üzereyken bize dönüp bakıyor ve şöyle diyor: "Eve gidin ve biraz uyuyun. Ne bulduğumu size haber veririm."

O gittikten sonra Colt'a "Ondan hoşlandım," diyorum.

"Bitkisine isim vermene izin verdiği için mi?"

"Ukala. Hayır, sadece bir titreşim alıyorum. Gerçekten iyi bir his. Onunla devam ediyorum."

Ayağa kalkıp geriniyor ve bir kadına uyku dışında hayattaki her şeyi neredeyse unutturan türden bir yorgunluk içinde olmama rağmen, onun kaslarını gerdiğini görmek damarlarımda bir arzu patlamasına neden oluyor.

Çenesini salladı. "Hadi gidelim."

Beni ikna etmesine gerek yok.

Ne kadar erken uyursak, ona o kadar erken tırmanabilirim.

Beni Creek Caddesi'ne çıkarıyor ve evime doğru ilerliyoruz.

"Kahretsin, hava soğuk," diyorum, soğuğu dışarıda tutmak için ceketimi üzerime çekiyorum.

"Evet," diye onaylıyor ve sesindeki yorgunluğu duyuyorum. "Sende de benim kadar enerji var mı?"

Bana bakıyor ve başını sallıyor. "Evet."

Gülüyorum ve bu bile çok fazla enerji gerektiriyor. "Uyarayım, bu kadar yorgunken biraz horlarım."

"Biraz mı? Horlama horlama değil midir?"

"Tamam, yani ağzımın arada bir açık kalıp havayı dışarı verdiği türden bir uyku."

Kıkırdıyor. "Yani horluyorsun." Omuz silkiyor. "Ayrıca, seni kanepeden duyamam."

"Sanırım senin kanepede uyumanı geride bıraktık. Yani, istersen yatabilirsin ama yatak çok daha rahat ve ben de paylaşmaktan memnunum. Ayrıca, bu sadece horlama gibi bir şey. İnsanlara horladığımı söyleme."

Cebimden bir mesaj sesi geliyor ve telefonumu çıkarmak için enerjimi topluyorum.

Morticia: Mutlu lanet pazartesi. Bana pazartesi gününün neden var olduğunu tekrar söyle. Ayrıca, Bay Mağara Adamı'nın hafta sonu seni kaç kez becerdiğini de söyle. Ve lütfen kendimi dışarı attığım ve sizi tüm hafta sonu yalnız bıraktığım için bir teşekkür alabilir miyim? Bir şey değil.

Ben: Sorduğunuz sayı beş. Altı artı olmalıydı ama iş araya girdi.

Morticia: İş berbat. Seçeneklerimizi yeniden gözden geçirmeliyiz. Ben: Bana seçeneklerimizin ne olduğunu tekrar söyle.

Morticia: Sonunda bir şekilde bize iyi bir para kesmeyi kabul ediyorsun ya da.... Bekle, bunun kadar iyi bir seçenek yok. Cidden, kabul et artık, hanım evladı. Bedava asistanın olacağım.

Ben: Faydaları mı?

Morticia: Ücretli kira, ücretli yemek, ücretli kıyafet, ücretli seyahat, ücretli hayat. **Ben:** İyi bir hafta sonu geçirdin mi?

Morticia: Seninki kadar iyi değildi. Senin beşliğini kısıkanıyorum. Kendime bir beşli bulmalıyım.

Ben: Tanrım, o da iyi bir beşlik. **Morticia:**

Tanrım, bu kadar konuşma yeter.

Seni seviyorum Lil. İyi günler dilerim. Ben eve gidip uyuyacağım.

Morticia: Elbette. xx

"Lilith?" Telefonumu ceketimin içine sokarken Colt "Lilith" diyor.

"İyi tahmin. Artık işe gitmek zorunda kalmamak için kendisine yasadışı yollardan para sağlamam için beni ikna etmeye çalışıyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Yas koordinatörü."

"Ne iş yapıyorlar? Hiç duymadım."

"İnsanlara sevdiklerini ölüm ya da ölümcül hastalık nedeniyle kaybetme sürecinde yardımcı oluyor."

"Kulağa zor geliyor."

"Evet, zor olabilir. Ben yapamazdım."

Dikkatim bulunduğumuz sokağın hemen aşağısındaki apartmandan çıkan adama yöneliyor. Kocama çok benziyordu.

"Ne oluyor lan?" Yaklaştıkça mırıldanıyorum ve onun kocam *olduğunu* fark ediyorum.

"Her şey yolunda mı?" Colt diyor ki.

"Olacak." Heath'e siktirip gitmesini söylediğimde olacak.

Heath beni fark ediyor ve bana doğru geliyor. Benim onu gördüğümde hissettiğim kadar sinirli görünüyordu.

"Burada ne işin var?" Ona ulaştığımda söyledim.

Bana bakmadan önce Colt'a bir göz attı. "Joanne'i rahat bırakmanı söylemeye geldim."

Heath'le hâlâ birlikteyken onunla yattığını öğrendikten sonra ona iğneleyici bir mesaj gönderdim. Kendime engel olamadım. Ama bir saniye bile pişman değilim. Arkadaşlar birbirlerine böyle şeyler yapmaz. Yani, kocalar da yapmaz, ama beni o kadar çok başka şekilde becerdi ki, bu sadece

Altı aydır üzerinde çalıştığım uzun bir listeden bir diğeri. Bir arkadaşımın bana ihanet ettiğini öğrenmek taze bir yaraydı. Görmezden gelemeyeceğim bir yara.

"Artık bana bir şey yapmamı söyleyemezsin, Heath. O gemi uzun zaman önce yelken açtı."

Çenesini sıkıyor. "Bunu sana söyleyebilirim, Echo. Benim çocuğumu taşıyor ve bir gün benim karım olacak. Onu korumak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

Sözleri bağırsaklarıma bir tekme gibi indi. Her birini keskin bir şekilde hissediyorum.

Kendimi tekrar nefes almak için savaşıırken bulduğumda öksürük ile hırıltı arasındaki kafa karışıklığımı da hatırlıyorum.

Sikerim böyle işi.

Ona üzerimde böyle bir güç vermeyi reddediyorum. Onu da sikeyim, kadını da sikeyim, ikisini de sikeyim.

Omuzlarımı geriye itiyorum. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Heath. Sen lanet olası bir pisliksin ve yaptığın tüm pislikleri öğrendiğimde bu beni öldürse de, sensiz çok daha iyiyim. Joanne'e istediğimi söyledim, sen de ona geri dönüp onun koruyucusu gibi davranabilirsin. Rol yap diyorum çünkü ikimiz de gerçekten önemsedğin tek kişinin kendin olduğunu biliyoruz."

Burun delikleri alevlenerek bana yaklaştı. "Sende ne bulduğumu ben bile bilmiyorum. Ve Tanrı'ya şükür senden hiç çocuğum olmadı. Tüm ekşi saçmalıklarını ona bulaştırırdın-"

Ne yaptığımı anlamadan ellerim göğsündeydi ve onu kışının üstüne düşmesine neden olacak kadar kuvvetle ittim. Ama düşmedi. Geriye doğru sendeliyor ama düşmekten kurtulmayı başarıyor.

Tüm bedenim öfke, nefret ve acıyla doluyor.

Bana yaşattığı acı kadar onun da acı çekmesini istiyorum.

Ellerimi tekrar göğsüne vurup onu daha sert itmeye niyetleniyorum ama Colt'un kolları etrafıma doluyor ve beni geri çekiyor.

Ben Colt'a karşı mücadele ederken, Heath'e, "Gözümün önünden defolup gitmen gerek," diye homurdanıyor.

Heath sonunda ona biraz ilgi gösterdi. "Peki sen kimsin?" "Kim olduğum hiç önemli değil," diyor Colt. "Önemli olan senin Echo'yla bu şekilde konuşmayı bırak."

Heath, "Onunla nasıl istersem öyle konuşurum," diyor.

Anlaşılan Colt sadece seks sırasında hırlamıyor; sinirlendiğinde de hırlıyor. Beni zapt edip, "Böyle devam et ve bakalım seni ne kadar uzağa götürecektir," derken bu hırıltıları duyuyorum.

Söylediği ya da yaptığı bir şey Heath'in geri adım atmasına ve hareket tarzını değiştirmesine neden oluyor. Bakışlarını Colt'tan bana çevirerek parmağını bana doğru uzattı. "Bizden uzak dur." Bununla birlikte, dönüp sokakta yürümeye başladı.

"Ondan nefret ediyorum!" Colt'un elinde debelenirken söylüyorum. "Ve bırak beni artık!"

Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Onu sokakta kovalamak için planın var mı?"

"Hayır, onu sokakta kovalamak gibi bir planım yok! Bırak gideyim!"

Sonunda beni serbest bıraktı ve ben de dönüp ona baktım. Tenim canlı hissediyor. Sanki altında sıcak, öfkeli akımlar yanıyor. "Buna inanabiliyor musun? Tanrım, o pislikle nasıl evlenebildim?" Bir elimi kaldırdım. "Açıkçası, buna bir cevap beklemiyorum, ama cidden, ugh! Erkekler!" Duraklıyorum. "Şimdiki şirket hariç."

"Hayır, istediğim zaman bir pislik olabilirim."

Cevabı beni şaşırtıyor, düşünürken düşüncelerimi yavaşlatıyor. "Aslında senin bir kadına Heath'in bana davrandığı gibi davrandığını hayal bile edemiyorum."

"Evliliğiniz sırasında da böyle miydi?"

"O kadar kötü değildi. Ben buna katlanmazdım. Ama götlük yaptığı anlar oldu. Pislik anları derken, görmezden geldiğim gerçekten korkunç davranışlarını kastediyorum. Mesela Liam ya da Zane bunlardan haberdar olsaydı, Heath hayatımda bu kadar uzun süre kalamazdı."

Bir an için sessizleşiyor. Onu anlayamadığım uzun bir an. Sanki söylediğim bir şey onun için bir anıyı ya da bir şeyi tetiklemiş gibiydi. Sonra dedi ki, "Seni aldatmadı, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Bana ne yaptığını söyleyecek misin?" "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Tam olarak emin değilmiş ama artık eminmiş gibi yavaşça başını sallıyor. "Evet."

"İşimiz çok para kazandırdı. Hem de çok. Benim bile bildiğimden daha fazla, çünkü Heath bu parayı başka bir girişimi finanse etmek için kullanıyordu. Bir grup karanlık hacker ile bağlantı kurdu.

dünyanın her yerindeki insanlardan para çalmak için siber saldırılar. Bunu benden sakladı çünkü Heath bunu yapan birine asla müsamaha göstermeyeceğimi biliyordu. İşler kötüye gitmeye başladığında çekip gitti ama polis onu soruşturmaya başlamıştı bile. O andan itibaren her şey tepetaklak oldu. Ben öğrendim, müşterilerimiz öğrendi, herkes öğrendi. İtibarımızı mahvetti ve çok iş kaybettik. İnsanlar hâlâ bizi işe alıyordu ama artık eskisi kadar çok değillerdi. Evliliğimiz zaten kötü bir durumdaydı ve bu olay gözlerimi açmama ve bana ihanet ettiği diğer tüm yolları görmeme neden oldu. Sadece yan girişimini bir sır olarak saklamakla kalmıyor, aynı zamanda yıllardır beni aldatıyordu. Bektan olan şey, her şey ortaya çıkmaya başladığında bile bana dışlarının arasından yalan söylemeye devam etmesi ve beni kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan bir şeye yakalandığına inandırmaya çalışmasıydı. Meğer o da benim arkadaşımın yatıyormuş. Gerçekten hiçbir şeyden haberim yoktu."

"Neler olup bittiğini bilmiyor olabilirsin, ama bir evlilik hiçbir şeyi sorgulamaman gerektiği anlamına gelmeli," diyor. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

Bunca ay sonra bile, olanlardan bahsederken hâlâ utançtan yanıyorum. Aptallığımı yeniden yaşadığımda. "Rasyonel olarak bunu biliyorum ama duygusal olarak hâlâ toparlanmaya çalışıyorum."

"Polisle ne oldu? Ya işiniz?"

"Son duyduğuma göre, polisin elinde onu suçlayacak yeterli kanıt yokmuş. Ve işimize gelince, bu konuda bir karmaşanın ortasındayız. Ben kasabadan ayrıldıktan sonra işler neredeyse sıfıra indi. Kimse onunla çalışmak istemiyor, bu yüzden işlerimiz neredeyse bitti, ama o hala dışarıda insanları onu işe almaya ikna etmeye çalışıyor." İş kaybettiğim için ne kadar kızgın olduğumu düşünürken yaya yoluna bakıyorum. Colt'un bakışlarıyla tekrar buluşarak, "Onu işi bırakmaya zorlamayı düşündüğüm anlar oluyor, böylece işi yeniden inşa edebiliyorum. İnsanlar onun pislikleriyle hiçbir ilgim olmadığını biliyor, bu yüzden bunun mümkün olabileceğini düşünüyorum. Ama Heath'i tanıyorum ve benimle savaşıacaktır."

"Yeniden inşa etme umudu olmamasına rağmen mi?"

"Evet. O kadar egoist ki bunu başaramayacağını asla kabul etmez. Ayrıca, bunu yapabileceğim fikrinden nefret eder, bu yüzden başarılı olmam durumunda bana asla şans vermez."

Colt dönüp bana bakmadan önce uzun bir süre sokağa baktı. "Onsuz daha iyi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Bence siz yürüyen bir çelişkisiniz, Bay Mağara Adamı." "Nasıl yani?"

"Sorunsuz, bağlantısız, samimiyetsiz bir ilişki istiyormuşsun gibi bir hava yayıyorsun ama yine de burada bana bu tür şeyler yaşadığım tüm erkeklerden daha nazik davranıyorsun."

"Bir erkeğin bir kadına saygılı davranması için bir ilişkiye ihtiyacı yoktur, Echo."

"Çok doğru," diye mırıldanıyorum. Sonra binama bakarak, "Sence beni içeri taşıyacak enerjin var mı? Mesela, o kasları iyi bir şekilde kullanabileceğini düşünüyor musun? Kendimi içeri sokacak enerjim kaldığından emin değilim."

Hiç tereddüt etmeden beni omzuna alıp içeri taşıyor ve ben de gelecekte yanıma sadece mağara adamlarının yaklaşmasına izin vereceğimi bir kez daha aklıma not ediyorum.

ECho haklıydı: Yorgun olduğunda horluyor. Yine de sevimli bir horlama. Ve bunu hak etti. Kıçını yırtarak çalıştı. Lily'nin kayboluşuyla ilgili çalışması olmasaydı, King Brisbane, kadınını bulmaya daha yakın.

Pazartesi öğle yemeğinden hemen sonra Griff'e "Sanırım Sydney'e gitmemi istemiyorsun," dedim. Echo ve ben bu sabah biraz uyuduktan sonra saat 12:00'de geri geldik. Burası tam bir tımarhane, ama King ve Storm geldiğine göre beklediğim de buydu.

Griff birkaç saat önce King Danny Thomasen'ı ziyaretten döndükten sonra on adamımızı getirdi. O ziyaret tam bir fiyaskoydu. Thomasen'a ulaştığımızda Delroy Jones kadar ölüydü. Bununla birlikte, ikisinin de aynı şekilde ele alınmış olması, Cuma gecesi buradaki soygunu Stone Security'den ziyade Storm'la ilişkilendirmemize yardımcı oldu. Artık bu konuda bir netliğimiz var; sadece soygunun nedenini bilmiyoruz.

Griff başını sallıyor. "Hayır, sana burada ihtiyacımız var. Hyde orada her şeyi kontrol altına aldı ve Winter da yardım için Melbourne'dan bazı adamlarını getirdi. Scott ve adamlarımız buraya dönüyorlar."

"Bugün için planın nedir?" Ben soruyorum.

Griff, Zane ile konuşan King'e bakıyor. Kendini zor toparlıyor gibi görünüyor. "Bu sabah Thomasen'ın bağlantılarını gözden geçirip onları sorguya çektik. Şimdiye kadar bir şey bulamadık."

"Thomasen'ı tanıyor muyduk?" Bu isim bana tanıdık gelmiyor. "Hayır. Beş para etmez bir suçluydu. Çoğunlukla silahlı soygunlar."

"Yani kadın kaçırmak ve uçak kiralamak her zamanki tarzı değil miydi?"

"Hayır."

King bize doğru geliyor, yüzünde acımasız bir kararlılık okunuyor. "Biz ayrılıp bu lanet şehri paramparça ederken Zane de buradaki pisliği temizlemeye devam edecek." Griff'e bakıyor. "Hazırladığımız listeyi adamların arasında bölüştür. O pisliklerden bilgi almak için ne gerekiyorsa yapsınlar." Bana baktı. "Priest'i en son ne zaman gördün ya da ondan haber aldın?"

"Son zamanlarda ortalıkta görünmüyordu. Altı aydır ondan haber almadım."

"Sen ve ben onu görmeye gideceğiz. Bir telefon görüşmesi yapacağım ve sonra gideceğiz," dedi ve odadan çıktı.

Griff herkesi organize etmek için harekete geçerken ben de personel odasından eşyalarımı alıyorum. Dışarı çıkarken, mutfaktan gözetleme odasına kahve taşıyan Echo'ya rastlıyorum.

Çarpıştığımızda kahve tişörtünden aşağı dökülürken "Kahretsin," diyor.

Gözlerim tişörtündeki 'Miyav' yazısına takılıyor ve bir yandan göğüslerine bakarken bir yandan da ağzımı tekrar ona götürmeyi düşünerek anında sertleşiyorum.

"Siktir, özür dilerim," diyorum.

"Benim hatam." Cebinden bir mendil çıkardı ve kahveyi emdi. Sonra bana bakarak, "Dışarı mı çıkıyorsun?" dedi. "Evet."

Bana doğru ilerliyor ve elini karnıma koyuyor. "Dikkatli ol."

Bunu çok yumuşak bir şekilde söylemesinde, bana dokunuşunda ya da burada beni etkileyen bir şey var. İlk başta seçemiyorum ama sonra aklıma geliyor.

Whitney, annem ve Aggie'nin her şeyi. Bana güvende olmamı söylüyorlar.

Beni

önemsiyorlardı.

Arkamı

kollamaları.

Lanet olsun.

Hoşuma gitti.

Garip, çünkü daha önce de benzer şeyler söyleyen kadınlar olmuştu ve pek dikkate alınmamıştı. Ve Echo'yu sadece cumadan beri tanıyorum. Yetmiş iki tam saat bile değil.

Keşke elinde sıcak kahve fincanı olmasaydı da onu duvara yaslayıp elime geçirebilseydim diye düşünürken buluyorum kendimi.

onu.

Bunun yerine, yoluma devam etmeden önce sadece başımı sallayıp "Evet" diyorum.

King'i beklemek için alt kata indim.

Birkaç dakika sonra bana doğru geliyor ve King buradayken kullanması için ona verdiği Zane'in Range Rover'ına atlıyoruz.

On dakika sonra Priest'in Vadi'de dönüştürdüğü eski bir deponun önünde duruyoruz. Üç kattan oluşan saf Priest. Bisikletler, arabalar, ağırlıklar ve kadınlar için yer açmış. Ve eklektik tarzını her yere aşlamış. Priest'in pahalı şeylerden hoşlandığını biliyoruz ama o kadar da havalı biri değil, bu yüzden de mekânı biraz parayla süslenmiş.

King, Priest'i benim kadar iyi tanıyor, bu yüzden kapısını çalmak yerine onu aramayı biliyor. Priest seni beklediğini bilmediği sürece kapıyı açma zahmetine girmiyor.

King arıyor ve birkaç dakika sonra Priest bizi içeri alıyor.

"Uzun zaman oldu, King," diyor ve bizi içeri götürüyor.

Priest, dört yıl önce başka bir üyenin yaşlı karısını öldürmesine kadar Sydney kulübünün üyesiymiş. Priest adamı çıplak elleriyle öldürmüş ve King'e dışarıda olduğunu söylemiş. King'in onun iyi bir şekilde ayrılmasına izin vermesine yetecek kadar başka şeyler de olmuş.

Priest kadını, kulübünü ve ruhunu kaybetti.

Brisbane'e taşındı ve damarlarında dolaşan karanlık pisliği kucakladı. Bugünlerde, halledilmesi gereken her şeyi halletmek için en yüksek teklifi verenlere hazır. Storm içinse, ne zaman çağırsak memnuniyetle ücretsiz hizmet veriyor.

King, "Lily kaçırıldı," diyor.

Priest'in harekete geçmesi için söylemesi gereken tek şey bu. "Bana özet geç."

King şu ana kadar bildiklerimizi anlatırken Priest dikkatle dinliyor.

King sözlerini bitirdiğinde Priest şöyle der: "Bildiğim kadarıyla Delroy Jones ve Danny Thomasen arasında bir bağlantı yok. Jones'la hiç tanışmadım ama Thomasen'la tanıştım. Bırakın kızın Sydney'den kaçırılma şeklini, kaçırma olayını planlayacak ve uygulayacak kadar zeki olmasına imkân yok." Durdu ve bir saniye düşündü. "Thomasen'ın her soygunda kullandığı bir adamı vardı. Ty Sykes. Araları iyiydi. Bir şeyler biliyor olabilir." Telefonunu çıkarır ve bir arama yapar. Bir süre sonra cevaplandığında, "Ty Sykes'ın nerede yaşadığını biliyor musun?" dedi.

Bir süre dinledikten sonra, "Nik, burada oyalanacak vaktim yok. Biliyor musun?" Sessizlik, sonra "Teşekkürler." Telefonu kapatır ve King'e bakar. "Nerede olduğunu öğrenecek ve bir dakika içinde bana geri dönecek."

"O kim?" King sorar, gözlerinde açık bir güvensizlik vardır.

"Ona güvenilebilir," der Priest. Telefonuna bir mesaj gelir ve kontrol ettikten sonra, "On beş dakika uzaklıkta," der. Yanında durduğumuz masadan anahtarlarını alıp garajına doğru yürüyor. "Ben de bugünün atlatılması gereken sıkıcı bir gün olacağını sanıyordum."

Priest cipine biniyor ve biz de Zane'in Range Rover'ıyla onu mesaj attığı adrese kadar takip ediyoruz. Newmarket'ta sakin bir sokakta bir ev. Herkesin endişelenmesi gereken tek şeyin havlayan köpekler olduğu türden. Ama bugün, burada yaşayan her kimse, endişelenmesi gereken bir sürü boktan şey var. King bundan emin olacak.

Ön kapıyı atlayıp doğruca arka tarafa gidiyor. Kapıyı tekmeleyerek içeri girer, içeri davet edilmeyi beklemez ve hızla evin ses gelen kısmına doğru ilerler. Burası, Ty Sykes olduğunu tahmin ettiğim bir adamın duşta şarkı söylediği banyoya dönüşüyor.

King duş perdesini çekip açıyor, içeri uzanıyor ve adamı koridora sürükleyip duvara dayamadan önce dışarı çıkarıyor. Bir elini adamın boynuna hava akımını kesecek kadar sıkıca saran King kükrer, "Danny Thomasen hakkında bildiğin her şeyi anlat, tek bir ayrıntıyı bile atlama."

Adamın gözleri büyür ve King'in elini pençeleyerek gevşetmeye çalışır. Kelimeleri çıkarabilmek için sağa sola sıçrarken altına işiyor. Göt herif taş kesilmişti ve ben de yanlış adamı mı yakaladık diye düşünmeye başlamıştım.

Öyle olduğu ortaya çıktı.

Birden gözlerini kısıp başını çevirerek koridorun diğer ucuna baktığında Priest'in ortaya çıkardığı bir gerçek. Silahını çekerek koridordaki son kapı ile aramızdaki mesafeyi kapattı. Kapıyı tekmeleyerek içeri giriyor ve sanki diğer tarafta birinin olmasını bekliyormuş gibi silahını kaldırıyor.

Diğer tarafta biri var ve Priest ateş ediyor.

Kapının arkasındaki kişi de ateş eder ama Priest bunu tahmin eder ve zamanında eğilir. Sonra odaya giriyor ve onu gözden kaybediyoruz. Ama biz

onu dinleyin, ve o dokunuşunu kaybetmedi. Priest adını aldı çünkü şiddete olan bağlılığı kendi yarattığı bir din gibi.

King elini alıkoyduğu adamdan çeker ve Priest'in olduğu yere doğru ilerlemeden önce ilgilenmem için onu bana doğru iter. King odaya ulaşmadan hemen önce, Priest'in uğraştığı adam dışarı fırlıyor ve ciddi hasar verecek kadar güçlü bir şekilde duvara çarptıktan sonra bir yığın halinde yere düşüyor.

King homurdanarak eğilir ve adamı yukarı çekmek için gömleğini kavrar. "Sanırım sen Ty Sykes'sın."

Adam kaşlarını çatıyor. "Sana ne bundan?" Priest'in omzuna bir kurşun sıkıldığı yerden kan akıyor ve biraz acı çekiyor gibi görünüyor.

"Yaşamayı seviyor musun?" King öyle diyor.

"Sen ne düşünüyorsun?" Ty, yaşlı karısını ararken King'le uğraşmak bir yana, onunla uğraşırken bile tavsiye edebileceğimden çok daha fazla tavırla karşılık veriyor.

King onu duvara çarptı. "Aklından geçen düşünceleri bilmek istemezsin," diyor, sesi ölümcül bir hal alıyor. "Ama yaşamaya devam etmek istiyorsan sorularıma cevap vermek zorundasın."

"Sanırım ben iyiyim," diyor Ty, meydan okuyan bir bakışla King'e meydan okuyarak.

Ty daha ne olduğunu anlamadan King'in yumruğu yüzüne çarpar. Yumruk onu dümdüz yere düşürür. King yumruğunu tekrar suratına indirebilmek için onu anında ayağa kaldırır.

Bu, Ty'ın yüzünün tanınmaz, kanlı bir posa haline gelmesine yetecek kadar uzun sürer. King sanki hipnotize olmuş gibi hareket ediyor. Sanki duramayacakmış gibi.

Priest yumruğun ortasında elini King'in ön koluna doladığında buna bir son veriyor. "Yeter," der sertçe.

King kolunu Priest'in elinden çeker ve "Ne zaman yeterli olacağına ben karar veririm," diye gürlür.

"Evet, anladım King." Priest, azap yüzünü boğarken çenesini çalıştırır. "Anladım amına koyayım. Ama burada saatli bir bomba var ve senin cevaplara canavarını beslemekten daha çok ihtiyacın var. O yüzden şu lanet olası cevapları alalım ve sonra, kadını geri aldıktan sonra, bu orospu çocuklarının canını yakmak için istediğin kadar zaman ayırabilirsin."

King'in bunu anlaması sadece bir an alır ve sonra Ty'ın önünde çömelir. "Danny Thomasen Cuma gecesi karımın kaçırıldıktan sonra bindirildiği uçağı kiraladı. Ona kimin söylediğini bilmem gerek.

bunu yapmak için." Ty'a doğru eğilir. "Bana bir isim verirsen buraya bir daha gelmem. Bana bir isim vermezsen, geri gelirim ve vücudunun her santimetresiyle zamanımı alırım. Ve bunu sen hâlâ nefes alırken yapacağım."

Ty ağzını zorlukla açabiliyor ama "Adını bilmiyorum ama iyilik borcu olduğu bir adam için çalışıyordu" demeyi başarıyor.

King'in eli doğrudan Ty'ın boğazına gidiyor, parmakları derisini oyarken hırlıyor, "Daha iyi düşün, Ty. Daha sıkı düşün."

Ty yerde kıvranırken nefes nefese kalıyor. "Adını bile bilmiyorum!"

King, Ty'ın boğazını daha sert sıkıyor. "Biliyorsun amına koyayım."

Priest bir bıçak çıkarır ve King'in yanına çömelir. Bıçağı Ty'ın yüzünde gezdirerek kan akıtıyor ve o ana kadar duyduğum en yumuşak, en sakin sesiyle şöyle diyor: "King'in deliliğini ilk kez, bir adamdan en ufak bir ayrıntıyı öğrenmek için ona sekiz saat boyunca işkence ettiğinde gördüm, Ty. Bir sanatçının şaheser yaratmasını izlemek gibiydi. Her yerde parmaklar vardı. Her yerde ayak parmakları. Bacaklar. Kollar. Kulaklar. Ve kan. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Bıçağı Ty'ın yüzünden kaldırıyor ve gömleğine doğru indiriyor. Bıçağı ikiye bölerek devam ediyor: "O lanet olası bir deli. Geri geleceğini söylediğinde ciddiydi. Ondan kaçmak için ortadan kaybolsan da fark etmez, seni bulacaktır. Hayatının geri kalanını alsa bile, seni bulacaktır. King şimdiye kadar tanıdığım hiç kimsenin yapamadığı kadar skor tutar." Ty'ın gömleğiyle işini bitiriyor ve bıçağının ucunu Ty'ın göğsüne götürüyor. "Bize adını söyle."

Zaptettiğim adam bu anı çılgılık atmak için kullanıyor, "Söyle onlara, Ty! Yoksa bizi öldürecekler!"

"Yemin ederim adını bilmiyorum," diyor Ty, sözcükler ağzından sığ pantolonlar arasında dökülüyor. King'in verdiği acı sesinde açıkça görülüyor. "Tek bildiğim Danny'nin ondan sürekli Kasap diye bahsettiği. Hepsi bu! Yemin ederim."

Kahretsin, Echo Channing'in dosyalarında bir kasapla ilgili referanslar buldu.

King, Ty'ı iter ve ayağa kalkar. Priest'e, "Kasap'ın kim olduğunu biliyor musun?" der.

Priest Ty'ın gömleğindeki bıçağı temizler ve ayağa kalkar. "Hayır, ama etrafa soracağım.

Birileri onu tanıyor olmalı."

"Siktir!" King duvarı yumruklarken kükrer.

Telefonu çaldığında koridorda yürümek için döner. "Ne?" diye bağırır telefona. Sonra, bir süre dinledikten sonra, "Bana gönder!" diye talep ederken resmen patladı.

King'i daha önce hiç böyle görmemiştim. Yıllar boyunca onu birkaç kez kendini kaybetmiş bir şekilde görmüştüm.

Bir an sonra, neden hala sahip olduğu tüm akıl sağlığını kaybetmiş gibi görüldüğünü anladım.

Kaçıran kişi kulübüne Lily'nin bir videosunu göndermiş.

Toprak bir yolda tökezleyerek zar zor nefes aldığı bir video.

"A bir şey var mı?" King, biz yanından ayrıldıktan iki saat sonra telefonundan Priest'e sesleniyor. Priest son iki saatini Kasap'ın kim olduğunu bulmaya çalışarak geçirdi. Bütün günümü iki saat boyunca King'in çözülüşünü izledim.

Rahip King'e kötü haberi verdi. King görüşmeyi bitirdiğinde bana bunu söyledi. Kasap'ın kim olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Sonra önünde durduğumuz tuğla duvarı yumrukluyor. Öfkesinin bir kısmını çıkardığında, elleri parçalanmış, kanlı bir karmaşa halindeydi. Hissetmiyor gibi görünüyor ve bunu anlıyorum. İnsanın içinin parçalanmasını ve bunu dışarıdan hissetmemesini anlıyorum. Bu yüzden onu sabırla bekliyorum. Priest'in yıllar önce içim parçalandığında beni sabırla beklediğini hatırlıyorum. Bir erkeğin bazen ihtiyacı olan şey budur; sadece denemek ve bokla başa çıkmak için o boşluğun verilmesi.

King öfkesinin bir kısmını atmaya çalışırken Griff aradı.

"King'in bana verdiği listedeki herkesin işini neredeyse bitirdik," diyor. "Siz neredesiniz?"

"Biz de listemizi bitirdik," diyorum. "Kimse bir şey bilmiyordu. Yeni bir şey var mı?"

"Emin değilim. Sadece bir şey olabilecek bir ipucu bulduk. Brisbane'den olmayabilir. Az önce konuştuğum biri, Cairns'li Kasap dedikleri bir adamı hatırladığını söyledi. King'e bundan bahset. Bakalım hafızası canlanacak mı?"

"Yapacağım."

"Zane'in ekibi videodan ne bulabileceklerini görmek için videoyu inceliyor. Bir şey bulmalarını umuyorum."

"Evet. King bir şey hatırlarsa sana haber veririm. Şimdi Zane'in evine dönmek üzereyiz."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve King bana bakıyor. "Griff?"

Başımı salladım ve Griff'in Kasap hakkında söylediklerini aktardım.

"Bu orospu çocuğunu hiç duymadım," diyor King. "Hyde'a sorayım, bakalım bir şey biliyor mu?"

Hyde'ı arar ve hiçbir yere varmayan bir konuşma yapar. Hyde da adamı duymamış. Sydney'deki diğer Storm üyelerine soracak ama King ya da Hyde duymadıysa başkalarının da duyması için pek umut yok.

Stone HQ'ya geri dönüyoruz; Zane, Liam, Easton ve Echo Lily'nin videosunu incelemekle meşguller ve nerede çekildiğini bulmaya çalışıyorlar. Brisbane'e vardığında onu havaalanından otoparka taşıyan arabanın tüm görüntülerini incelemeyi bitirmişler ve o uzun aramadan sonra elleri boş dönmüşler. Kaçıranlar izimizi kaybettirmeyi başardılar ve bu da Echo'nun sinirlerini bozdu. Lily'yi bulacağı konusunda çok kararlıydı.

Gözetleme odasında onlara katıldığımızda Zane King'e, "Adamlarınızın kontrol etmesi için olası yerlerin bir listesini çıkardık," diyor.

King, Zane'in uzattığı uzun listeyi alıyor ve göz gezdiriyor. Sonra bana bakıyor ve "Griff ne kadar uzakta?" diyor.

"Yakında döner," diyorum.

"Bu bölgelerden herhangi birine götürülmüş olması uzak bir ihtimal," diyor Zane. "Başka neler bulabileceğimizi görmek için daha fazla görüntü tarıyoruz."

King, Kasap'ın Cairns'li olabileceği bilgisini aktarıyor ve Zane ona bunu da araştıracaklarını söylüyor.

Onlar tüm bunları gözden geçirirken yanlarından ayrılıp mutfağa gidiyorum. Dışarı çıkmadan önce kafein almam gerekiyor.

Birkaç dakika sonra Echo içeri giriyor. "O video çok tuhaftı," diyor.

"Evet, öyleydi." Lily konuşmadı, kaçırıncılar da konuşmadı, dolayısıyla hiçbir bilgi alışverişi yapılmadı. Tek çektikleri, Lily'nin toprak yolda tökezleyerek kameraya doğru ilerlemesi, berbat bir halde görünmesi ve nefes almakta zorlanmasıydı.

"Neden gönderdiler ki? Tek yapmak istediği King'i biraz daha endişelendirmek gibi görünüyordu. Hiçbir anlam ifade etmiyor ve kaçırma olayından ne elde etmek istediklerine ışık tutmuyor. Bence sadece onunla dalga geçiyorlar."

Beynim onun başlattığı konuya odaklandı. "Lanet olsun." "Ne?"

"Onunla taşak *geçiyorlar*. Bence yaptıkları şey *tam olarak* bu."

Bununla birlikte, onu bırakıp gözetleme odasına geri dönüyorum. "Seninle taşak geçiyorlar, King."

Hâlâ üzerinde çalıştığı listeden kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Pusular, restoran soygunu, Lily. Bence hepsi seninle uğraşmak için tasarlanmış."

"Katılıyorum," diyor Griff, bize katılarak. "Az önce Blade ile konuştum. Bizim için biraz araştırma yapıyormuş. Adamlarından biri, Onyx, yıllar önce Kasap dedikleri birini hatırlıyor. Kiralık katil tipi bir adam. Sydney'de küçük çapta suç işleyen bir kardeşi varmış. Karısını eşek sudan gelinceye kadar döven bir adam. Karısına yardım etmek için senin ilgilendiğin bir adam, King. Onyx onun adını bilmiyor, sadece Kasap'ın bir gün bunu sana ödetmekten bahsettiğini biliyor." Duraklıyor. "İşte o lanet gün bugün. Ve sadece senin için geldiğini sanmıyorum. Bence kulüp için de geliyor."

King Griff'e yaklaşıyor, her zerresi öfkeyle tetikte. "Bu amcık hakkında başka ne biliyor?"

"Kasap'ın zamanında çok rağbet gördüğünü söyledi. Cairns'li değil Darwin'liymiş ama işe alındığı her yere gidermiş. Görünüşe göre, alabildiği kadar çok iş almış ve çok fazla ücret talep etmemiş, çünkü insanların hala ona borçlu olduklarını hissetmelerini seviyormuş. Ve bu iyilikleri istemekten de çekinmiyordu," diyor Griff.

"Bu yüzden Delroy Jones ve Danny Thomasen arasında bir bağlantı kuramadığımızı mı düşünüyorsunuz? Kasap'la bağlantı kurmalarının tek nedeni, kendileri adına işlediği bir cinayet için ona borçlu olmaları mı?" King öyle diyor.

Griff başını sallar. "Benim tahminim de bu."

"Yani pis işlerini yaptırmak için rastgele insanları kullanıyor ve sonra biz onlara ulaşmadan onları denklemden çıkarıyor," diyor King.

"Evet," diyor Griff. "Kim olabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Siktir," diyor King. "Karılarını dövdükleri için uğraştığım orospu çocuklarının listesi çok uzun."

"Bunu yapmalısın ve bunu şimdi yapmalısın," diyor Griff. "Sonra da herkesin dışarı çıkıp kapıları çalmasını sağlamalıyız."

Wilder ortaya çıktığında King listeyi hazırlamaya beş dakika kalmıştır. "Aklıma geldi," diyor.

"Ne?" Griff sorar.

"Trilogy'de bırakılan o karttaki 'S' ne içindi?" King'e bakar. "Saul. Scarlett bana o gece sarhoşken rastladığı adamlardan söz ettiğinde, haul mu yoksa Saul mu dediklerini hatırlayamadığını söyledi. Biz de Haul olduğunu düşündük. Yanıldığımız ortaya çıktı. Saul'muş. Aradığınız kişi o."

King bir şey söylemek için ağzını açıyor ama telefonu çalıyor. Telefona bakarak, "Ne?" dedi. Cevabı dinler ve başka bir şey söylemeden aramayı sonlandırır. Ardından telefonuna birkaç kez dokunur, telefonuna bakarken omuzları kayaya döner. Telefonuna bir kadın sesi geldiğinde tüm vücudu zorlukla bastırılmış bir öfkeyle alev alıyor ve lanet olsun, kim olduğunu biliyorum.

Lily.

"King," diyor gözyaşları arasında. "Seni seviyorum." "Yapma-" diye eklemekten önce birkaç dakika susuyor. Sesi kesiliyor ve sanki biri onu susturmuş gibi geliyor. Video sonunda kapanmadan önce tek duyabildiğim onun boğuk hıçkırıkları.

"Orospu çocukları!" King kükrüyor, öfkesini dünyaya savuruyor. Odanın içinde kıvrıla kıvrıla ilerlerken her şiddetli nefesini hissediyorum. "Lanet olası Kasap Saul, vücudundaki tüm deri, kas ve kemik katmanlarını soyduktan sonra bunun için yanacak."

Tugün hayatımın en uzun Pazartesi günüydü.
Hem de boktan bir tane.
Şu anda hâlâ işlev görebiliyor olmamın tek nedeni kafeinin bir şey olması.

Saati kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. 12:15.

Ve işte Pazartesi gidiyor.

Soğumuş olan kahvemden bir yudum alıyorum ve başımı masanın üzerine koyarak gözlerimin bir dakikalığına kapanmasına izin veriyorum.

"Echo."

Colt'un sesiyle irkilerek gözlerimi açıyorum ve ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Siktir," diye homurdandım. "Beni korkuttun."

Kaşlarını kaldırdı. "Evet, korkmuş görünüyorsun."

"Sen de benim gözlerimi korkuttun. Burada yalnız olduğumuzu ve biraz kestirebileceğimizi düşündüler."

Eğlenerek başını bana doğru sallıyor. "Nasıl gidiyor?"

Colt, King ve tüm adamlarıyla birlikte yaklaşık altı saat önce ayrıldı. Yaşlı karısının videosunu aldıktan hemen sonra. Tanrım, ne korkunç bir andı. Sesini duydum ve sonrasında kendini kaybetmesini izledim. King'i tanımıyorum ama genelde kaya gibi sağlam olduğu izlenimini edindim. Sapaşğlam. O videoyu izlerken şahit olduğum adam parçalanıyordu. Belirgin bir şekilde değil, ama tanrım, kırılıyor.

Sanırım sonunda karısını kaçıran kişiyi bulup onu yok ettiğinde dünya gerçekten ürperebilir.

Uzun bir nefes veriyorum ve Colt'un sorusunun cevabını düşünürken sandalyeme yaslanıyorum. "Yavaş yavaş. Her şey benim hoşuma gitmeyecek kadar yavaş ilerliyor. Onu bir an önce bulmak istiyorum."

"Evet, ne demek istediğini anlıyorum."

King gitmeden önce Easton'la bana bilgi toplamamız için bir liste verdi. Bu adamlardan biri Saul'un kardeşi olabilir. Onu bulmayı umuyoruz, böylece bizi Saul'a götürebilir. Sorun şu ki Saul'un tam adını bilmiyoruz. Ya da gerçek adını. Easton listeyi gözden geçirip King için tüm bilgileri toplarken ben de Delroy Jones ve Danny Thomasen'a geri dönüp Saul'la ne zaman bağlantı kurduklarını araştırmak için hayatlarını tekrar gözden geçirdim. Banka kayıtları, seyahat kayıtları, telefon görüşmeleri. Ne olursa. İşe yarar hiçbir şey bulamadım çünkü Saul bir şeyler saklamakta ve birlikte çalıştığı kişilerin de bir şeyler saklamasını sağlamakta tam bir usta gibi görünüyor.

Tüm bunları Colt'la paylaştım, o da neredeyse boş olan bardağıma bakıp "Daha fazla kahveye ihtiyacın var" dedi.

"Evet, biliyorum." Durakladım. "Burada ne yapıyorsun?"

Bardağıma aldı. "Easton aradı ve yakında ayrılacağı için geri gelmemi istedi."

Mantıklı. Zane ve Liam sabah erkenden toplantıları olduğu için bir süre önce evlerine gittiler. Easton yalnız kalmayayım diye benimle kaldı.

Colt kahve fincanımı alıp doldurmam için yanımdan ayrılırken ben onu hayatıma soktuğu için evreni bir kez daha azarlıyorum. Sevdiğim pek çok iyi özellik var ama bir de ilişkilere karşı olan o lanet düşmanlığı var.

Telefonuma bir mesaj geliyor ve gecenin bu saatinde Lilith'ten geleceğini bildiğim için kontrol ediyorum.

Morticia: Bir kız kardeşi

İçeri al. Ben: Nereye?

Morticia: İşine. Bana

bir dakika ver.

Hemen asansörlere yöneliyorum ve onu içeri almak için aşağı iniyorum.

"Tanrım, dışarı çok soğuk," dedi, içeride olduğu için rahatlamış görünüyor.

"Neden yatağında giyinip kuşanmadın?"

"Bir randevum vardı."

"Nasıl oldu da bundan haberim olmadı? Ben senin Abort artı-birin o l m a d a n nasıl idare ettin?"

"Son dakikada oldu. Artı-birimi organize edecek zamanım yoktu."

"Kimdi o? Son dakika olması, tanıdığın biri olduğu izlenimini veriyor."

"İşten Ryan aradı." "Ve?"

Omuz silkiyor. "Eh. Onun benim Beş'im olacağını sanmıyorum."

"Tanrım, Lil, birlikte çalıştığın erkeklere bir son vermelisin. Her gün görmek zorunda olduğun adamlarla çıkmaktan iyi bir şey çıkmaz."

"Bunu Beş'ini iş yerinde bulup yirmi dört saat içinde beceren kız söylüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, Beş'imın seksten başka bir şey olacağını sanmıyordum. Ve biz gerçekten birlikte çalışmıyoruz." Asansöre bindik. "Çay ister misin?"

"Hayır, sadece işemem lazım. Eve gidiyordum ve bekleyemedim, senin burada olduğunu bildiğim için de durayım dedim."

Onu yukarı çıkarıyorum ve asansörden indiğimizde Easton önümüze çıkıyor. Gözleri benim üzerimde ama Lilith'e kaydıklarını görüyorum. Yemin ederim ben de hissediyorum.

"Merhaba Bay Beş," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Gözetim odasının dışında buluşuyoruz ve Easton gözlerini bana dikerek "Ben eve gidiyorum" demeyi başarıyor.

"Evet, Colt az önce söyledi. Geç saate kadar kaldığın için teşekkürler."

"Her zaman." Tekrar Lilith'e bakıyor ve yine yemin ederim ki etraflarındaki elektriğin zapladığını hissediyorum. Yine de aralarında tek bir kelime bile geçmiyor ki bu Lilith için garip. Genelde erkeklere karşı hiç utangaç değildir, bu yüzden Bay Beş yorumunu yaptıktan sonra ondan bir şeyler beklerdim.

Lilith onun gidişini izliyor, asansör o içindeyken kapanana kadar gözlerini ondan ayırmıyor. Sonra bana dönüp, "Çabuk, banyonun nerede olduğunu söyle de acele edip buradan çıkayım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Bu gece her zamankinden daha tuhaf davranıyorsun, Morticia." Koridorun aşağısını gösteriyorum. "Banyo şu tarafta."

Neredeyse koşarak banyoya gidiyor.

Peşinden bakıyorum ve ona ne olduğunu merak ediyorum.

Döndüğünde Colt'la birlikte gözetleme odasındaki masamdaydım.

"Yakında bir kızlar gecesi ayarlamamız gerekiyor," diyor. "Döneli üç gün oldu ve seni neredeyse hiç görmedim. Kendimi muhtaç hissediyorum." Gözlerini

Colt. "Bilgin olsun, kızlar gecesine erkekler davet edilmiyor, o yüzden evde kalman gerekecek." Sonra bana dönüp, "Beni dışarı çıkarmana ihtiyacım var mı?" diye sordu. "Gerçekten gidiyor musun? Yani, sadece işemeye geldiğini söylediğini biliyorum ama

Bir çay içmek ve ayaküstü sohbet etmek için kalabilirsin."

"Az önce Five'ı gördüm, yani şimdi Vlad ile ateşli bir randevum var."

Gülerek, "Aman Tanrım, sen çok fazlasın Lil. Çok hızlı koşarsan Beş'i yakalayabilirsin."

"Şaka yapıyorsun, hanım evladı, ama göreceksin. Beş ve benim kaderimizde birlikte olmak var."

"Git. Seni çıkarmam için bana ihtiyacın yok."

Bana bir öpücük veriyor ve Colt'a veda ettikten sonra geldiği gibi hızla dışarı çıkıyor.

Bir süre onu izliyorum, ne kadar tuhaf biri olduğunu ve bu özelliğini ne kadar çok sevdiğimi düşünüp gülümsüyorum. Colt, "Vlad?" dediğinde beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Kazıklı Voyvoda."

Alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "O da kim lan?"

"Onun vibratörü." Sonra dizüstü bilgisayarına başımı sallayarak, "Sana bulduğum bir şeyi göstermek istiyorum." diyorum.

Başını sallayarak yanıma oturuyor. King'e gelen ikinci videoyu açıyorum. Son iki saatimi videoyu inceleyerek ve videoda dikkatimi çeken şeyler üzerine biraz araştırma yaparak geçirdim. "Sanırım bu videonun nerede çekildiğine dair bir fikrim var."

"Banliyöde mi?" "Evet."

"Bunu daha önce de söylemiş olabilirsin."

"Şey, bundan emin değilim, bu yüzden bundan bahsetmekte biraz tereddüt ediyorum." Dedektiflik pek bana göre bir iş değil. Yeteneklerim bilgisayar korsanlığında yatıyor, bu yüzden işe yarayabilecek bir şey bulduğumu düşünerek kendimi sahtekâr gibi hissediyorum.

Colt bana bakıyor, yorgun gözlerinde nazik bir gülümseme var. "Elinde ne olduğunu göster bana."

Videoyu birkaç kez izledikten sonra bir sesin dikkatimi çektiği noktaya kadar oynatıyorum. Duraksayarak, "Bu ses tepemizden geçen bir uçak." diyorum. Tekrar oynatıyorum. "Dikkatle dinlerseniz, video boyunca otoyoldaki gibi trafik sesini duyabilirsiniz. Ayrıca video boyunca inşaat gürültüsü de var." Videonun geri kalanını oynatıyorum, sonuna geldiğinde ekranı işaret ediyorum. "Ve şuradaki de Metricon logosu." I

Lily'nin oturduğu yerin arkasında, yerde bir şeyin üzerinde görünen inşaatçının logosunu gösterin. Bir tabelaya benziyor. Emlakçıların kullandığı 'Satılık' tabelalarına benziyor.

"Tamam." Colt başını salladı, dikkatle devam etmemi bekliyordu.

"Sanırım onu inşaatın ortasındaki bir evde tutuyorlar. Uçuş yollarını, inşaat alanlarını, Metricon'u, otoyollara yakınlığı ve daha fazlasını araştırdım." Dizüstü bilgisayarındaki haritayı gösteriyorum. "Sanırım Rochedale'de. Buralarda bir yerde."

"Siktir," diyor Colt, telefonunu çıkararak. "Şu haritayı King'e gönderebilmemiz için kaydedebilir misin?"

"Evet, sana mesaj atarım." Hemen kaydediyorum. Numarasının bende olmadığını fark edince, "Senin numaran ne?" diye soruyorum.

Söyledi ve ben de haritayı gönderdim. Sonra onu iletiyor ve neredeyse anında cevap veren King'i arıyor. Colt bilgilerimi aktarıyor ve aramayı sonlandırmadan önce kısa bir konuşma yapıyorlar, bu noktada kusmak istiyorum.

Colt her tarafıma sinmiş olması gereken endişeyi fark edince kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

Midem zaten olduğundan daha fazla düğümleniyor. "Ya yanılıyorsam? Ya King'i boşa kürek çekmeye gönderdiysem ve o da Lily'yi bulmak için harcayabileceği zamanı boşa harcadıysa?"

Oh Tanrım.

Dedektifliğe soyunmaktansa iyi olduğum işe devam etmeliydim.

"King zaten boşa kürek çekiyor. Elimizde bizi hiçbir yere götürmeyen bir sürü ipucu var. Seninki takip etmek için en iyisi ve bana sorarsan, muhtemelen şu anda elindeki diğer her şeyden daha iyi. O banliyöyü yerle bir edecek ve eğer kız orada değilse, en azından bilecek ve bir sonraki ipucuna geçebilecek."

Colt haklı ama sinirlerime engel

olamıyorum. Lily'yi bulmamız gerek.

Ve bunu bir an önce yapmalıyız.

Zaten üç gündür kayıp ve kayıp kaldığı her dakika onun ölümüne bir dakika daha yaklaştığım anlamına geliyor.

E Cho ve ben, haritayı ve yeni bilgileri King'e gönderdikten sonraki iki saat boyunca Brisbane'deki güvenlik kamerası görüntülerini inceleyerek araştırmamıza devam etmeye konsantre olmaya çalıştık Lily için. İkimiz de yorgun ve gergin olduğumuz için ancak yarı yarıya başarabiliyoruz.

Sanırım bu fikriyle ilgili bir sorunu var. Hiçbir işe yaramayacak bir yığın saçmalık olmasından endişeleniyor. Kendisinden neden bu kadar şüphe duyduğunu bilmiyorum ama hayatındaki birinin yeteneklerinden şüphe duymasına neden olduğuna dair bir his var içimde. Ve o kişinin kocası olduğundan şüpheleniyorum.

Onun hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama onu iş başında gördüğüm ve Echo'nun onun hakkında söylediklerini dinlediğim için, mümkün olan en kısa sürede boşanması ve hayatına onu aşağı çekmeden devam etmesi gerektiği sonucuna vardım.

Echo hakkında gördüğüm her şey bana onun çok zeki olduğunu söylüyor ve gece 2:45'te

Lily'nin nerede olduğu konusunda haklı olduğu haberini aldık.

"Buradaydı," diyor King. "Artık burada değil ama buradaydı. Ceketini geride bırakmışlar. Sana adresi mesaj atıyorum. Buranın kime ait olduğu hakkında olabildiğince çok bilgi al."

Hat kesiliyor ve ben de harekete geçip Echo'ya adresi veriyorum.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım, oradaydı." Şaşkınlığı yorgunluğuyla çarpışıyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. "Tamam, tamam," der, kendini kontrol altına almaya çalışarak. "Onun için bilgi alacağım."

Parmakları klavyesinin üzerinde uçuşuyor ve beş dakika sonra King'e evin sahibi olan adamın adını ve adresini mesaj atıyorum.

Jovi Yasu.

Echo bu şerefsiz hakkında biraz daha araştırma yapıyor.

Delroy Jones'un yeraltı kumarhanelerini sık sık ziyaret eden, kokain alışkanlığı olan bir emlak geliştiricisi.

Echo on dakika önce yaptığı kahveye uzanır ve bir yudum alır. "Doğru, bu ikisi bağlantılı, bu yüzden King onu ziyaret ederken Jovi'nin hayatını olabildiğince araştıracağım, belki bilgiye ihtiyacımız olur."

İşe koyulmasını izliyorum. Şimdi ikinci rüzgarını aldı ve biraz heyecanlandı. Sonunda uyuma şansı bulduğunda, muhtemelen vücudunda dolaşan tüm bu enerjiyle mücadele edecek. Ya öyle olacak ya da bir gün boyunca çöküp kalacak.

King'den cevap gelene kadar kırk dakika geçer.

"Bana başka bir şeyin olduğunu söyle," diye bağıyor. "Çünkü bu lanet olası amcık öldü ve bu boka bağlı olup olmadıklarına bakmaksızın gördüğüm bir sonraki kişiyi öldürmek üzereyim."

"Echo'nun senin için bir listesi var. Doğru iz üzerinde miyiz bilinmez ama Jovi'yle bağlantılı kişiler var. Delroy Jones'la da bağlantısı vardı, belki burada bir şey vardır. Gönderirim."

Siktir, ara vermemiz lazım. Bir yere giden bir ipucu. Yakında bir tane bulamazsak King önümüzdeki yirmi dört saati atlatamayacak.

Başka bir şey söylemeden görüşmeyi sonlandırıyor ve ben de ona listeyi mesaj atıyorum.

Gözlerini zar zor açık tutabilen Echo'ya bakıyorum. "Uyumalısın."

Esniyor. "Lily'nin de onu kurtarması için kocasına ihtiyacı var. Onlar uyuyabildiğinde ben de uyuyacağım."

"Eve gitmen gerektiğini söylemiyorum. Sadece başını eğ ve gözlerini kapat."

"Hayır. Kazmaya devam edeceğim. Çok fazla bilgiye sahip olmamız, yeterli bilgiye sahip olmamamızdan iyidir."

Haklı ama aynı zamanda çok yorgun.

Gerinmek ve işlemek için yanından ayrılıyorum. Döndüğümde dizüstü bilgisayarının başında kamburlaşmış, bir yandan iri gözlerle bilgisayara bakıyor, bir yandan da çılgınca not defterine bir şeyler karalıyordu. Beni duyunca başını kaldırıyor ve gözleri benimkilere kayıyor. Not defterinin sayfasını yırtarak bana uzatıyor. "Bunu King'e götürmen gerek. Hemen."

Kâğıdı alıp üzerindeki isim ve adrese bakıyorum. Boris Brown. "Kim bu?"

"Jovi'nin kokain satıcısı. Onunla Jovi'nin de arandığı bir numara arasındaki görüşmeleri buldum. Biraz daha araştırdım ve aradığınız adama ait olduğundan şüphelendiğim bu telefonun izini Jovi'nin Rochedale'deki evine kadar sürdürdüm. Saatler önce oradaymış. Telefon sinyali şu anda kesik, o yüzden şu anki yerini bilmiyorum ama King Boris Brown'a ulaşabilirse belki Kasap ve Lily'nin nerede olduğunu biliyordur."

Telefonumu çıkardım ve King'i

aradım. Cevap vermiyor.

Tekrar

deniyorum.

Hâlâ cevap yok.

Yine.

Lanet olsun.

"Cevap vermiyor," diye mırıldanıyorum, göğsüm bunun aciliyetiyle sıkışıyor.

"O zaman gitmen gerek," diyor

Echo. Haklıydı.

Birinin gitmesi gerekiyor.

King'e isim ve adresi mesaj atıp yolda olduğumu bildiriyorum.

Echo'ya bakarak, "Burada tek başına iyi misin?" diye soruyorum. Onu korumam gerekiyordu ama lanet olsun, bununla Lily'yi kurtarmak arasında kaldım. Onu yanımda götürebilirdim ama burada bırakmak çok daha güvenli geliyor.

"Işıklar açık. Ben iyiyim." Ellerini bana doğru sallıyor. "Git. Çok geç olmadan."

Onu bırakıp bisikletimin bulunduğu yeraltı otoparkına koşuyorum ve Priest'e uyanırsa gelip bana yardım etmesi için sesli mesaj bırakıyorum.

Boris Brown Moorooka'da yaşıyor. Oraya varmam on beş dakikadan az sürüyor. Evi eski ve boktan bir şekilde bana hayatından nefret ettiğini söylüyor. Burada yaşamak zorunda olsaydım ben de nefret ederdim.

Işıklar kapalı ve bunun evde olmadığı değil de uyuduğu anlamına geldiğini umuyorum.

İki katlı evin arka tarafına doğru ilerliyorum, aşırı büyümüş bahçede yolumu bulmaya çalışıyorum. Boris'in kokainle işi başından aşkın olmalı çünkü bahçesini düzenleyecek vakti yok gibi görünüyor.

Arka kapıdan geçmek kolay. Güvenlik, öncelik listesinde bahçesiyle ilgilenmek kadar üst sıralarda yer alıyor.

Silahımı çekerek evin içinde sessizce ilerliyorum, etrafa saçtığı pisliklere takılmamak için elimden geleni yapıyorum. Kahretsin, bu pisliğin ona nasıl bir yetişkin gibi davranacağını öğretecek kadar önemseyen ebeveynleri olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

Girdiğim kapı beni mutfığa, oradan yemek odasına ve sonra da salona götürdü. Boris'i henüz göremedim. Koridora doğru ilerlemeye devam ediyorum, sesler duyunca duruyorum.

İki adam konuşuyor ve sesleri alt kattan geliyor gibi.

Bulundukları yere giden merdivenleri bulmam gerekiyor, koridorda olabildiğince sessiz yürüyorum. Çamaşırhane, tuvalet ve yatak odasının yanından geçiyorum. Ben yürüdükçe sesler daha da yükseliyor.

Sonunda merdivenleri
buluyorum. Aşağıya
iniyorum.

Yavaşça, çünkü varlığımın bilinmesine hazır olmadan varlığımı belli etmek istemiyorum.

Dibe ulaştığımda, önümdeki manzaraya bakıyorum. Lanet olsun.

Lily.

Onu beklemiyordum.

Burada beklemiyordum.

Ve eminim ki şu an baktığım şeyi de beklemiyordum. Onu zincirlerle asmışlar.

Kolları

açık.

Çırılçıplak.

Başı eğik. Bilincinin yerinde olup olmadığından emin değilim.

Tripod üzerinde bir kamera ona bakıyor ve sanırım Kral'ın görmesi için onu orada çekmeyi planlıyorlar.

Lanet olsun.

Odanın büyüklüğüne ve içindekilere dikkat ederek etrafıma bakıyorum. Ev kadar büyük görünüyor. Aletler, bıçaklar, silahlar ve kim bilir daha nelerle dolu açık plan bir alan.

Duyabildiğim sesler, bir köşede durmuş, masanın üzerine açılmış büyük bir haritaya bakan iki adama ait.

Ateş etmek için silahımı kaldırdığımda üçüncü bir kişi bize katıldı ve silahını başımın arkasına dayadı. "Silahını indir," diye emrediyor, Rus aksanıyla kalınlaşmış bir sesle.

Zihnim yaptığım farklı seçimlere göre bu işin nasıl sonuçlanabileceğine dair senaryolarla dolup taşarken silahımı indiriyorum. Kahretsin, keşke King ya da Priest telefonlarını açıp benimle burada buluşsalar. Üç karşı bir, boktan bir ihtimal.

"Yukarıda güzel görünüyor, değil mi?" diyor Rus, beni odanın içine, Lily'nin asılı olduğu yere doğru iterken ve silahımı benden alırken.

Başını kaldırmamış olması bilincinin yerinde olmadığını düşündürüyor.

"Onunla ne yapmayı planlıyorsun?" diye sordum.

"King'in acı çekmesini elimizden geldiğince uzun süre izlemeyi planlıyoruz. Tıpkı ailemize çektiirdiği gibi." Silahını sırtıma dayadı ve "Arkanı dön" diye emretti.

Döndüm ve hayatımda gördüğüm en çirkin adamla yüz yüze geldim.

Tanrım.

Doğuştan yakışıklı olmadığı gibi, gözlerinde dünyada var olduğunu bildiğim ama pek sık karşılaşmadığım türden bir kötülük var.

Kendim ve Lily'nin buradan çıkış yolunu bulana kadar onu konuşturmalıyım.

Köşedeki iki adam bize katılıyor. "Bu kim lan?" diye soruyor içlerinden biri, Kasap Saul olduğunu tahmin ettiğim Rus'a.

"King'in kuklalarından biri," diyor Rus.

"Bana Colt diyebilirsin," diyorum, beynim bir plan üzerinde çalışırken konuşmayı devam ettirmek için.

Görebildiğim kadarıyla bu odadan çıkmanın tek bir yolu var. İndiğim merdivenlerden.

Her adamın bir silahı var. Saul'un kolunda da bir bıçak var. Yardımcılarının üzerinde başka silah göremiyorum.

Saul'un yanındaki duvarda asılı duran büyük palaya bakarken yardımcılardan biri "Colt," diyor. "Bu ne biçim bir isim böyle?"

"Annemin sevdiği bir isim," diyorum, palanın duvara nasıl tutturulduğuna ve çıkarılmasının ne kadar kolay olacağına dikkat çekerek.

"Yeter!" Saul silahını kaldırıp bana doğrulturken kükrüyor. "Söyle bana Colt, King yolda mı?"

Bu durumu kontrol altına almak için en fazla birkaç dakikam olduğunu fark ettim. Sanki rol yapıyormuş gibi silahını bana doğrultmuyor. Birlikte çalıştığı herkesi öldüren adam bu. Beni uzun süre hayatta tutamayacak.

Cevap vermek için ağzımı açmışım ki üst kattan ayak sesleri duyuldu. Saul'un dikkati dağıldı. "Şunu kontrol et, Boris," diye emrediyor.

Temiz ya da düzenli kelimelerinin ne anlama geldiğini bilmeyen kokain satıcısı Boris merdivenlere yöneliyor ve Saul'un dikkati bir an için dağılmışken ben de fırsatımı değerlendiriyorum. Hem kendimi hem de Lily'yi kurtarmak için tek ve biricik fırsatım.

Sahip olduğum tüm gücü ve kuvveti kullanarak Saul'a olabildiğince sert bir yumruk atıyorum.

Tek bir yumruk.

Elimdeki tek şey
bu.

Doğruca çenesine vuruyorum.

İşe yaradı, beynini tam istediğim gibi sarsarak yere düşmesine neden oldu.

Yere yığıldığında hızlı hareket edip palayı yanındaki duvardan alıyorum ve yardımcısının bana doğru gönderdiği kurşundan kaçınmak için eğiliyorum. Eğilirken palayı yardımcının bacaklarına saplıyorum. Acı içinde haykırıyor ve sendeliyor, bu noktada palayı bırakıyorum ve silahının kontrolünü ele geçirmem için onu yeterince sersemleten bir aparkat indiriyorum.

Yukarıda Boris'in dikkatini dağıtan her kimse ona sessizce teşekkür ederek nişan alıyorum ve lanet yardımcısı vuruyorum.

Saul yere yığıldığı yerden homurdanıyor. Yumruğum birkaç dakikalığına onun icabına baktı ama kendine geliyor ve bu bokun burada ve şimdi bitmesini sağlamam gerekiyor. Lily'yi o zincirlerden kurtarmalıyım.

Tetiği çekmek üzereydim ki merdivenlerden bir silah sesi duyuldu ve King'in sesi odaya doldu. "Dur!"

Döndüğümde onu odaya girmiş, işkence dolu gözlerini Lily'ye dikmiş halde buluyorum. Gözlerini Lily'den ayırmadan emrediyor: "Priest, onu indirmeme yardım et. Colt, o kancığı zapt et ama sakın öldürme."

Rahip Kral'ı takip ediyor ve ben Saul'la ilgilenirken birlikte Lily'yi indiriyorlar.

King kötü niyetle esen bir fırtına gibi görünebilir ama karısını sahip olduğu en kırılgan ve değerli şeymiş gibi idare ediyor.

hiç bilmediği bir şey.

Onu odadaki kanepeye yatırır ve ceketine sarar. Ağlayarak kıpırdandığında onu kollarının arasına alır ve alnına bir öpücük kondurarak susturur. Ona bir şeyler fısıldar ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken başını sallar. Onunla bir dakika daha geçirdikten sonra ayağa kalkar.

Vücudu sert bir taşa dönüşüyor.

Yüzü şiddetli bir kararlılık haritasına dönüşüyor.

Gözleri acımasız bir vahşetle parlıyor.

Saul'a doğru ilerliyor. "Buna pişman olacaksın." Sesi alçak. Tehditkâr. Ama alamet-i farıkası olan deliliği yok. Onun yerine başka bir şey var. Daha karanlık bir şey. Daha ürpertici bir şey. Bir üst seviye bir şey.

"Hiçbir şeyden pişman değilim" diye karşılık verirken Saul'un gözlerinde ruh yoktur.

Kral'ın bir şekilde cevap vermesini bekliyorum ama tek yaptığı Saul'a uzun bir süre sessizce bakmak oluyor. Göğsü hızlı patlamalarla inip kalkıyor. Omuzları kaya gibi duruyor.

Sonra Priest ve bana bakarak, "Onu arabaya bindirin" dedi.

Bununla birlikte Lily'nin yanına gitti ve onu kollarına alıp evden dışarı taşıdı.

Priest ve ben de Saul'u Priest'in cipine yükleyerek onu takip ediyoruz. King Lily'yi Zane'in Range Rover'ının ön tarafına, onun yanına yerleştiriyor.

Bisikletime atlıyorum ve bu cehennem gibi evden uzaklaşırken onları takip ediyorum.

Hiçbirimizin King'e nereye gittiğini sormasına gerek yok. Hepimiz biliyoruz.

Saul'u kendi cehennem çukuru olacak yere götürüyor. Kabul edilmek için hiçbir şey yapmamış olmayı dileyeceği bir yer.

"W Onu bulduk," diyorum Echo'ya, Lily ile King'i izlerken. Kulübün deposuna otuz dakika önce vardık. Buraya gelirken onun için kıyafet ayarladıktan sonra, King Lily'yi temizleyip giydirdikten sonra onu içinde bir kanepe bulunan odaya götürdü ve yanına oturdu.

"O iyi mi?" Echo soruyor ve sesindeki endişeyi duyuyorum. "Yaşıyor ve herhangi bir yaralanması ya da yarası varmış gibi görünmüyor." "Haber verdiğin için teşekkür ederim." Sesi yumuşuyor. Duygusal. Bu Daha önce her şeyden bunalmış görüldüğü zaman olduğu gibi gözlerinde yaşlar olabilirmiş gibi geliyor.

"Eve gidip biraz uyumalısın. Bu adamı yakaladığımıza göre artık güvendesin."

"Oh, Tanrım, yatağım. Şu anda dünyadaki en iyi yer gibi görünüyor." Az önce söylediklerine katıldığımı düşünerek bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Yatağı gerçekten de şu anda dünyadaki en iyi yer gibi görünüyor. "Bu konudaki yardımın için teşekkürler. King'i hiç şu anki gibi görmemiştim. O yapmazdı

Lily'yi kaybetseydi bununla başa çıkamazdı."

"Bir şeyler yapabildiğime sevindim." "Umarım yakında biraz uyursun. Uzun bir gün oldu."

Priest beni görmek istiyormuş gibi çenesini sallayarak bana doğru yürüyor, ben de telefonu kapatıyorum. "İyi uykular güzelim."

"Siz de Bay Mağara Adamı."

Aramayı sonlandırırken yorgunluğuma rağmen gülümsüyorum. Echo ve onun Bay Mağara Adamı saçmalığı. Bana neden böyle hitap etmekte ısrar ettiği hakkında hiçbir fikrim yok ama beni her zaman gülümsetmiyorsa ne olayım.

"Ben çıkıyorum," diyor Priest.

"Yardımanın için teşekkürler
kardeşim."

Başını sallıyor ve Lily ile oturdukları odanın cam penceresinden King'e bakıyor. "Onu kaybederse ne hale geleceğini görmekten nefret ediyorum."

"Evet."

Bununla birlikte, içeri girmekte olan Griff'in yanından geçerek depodan çıkar.

"Evine git kardeşim. Biraz uyu," diyor Griff bana ulaştığında. "Yarına kadar geri gelme."

"Dağınıklığı temizlemek için yardıma ihtiyacın var mı?" Boris'in evinde yaptığımız dağınıklığı.

"Hayır. Gunnar, Nash ve Riggs'i bu iş için gönderdim. Her şeyi kontrol altına aldılar."

"Tamam. Bana ihtiyacın olursa ara."

"Ararım," diyor ve beni bırakıp Saul'un King'i beklediği depoya doğru yürüyor.

Tam bisikletime doğru yol alıyordum ki Harlow depoya girdi. "Hey, Colt," diyor yanımdan hızla geçip King'in Lily ile birlikte olduğu odaya girerken. Ayağa kalkıyor ve Harlow'la buluşuyor. Kısa bir konuşmadan sonra Lily'nin önünde çömeliyor, ona bir şeyler söylüyor, alnına bir öpücük konduruyor ve sonra onu Harlow'la bırakıyor.

Odadan çıkarken bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde gördüğüm şey karşısında nefesimi içime çekiyorum.

Yaşlı karısı için kendini tutuyordu ama *şimdi* intikam peşinde.

Saul'u onun için koyduğumuz yere doğru yürüyüşünü izliyorum.

İstikrarlı hali gitmiş.

Hepsi Lily içindi.

Deliliği geri döndü.

Hesaplaşma için tam
zamanında.

Lily, Harlow ve Scott'la birlikte depodan çıktıktan hemen sonra Saul'a ulaşıyor ve kısa süre önce Black Deeds'e yaptığımız ziyaretten getirdiği baltayı eline almasını izliyorum. Saul da aynı şekilde asılmıştı.

Lily'y d i . King onun önüne geçer, baltayı kaldırır ve acı dolu bir kükreyle Saul'a vurarak bıçağı karnına saplar.

Daha yavaş gitmesini beklerdim. Bunu saatlerce uzatmasını. Ama yapacağını sanmıyorum. Bence eski karısına geri dönmek istiyor.

Her iki durumda da, ellerine çok istediğı kanı bulaştıracak.

Ve umarım kulüp artık normal işlerine geri dönebilir.

Günler sonra ilk kez eve gidiyorum ve yatağa yığılmadan önce duş alıyorum. Uyku hızla geliyor ve tam altı saat boyunca beni ele geçiriyor. Bir dizi mesaj geldiğinde hala yarı uykudaydım.

Echo: Uyuyor musun?

Echo: Cidden daha yeni uyandım.

Echo: Hayatımın en iyi uykusu olabilir.

Elim de değil; mesajlarına sırtıyorum. Kafamın içinde bu sözleri söylediğini duyabiliyorum.

Ben: Uyuyordum.

Echo: Kahretsin, uyandırdığım

için özür dilerim. Ben: Her şey yolunda.

Echo: Kalkmam gerekecek. Canım çörek çekti.

Ben: Eminim Dan iş için minnettar olacaktır. Kahve için bağış yapmayı unutma.

Echo: Şu anda sana dilimi çıkarıyorum.

Ben: Dilin şu anda yapmasının daha iyi olacağı başka şeyler düşünebilirim.

Echo: Ooh, Bay Mağara Adamı flörtleşmeye başladı. Daha sonra gelip bana o şeylerin ne olduğunu göstermelisin.

Ben: Ne zaman?

Echo: Benim için her zaman iyidir. Eğer evde değilsem, beni nerede bulacağını bilirsin.

Ben: Sonra görüşürüz.

Griffin ben uyurken mesaj atmış olma ihtimaline karşı telefonumu kontrol ediyorum ve mesaj bulamayınca yemek aramak için kalkıyorum. Ayrıca Aggie'yi kontrol etmem ve araba arayışına devam etmem gerekiyor.

Bunları yaparken Echo'yu düşünüyorum.

Kahretsin, onu aklımdan çıkaramıyorum.

Son birkaç gün, o yanımdayken üstesinden gelmem gereken pek çok şeyle dolu bir kasırga gibiydi. Ve sadece birkaç gün olmasına rağmen, sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor.

Echo'yu sanki yıllardır tanıyormuşum gibi hissettiğimi ilk kez düşünmüyorum.

Ayrıca onu tekrar görmeyi ne kadar çok istediğimi de düşünüyorum. Ve bir kadın için hiç böyle hissetmediğimi.

Asla olmaz.

Mum: Bu akşam yemeğe gel. Altıdan sonra herhangi bir saatte. Ben: Gelemem. Colt'la ateşli bir seks randevum var. Annemle: Onu da getir. Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Ben: Hmm, buna hazır olacağını sanmıyorum. Anne: Neden olmasın?

Ben: Geçen sefer sadece benimle takılmak zorunda olduğu için gelmişti. İşle ilgili bir şeydi ama artık bitti, bu yüzden akşam yemeğiyle ilgileneceğini sanmıyorum.

Saçmalama. O adamın bütün gece sana nasıl baktığını gördüm. Zorlandığı için orada değildi. Getir onu.

Kafan iyiydi. Gördüğün şey onun seks istemesiydi. Hepsi bu.

Annem: Seni altıdan sonra bekliyorum. Londra'ya gitmeden önce sadece 25 gecem daha var. Beni hayal kırıklığına uğratma.

Tanrım, annem istediği zaman suçluluk duygusu yaratabiliyor.

Telefonumu mutfak tezgahına bırakıyorum ve şeker aramak için kilerimi açıyorum. Tanrı'ya şükür ki Cuma sabahı eve gelmeden önce internetten alışveriş yapmıştım. Ve şükürler olsun ki beni seven ve benim için teslim alan komşularım var.

Colt'a söylediğim gibi Dan's'a çörek yemeye gidemedim. Bacaklarım yürüyemeyecek kadar yorgundu. Ayrıca, tüm enerjimi o buraya geldiğinde kullanmak için saklamam gerekiyor. Bacaklarımın dinlenmesi gerekiyor ki Colt'un onlarla yapmak istediği her şeye hazır olsunlar.

Eriyen anları, bir poşet kırmızı kurbağayı ve bir çikolatayı bulup mutfak tezgahının üzerine bırakıyorum. İşte bu yüzden hiç bu kadar yorulmamalıyım.

Bu sabah olduğu gibi. Yorgun olduğumda dünyadaki tüm şekeri yemek istiyorum.

Tam çikolatayı açmak üzereyken dahili telefonum çalıyor. Telefonumu alıp Colt'a bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Sen misin?

Colt: Evet.

Onu içeri aldım ve birkaç dakika sonra ona  n kapımı açtım.

Vay anasını, benden uzak kaldığı kısa süre içinde ne kadar seksi olduğunu unutmuşum bile. Ya da belki de giydiği gri tişört ve kı ını saran kot pantolon yüzünden daha seksi görünüyor.

Kapıyı a tıktan sonra bana gülümsüyor. "Ziyaret ilerinizi her zaman kontrol eder misiniz?"

"Ruh halime göre değişir. Bugün sadece seni görmek istedim."

"Siktir," diye homurdanıyor, çatı katıma giriyor ve beni kollarına alırken kapıyı arkasından kapatıyor. "Pislik gibi davranıp sadece seni becermek için buradaymışım gibi bir izlenim vermek istemiyorum, ama lanet olsun, içine girmem gerek."

Kollarımı ve bacaklarımı ona dolayarak ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve beni üst kattaki boş odadaki yatağa taşırken onu öpüyorum.

Beni yatağa bıraktığında çılgınca kemerine uzanıyorum ve   z yorum. Ben kot pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açarken o gömleğini başının üzerine kaldırıyor.

Ayağa kalkıp kot pantolonumu indirdiğimde yüzünü seksi bir gülümseme kaplıyor. Ellerini yatağa götürüyor ve beni tekrar öpmek için eğilip "Birileri biraz çaresiz kalmış" diyor.

Elimi sikinin etrafına doluyorum. "şeker bağımlılığım konusunda bana yardım ediyorsun."

Ben onu okşarken "Siktir," diye homurdanıyor. Sonra da "şeker bağımlılığın için sana nasıl yardım ediyormuşum?" diyor.

"Bir insanın tüketmesi gerekenden daha fazla şeker tüketmek üzereydim. Sen beni kurtardın."

"Her kahve içtiğinde bir insanın tüketmesi gerekenden daha fazla şeker tükettiğinden eminim."

Elimi oynatmayı bıraktım. "Bana kötü davranmak istediğine emin misin, Bay Mağara Adamı?"

Sırıtlıyor ve doğrulmadan önce beni öpüyor. "Yapacağımız şey için senin eline ihtiya ımız yok."

"Gerçekten mi?"

Yine sırtıyor. Tanrım, gözlerinin gülümsemesiyle dans etmesi çok seksi. "Evet, bugün tamamen dille ilgiliyiz, unuttun mu?"

"Belki de fikrimi değiştirdim."

"Geçen gün sikimi yalamaktan gerçekten hoşlandığını hatırlıyor gibiyim."

Tanrım, hoşlanmıştım.

O konuda yanılmıyor.

"O sırtışı bir kenara bırak, mon chou." Sikinın ucunu ağızıma alıyorum ve tekrar dışarı kaydırmadan önce dilimle daire çiziyorum. "Başımı her türlü belaya sokuyor."

Eli başıma geliyor ve parmakları saçlarımin arasından geçiyor. "Senin bela türünü seviyorum. Devam et."

Dudaklarımı tekrar sikinin etrafına sarıp emerken ona gülümsüyorum. Sonra ona dilimle tam olarak ne yapmaktan hoşlandığımı gösteriyorum.

Ve

dudaklarımla.

Ve ellerimle.

Colt hepsi için burada.

Beni sikerken çıkardığı hırıltıların birçoğunu çıkarıyor, bu da beni onun için o kadar ıslatıyor ki, tek istediğim vajinama sokmakken sikini ağızımda tutmak için mücadele ediyorum.

Tam boşalmak üzere olduğundan emin olduğum anda ağızımdan çekiliyor ve hâlâ üzerimde olan kot pantolonuma uzanıyor. O alt tarafımı soyarken ben de üstümü çıkarıp sütyenimi çıkarıyorum.

Ellerimiz her yerde, dudaklarımız birbiriyle savaşıyor ve önümüzde çok fazla kıyafet var.

Beni yatakta istediğı yere getirip üstüme çıkarken, "Birileri biraz çaresiz kalmış" diye takılıyorum.

Gözleri ateşle parlıyor. "Çünkü biri diliyle çok yetenekli." Aletini bana doğru sürüyor. "Prezervatife ihtiyacımız var."

Boynunu kavradım. "Doğum kontrol hapı

kullanıyorum." "Prezervatifsiz iyi misin?"

Parmaklarım derisini kazıyor. "Sik beni artık."

İçine sokması için tek gereken buydu ve şükürler olsun. Colt'un

aletinin kalıcı olarak içeri girmesi gerekiyor.

Eve her gittiğinde burada bırakabilir mi?

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum beni bu kadar seveceğimi hiç tahmin etmediğim türden sert bir güçle sikerken.

Homurdanıyor ve tüm dikkatini bizi ikimizin de olmak istediği yere götürmeye adamadan önce son bir öpücük için dudaklarını dudaklarıma bırakıyor.

İkimizin de boşalması uzun sürmüyor.

Orgazm olduktan sonra Colt çekiliyor ve yanımdaki yatağa uzanıyor. Elini karnıma koyarak kolunu bedenime yaslıyor ve "Dinlen. Yakında tekrar gideceğiz."

Yüzümü ona dönmek için yan dönüyorum. Ben bunu yaparken, elini kalçamdan yukarı doğru kaydırıp kıkımın üzerine koyuyor. "Önce birkaç saatlik bir molaya ihtiyacımız var."

Kaşlarını çatıyor. "Neden?"

"Annem bizi besleyebilsin diye."

Colt zeki bir adam, bu yüzden ne demek istediğimi anlıyor. "Beni annene yemeğe mi davet ediyorsun?"

"Pek sayılmaz. Daha çok gideceğimizi söylüyorum."

Ağzı uçlarından kalktı. "Patronluk taslamaya çalışıyorsun, ha?" "İşe yarıyor mu? Yoksa daha fazla mı göstermem gerekiyor?"

Eli popomun üzerinde geziniyor. "Bu kık nereye gidiyorsa ben de oraya gidiyorum. Sonra da ellerimi üzerinde gezdiriyorum. Arada annen bizi beslese de olur."

Gülümsüyorum ve üstüne çıkıyorum. Onu öptükten sonra, "Sadece bir şey daha var." diyorum.

Kıkımı kavriyor. "Ne?"

"Eve dönerken beni çörek almaya götürmen gerekecek. Onlarsız devam edemem."

Başını sallar. "Sen ve çöreklerin. Tüm bu ziyaretlerin Dan'ın sana karşı olan ereksiyonunun devam etmesine yardımcı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Benim için ereksiyon olmuyor." "Var amına koyayım."

Dizlerimi yatağın iki yanında tutarak doğruluyorum. "Yıllardır onun müşterisiyim. Sadece arkadaş canlısı."

Colt doğruluyor. "Sana nasıl baktığını gördüm ve inan bana, senin için yanıp tutuşuyor." Yüzümü tutup beni öpüyor ve şöyle diyor: "Nasıl olmasın ki? Çok güzelsin, komiksin ve naziksin." Bana o seksi gülümsemesiyle bakıyor ve ekliyor: "Ve dünyanın en güzel kıkına sahipsin."

Dudaklarımı son bir kez onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Belki bir takas yapabiliriz?" Sorgulayan bakışları karşısında, "Eğer aletini burada benimle bırakırsan, kıcıımı eve götürmene izin veririm" diyorum.

"Siktir," diyor kıkırdayarak ve çenesini kaldırarak. "Eğer o kıcıımı bu yataktan kaldırmazsan, ikimiz de hiçbir yere gitmiyoruz."

Gecenin geri kalanında onunla bu yatakta kalmayı gerçekten ama *gerçekten* çok istememe rağmen dediğini yapıyorum.

Biz geldiğimizde LILITH annemlerdeydi.

Burada sadece o var ve onu kafası buzdolabının dibinde ve poposu havada buluyoruz. Hayatında asla elli dört yaşına girmek istemediğine dair bir şeyler mırıldanıyor.

"Neden?" Yoldan aldığımız cheesecake'i mutfak tezgahına koyarken soruyorum. "Elli dörde neden karşısın?"

Başını kaldırıp doğruldu ve bana baktı. Konuşmak için ağzını açıyor ama yanımda duran Colt'u görünce hemen ağzını kapatıyor. Sonra tekrar açıyor ve ona, "Tanrım, numaran kaç şimdi?" diyor.

"Ne numarası?" diyor Colt, sesinde bir şaşkınlık.

"Bay Altı'ya merhaba de," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Böbürlenmeyi bırak."

Tezgâhın diğer ucundaki peynir tabağını görünce ona doğru ilerliyorum ve bir parça seçiyorum. Ağzıma atmadan önce, "Ee, elli dört yaşına basmak da neyin nesi?" diyorum.

"Annenin buzdolabında neler olduğunu gördün mü? Rahatsız edici."

"Hayır. Ne şeyleri?"

Kolunu uzatarak buzdolabını işaret ediyor. "Hemoroid kremi bir tane. Ve bir sürü iğrenç görünümlü nemlendirici. Kimse eski nemlendiricilerini buzdolabında saklamamalı. Ayrıca, kombucha için koyduğu o lanet SCOBY. O şey bütün bir ülkeyi denemeden bile öldürebilir." Titriyor. "Fermente gıda diye bir şey olmamalı. Bir insan neden buzdolabına koca bir bakteri kolonisi koymayı tercih eder, aklım almıyor."

Gülüyorum. "İyi bakteri olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Orospu, hayır. Sadece hayır. Sakın bana SCOBY, kombucha ya da herhangi bir bakteri türüyle gelme."

"Oh, güzel," diyor annem, bize katılarak. "Colt'u getirmişsin." Ona gülümseyerek vuruyor. "Bu akşam pizza yiyeceğiz Colt. Zeytin sever misin?"

Colt annesinin gülümsemesine karşılık veriyor ve başını sallıyor. "Evet."

"Tanrıya şükür," diyor annem, sanki Colt'un tanınmaya değer bir insan olduğunu onaylamış gibi. "Doğrusu, bir insan nasıl olur da zeytin sevmez, aklım almıyor."

Colt'un gözleri tezgâhın diğer ucundan benimkilerle buluşuyor, eğlenceyle canlanıyor.

Lilith, "*Kombucha*'yı kim nasıl sevebilir, *beni* aşar," diyor. "Basur kremi buzdolabında saklamayı seven belli bir yaştaki insanlardan bahsetmiyorum bile."

Annem onu başından savıyor. "O benim değil, Lil."

En yakın arkadaşımın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Bu daha da kötü, Fern. Buzdolabında *başkasının* kış kremi mi saklıyorsun? Ottan bizim bilmediğimiz yeni bir versiyonuna mı geçtin?" Bana çaresizce yardıma ihtiyacı varmış gibi bakıyor. "Sissy, benim duyduğumu sen de duyuyor musun?"

"Bu Raine'in. Bana o verdi," diyor annem ve Lilith kusacakmış gibi bakıyor. "Gözlerimin altındaki kırışıklıklarda kullanmamı söyledi, hayatım."

"Böyle bir şey olduğunu sanmıyorum anne," diyorum tabağındaki peynirden biraz daha yerken. Colt'a bakarak, "Biraz peynir ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Ben böyle iyiyim."

Lilith ona bakıyor. "Bütün bu hemoroid muhabbeti biraz fazla değil mi? Kimse anüsüne krem sürmeyi düşünürken peynir yemek istemez."

Colt bir şey söyleyemedi Zane ve Liam mutfığa giriyor ve Zane, "Anüs kremi hakkında bir sohbeta giriyor olmamız beni neden şaşırtmıyor?" diyor.

Annem ona ikinci bir anne sevgisiyle bakarak, "Zane, hayatım," diyor, "lütfen bu kızlara o kremi nerede kullandığımı söyler misin?"

Lilith'in gözlerinin daha önce neredeyse kafasından fırlayacağını düşünmüştüm, şimdi bunu yapmaya daha da yakınlar. "Yüce Tanrım, Zane

Stone, bize bu bilgiyi verebilecek kişi neden sensin? Mesela Fern'in o kremi nerede kullandığını nereden biliyorsun?"

Zane tabaktaki peynirden biraz yiyebilmek için bana doğru geliyor. "Raine'in bunu ona verdiği gün buradaydım ve gözlerinin etrafında kullanmasını söyledim." Lilith'e bakıyor. "Hemoroid kreminin göz kırışıklıklarını düzelteceğini kim düşünebilir ki?"

Lilith hemoroid kremi hakkındaki korku dolu konuşmasına devam ederken Zane bana bakıyor. "Nasılsın?"

"İyiyim. Bugün çok iyi uyudum ve sonra da harika bir seks yaptım. Sonra da çörek yiyeceğim." Gülümsüyorum. "Bir kızın hayatında olması gereken her şey, öyle değil mi?"

Bana dönmeden önce bir an Colt'a bakıyor. "Artık tehlikede olduğunu sanmıyorum."

"Katılıyorum."

"Yani artık her şey normale dönebilir."

Satır aralarını okudum. "Colt'tan hoşlanmıyormusun?" "Bunu hiç söylemedim."

"Hayır, ama onunla bir şey yapmamı istemiyor gibisin ve nedenini anlamıyorum. O iyi bir adam."

"Şu ana kadar bildiğim kadarıyla, o kontrol edildi, ama eğer bir şey başlatırsan gözüm onun üzerinde olacak."

"Onunla hiçbir şey başlatmıyorum."

"Bana pek öyle gelmedi. Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

"Güzel." Lilith'e bakar. "Bir gece geçireceğiz, değil mi?"

Gülüyorum. Zane, Lilith'i en az benim kadar uzun zamandır tanıyor. Ona karşı da bana karşı olduğu kadar korumacı ama Lilith'e karşı daha az sabırlı. Zane çok fazla dramatiği uzun süre kaldıracabilecek bir adam değil ve Lilith dramatiğin ta kendisi. "Evet." Göğsünü okşuyorum. "Yerleş, Stone."

Lilith tatlıyı bitirdikten sonra anneme, "Londra'da en az bir yıl kalacağını söylediğini biliyorum," diyor, "ama Echo'dan o kadar uzun süre uzak kalamazsın."

Şarap kadehimi kaldırıyorum. "Buna kadeh kaldıracağım."

Lilith de kadehini kaldırıp benimle birlikte kadeh kaldırıyor.

Bu geceki sadece ikinci kadehimiz ama ikimiz de çok daha fazla içmişiz gibi hissediyoruz.

Kendimi çakırkeyif hissediyorum. Ve çok da oynak.

Şarabımı yudumlarken boştaki elimi Colt'un kalçasına koyuyorum. Gerçekten kalçasının üstüne. Verdiği tepkiye bakılırsa sikine çok yakın.

Bir kolunu sandalyemin arkasına doluyor ve kulağıma doğru homurdanarak yaklaşıyor: "Böyle devam edersen tuvalete gitmeden buradan çıkamayız."

Kış olduğuna emin miyiz? Çünkü ben değilim.

Burası çok sıcak.

Elimi olduğu yerde tutuyorum. "Etek giymem gerektiğini biliyordum."

"Siktir," diye mırıldandı. "Giymemeliydin amına koyayım."

Gözlerim onu buluyor. Elim olduğu yerde kalıyor. "Etekleri seviyorsun." Bu bir soru değil, çünkü az önce etek giymemem gerektiğini söylemesinden Colt'un etekleri gerçekten sevdiğini anlamıştım.

"Evet."

"Uzun olanları mı? Kısa olanlar? Bir kıza biraz faydalı bilgiler ver."

"Hepsi."

"Bir türü tercih ediyor olmalısın."

Daha da yaklaşıyor ve sesi gürleşiyor: "Uzun, kısa, sıkı, gevşek, hiç fark etmez. Birini giyiyorsun ve uzun süre üzerinde kalmıyor."

Oh. Benim.

Neden sadece bir eteğim var ki?

Bir tane giymem gerektiğini bildiğimi söylerken şaka yapıyordum, ama şimdi etekleri alışverişe çıkılacak öncelikli şeyler listeme ekliyorum.

"Siz ikiniz orada ne fısıldaşıyorsunuz?" Annem şarabını yudumlarken soruyor.

"Etekler," diyorum.

Lilith kaşlarını çatıyor. "Eteklerden nefret edersin. Neden Bay Six ile etekler hakkında konuşuyorsun?"

Colt hâlâ yakınımnda ve sadece kulaklarım için, "Bu Bay Six de neyin nesi?" diyor.

Kalçasını sıkıyorum. "Sonra tekrar sor. O zaman anlatırım." Lilith'e, "Gördüğüm ve almayı düşündüğüm bir etek hakkında düşünüyordum" diyorum.

Kaşları daha da çatıldı. "Şarap senin aklını başından almış, hanım evladı." "Biliyorsun, senin üzerindeki etekleri hep sevmişimdir, Echo," diyor annem. Tanrım, bu kadar etek yeter.

Colt'un üzerimden yırtacağını düşünmeden bir daha asla etek düşünemeyeceğim.

Biraz şarap yudumlayıp Zane'e bakıyorum. "Devon'la ilgili herhangi bir gelişme var mı?" Devon'ı tavsiye eden arkadaşını araştırmakla meşgul olduğunu biliyorum.

Başını sallıyor. "Evet, onu tavsiye eden adam konusunda haklı olduğun ortaya çıktı. Liam biraz daha derin araştırma yaptı ve elimizdeki bazı hükümet sözleşmelerinin peşinde olduğunu keşfetti. Devon bizimle ve o sözleşmelerle uğraşmak için gönderildi."

"Oh, yani şimdi gitti mi?" "Onu bugün kovduk."

"Tanrım, son birkaç gün çok bulanık geçti. Çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum," diyorum. "Bunu anladığına sevindim."

Zane birasına uzandı. "Kime güvenip kime güvenmeyeceğimi hatırlamak için bir dersti. Gardımı düşürdüm. Bunu bir daha aceleyle yapmayacağım."

Liam, "Yine de güveniniz yersiz değildi," diyor. "Onu yıllardır tanıyoruz ve oluşturduğumuz güven sağlam temellere dayanıyordu. Onun değiştiğini bilmemeliydin."

"Katılıyorum," diyorum. "İnsanlar değişir ve biz bunun geldiğini her zaman göremeyiz."

"Evet, hayatımızı her zaman tetikte geçiremeyiz," diyor annem. "Böyle yaparsak kimsenin içeri girmesine izin vermeyiz." Bana dönüyor. "Aklıma gelmişken, bir daha asla bir erkek istememene neden olan şeyi bana anlatacağını söylemiştin. Neydi o?"

"Ne zamandı o?" Beynim son birkaç gündür çok çalıştı ve hala yorgun; ona bunu söylediğimi hatırlayamıyorum.

"Cumartesi günü o bardan beni aradığında. Colt'la içki içerken," diyor.

"Ah, doğru ya. İşte o." Duraksıyorum. "O gün Heath'in biz hâlâ birlikteyken Joanne'le yattığını öğrendiğim gündü. Ayrıca birlikte bir bebekleri olacağını öğrendiğim gün." Colt'a bakıp gülümsüyorum. "Bir a n için erkeklerden vazgeçmeyi düşündüm. Colt vajinalara bile parlayan bir

tavsiye. Ama sonuçta ben de Dick kampında olduğuma karar verdim, yani kriz önlendi ve endişelenmeye gerek yok."

Liam ve Zane Heath güncellemesinden pek etkilenmemiş görünüyorlar.

Annem Heath'i çoktan unutmuş. Ben farkına varmadan çok önce onun benim için uygun erkek olmadığına karar vermişti bile. Her şey olup bittiğinde çok sempatik ve süper destekleyiciydi, ama bunun olacağını gördüğünü ve benim kadar gafil avlanmadığını biliyorum. "Üzgünüm hayatım," diyor ve üzgün olduğunu biliyorum ama aynı zamanda yeniden mutluluğu bulmam için çok hevesli olduğunu da biliyorum. Kendimi tekrar ortaya koymam için neredeyse sabırsızlanıyor. "Eğer yardımcı olacaksa vajinaların penisler kadar iyi olmadığını söyleyebilirim."

"Vay canına Fern," diyor Lilith. "Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim ama etmeliydim, biliyorum."

Liam başını sallıyor ama yorum yapmıyor.

Annem sadece omuz silkiyor. "Tanrı bizim deneyimlememiz için olmasa neden bu kadar harika şey yaratsın ki?"

Colt yanımda kıkırdıyor ve "Vajinalar konusunda aynı fikirde değilim Fern" diyor.

Ona bakarken gülüyorum. "Onu cesaretlendirme. Tanrı bilir daha nelerle çıkacak."

Lilith, "Onun fortlama maceralarını bizimle paylaşacağı günü bekliyorum," diyor.

"Neyimi?" Annem diyor ki.

"Hayır," diyor Lilith, ayağa kalkarak. "Eğer bilmiyorsan bunun ne anlama geldiğini sana söylemeyeceğim. Başka bir smegma olayı yaşamıyoruz." Zane ve Liam'a bakıyor. "Temizlik zamanı çocuklar. Geçen akşam ben yaptım."

"Nereye gidiyorsun?" Masadan kalkmak için hamle yaptığında soruyorum.

"Bu gece bronzlaşacağım." Anneme bakıyor. "O pizza en iyisiydi. Biz gitmeden önce bunu tekrar yapmalıyız."

Annem ayağa kalkar ve ona sarılır. "Yapacağız, benim değerli kızım. Londra o kadar da uzak değil hayatım. Kesinlikle en az bir yıllığına gidiyorum, ama sen ve Echo gelip beni ziyaret edebilirsiniz."

Lilith aklını kaçırmış gibi ona bakıyor. "*O kadar uzak değil mi?* O uçakta kaç saat sıkışık bir şekilde oturacağını biliyorsun, değil mi? Bunun için göz kırışıklık kremi yanına aldığından emin ol Fern. İhtiyacın olacak."

Lilith gider.

Zane ve Liam mutfakı temizler ve bulaşık makinesini yerleştirir.

Annem etraflarında yaygara koparıyor, çoğunlukla sadece yollarına çıkıyor.
Colt'a doğru eğildim, elimi sikine olabildiğince yaklaştırdım ve "Beni eve
götürüp sikmelisin Bay Mağara Adamı" dedim.

"Y Annemiz çok güzel pizza yapar," diyor Colt, ben yanına sokulurken.

Bacağımı vücudunun üzerinde kıvrıp bacaklarının arasındaki boşluğa yerleştiriyorum ve kolumu çıplak göğsüne doğru uzatıyorum. Bir saat önce eve geldik ve beni mutfak tezgahının üzerinde becerdi çünkü beni yukarı çıkarmasını bekleyemedim. Daha sonra onu yatağa sürükledim ve sabah tekrar sikine sahip olabilmem için burada kalacağını söyledim. Karşı koymaya bile çalışmadı.

"Pizzalarına yeterince peynir koymuyor ama" diyorum.

Elini koluma götürüyor ve bir parmağını kolumun üzerinde gezdiriyor. "Sizi sık sık yemeğe çağırır mı?"

"Evet. Haftalık. Ben Sydney'e taşınmadan önce her Cuma akşamı olurdu ve Lil ve çocuklar için bunu sürdürürdü, ama sanırım taşınmaya hazırlandığı için programını tamamen bozdu."

"Yani Lilith ve Zane sizin için aile mi?"

Başımı salladım. "Okuldan beri. Annem onlara kendi çocukları gibi davranıyor. Ebeveynlik tarzında süper alternatif olabilir ama o bir bakıcıdır."

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, "Benim annem de arkadaşlarımıza karşı böyleydi. Whitney'nin anaokulundan en iyi arkadaşı neredeyse bizim evde yaşıyordu."

Ona bakarak, "Peki ya baban? O nasıl biriydi?"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Sessizdi." Duraksıyor. "Görünürde hiç öfkesi olmayan, çok sağlam biriydi. Babam sadece işine bakardı. İş, ev, bizi spora götürmek, işe götürmek, annemin ihtiyacı olduğunda ona yardım etmek. Katı biriydi,

ama adildi." Bir şey hatırlıyormuş gibi tekrar duraklıyor ve sonra kıkırdıyor. "Lisedeyken benim saçmalıklarına ayıracak zamanı yoktu. Benim saçmalıklarımın neredeyse onu kızdırdığına eminim."

Karnımın üzerine dönüp dirseklerimin üzerinde dinleniyorum. "Kendini ne tür bir saçmalığın içine sokmuş olabileceğini düşünmeye çalışıyorum. Kızlar mı? Kavga mı? Uyuşturucu?"

Colt elini saçıma götürüp birkaç tutamı gözümünden uzaklaştırıyor. "Her zaman bana öğüt vermeye çalıştığı bir kız meselesi olurdu. 'O kız yüzünden kafanı kışından çıkar' derdi. Ve evet, kendimi kavgaların içine sokmanın bir yolunu bulmuştum. Babam bunu hiç anlamadı. Hayatında bir yumruk bile attığını sanmıyorum."

Gülümsüyorum. "Seni bir kız yüzünden kafan kışında hayal etmekte cidden zorlanıyorum. Çok soğukkanlısın." Ve kadınlarla ilişkiye girme konusunda çok ilgisiz görünüyor. Kız draması ve Colt birbirine hiç uymuyor gibi görünüyor.

"Eskiden kızlarla başıma ne işler aç t ı ğ ı m ı bilsen şaşarsın. Tanrım, on yedi yaşında olmanın verdiği lanet drama."

"Çok doğru," diyorum Lilith'ten bir mesaj geldiğinde.

Colt yatağımın başucundaki telefonuma bakıyor. "Bunu kontrol etmelisin. Bir kasırğa istilasası planlıyor olabilir."

Telefonu elime alıyorum. "Hayır, bu gece bronzlaşmakla meşgul."

"Bronzlaşmak derken, her tarafına kahverengi bir şeyler sürmekten bahsediyorsun, değil mi?" Gülmem üzerine ekliyor: "Doğru mu anladım diye kontrol ediyorum, çünkü o gördüğüm en beyaz insan. İlk kez mi bronzlaşıyor?"

Tekrar gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Lil aslında bronzlaşmaz. Bronzlaşmak dediğinde, bu geocaching için bir kod."

"Geo-ne?"

"Geocaching. Temelde hazine avcılığı. Lil buna bayılır."

"Neden buna bronzlaşma diyor ki?"

Omuz silkiyorum. "Küçükken insanlar onunla bu yüzden dalga geçerdi, o da bronzlaştığını söylemeye başladı. Öylece kaldı. Hepimiz onun ne demek istediğini biliyoruz."

Mesajımı kontrol ediyorum.

Morticia: Az önce sıradaki beşlinizle tanıştım. Ben: Ha?

Morticia: Colt kalıcı Beş'in olmak istemediği için gözümü senden ayırmıyorum. Bu gece tanıştığım adam uzun boylu ve kel. Kel erkeklere bayılırsın.

Gülüyorum çünkü şu an saçmalıyor. Ona kel erkeklerden hoşlandığımı hiç söylemedim.

Ben: O da mı bronzlaşıyor?

Morticia: Hayır, dışarıda içiyor. Sadece yanından geçtim ve senin sevdiğin uzun boylu ve kel tipine uyduğunu fark edince numarasını almayı kendime görev edindim. Ben gerçekten bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşım.

Ben: Sen çok fazlasın ve bunun için seni seviyorum.

Morticia: Sana fotoğrafını ve numarasını mesaj atıyorum. Ben: Bekle, ona bir de fotoğraf mı çektirdin?

Morticia: Duh. 1950'de değiliz, hanım evladı. Teknolojiye sahibim ve onu kullanmaktan korkmuyorum. #FuckOffTinder

Seni seviyorum Lil xx

Morticia: Sen daha iyisin

xx

Ben ona başımı sallarken Colt, "Bronzlaşması nasıl gidiyor?" diye soruyor. Ona bakıyorum. "Aslında Tindering'de."

"Tindering de ne demek?"

Doğrulup telefonumu tekrar komodinin üzerine koyuyorum. "Lil'in yaptığı yepyeni bir şey. Benim için erkek arıyor. Demek istediğim, ilişkilerden hoşlanıyor olsaydın her şey çok daha kolay olurdu, ama olmadığın için Tindering'e başladı."

Colt ayağa kalkıp tek bir hamleyle beni yatağa, onu da üzerime yatırdığında daha sözlerimi yeni tamamlamıştım. Kollarıyla başımı kavırıyor ve yeniden başladığımızı anlatan türden bir öpücük için ağzını benimkine yaklaştırıyor. Dudaklarımla işi bittiğinde, "O tatlı kıçın şimdilik benim," diye homurdanıyor.

Bu sözleriyle bir çığ gibi büyüyen duygu ve düşünceleri tetikliyor.

İçimde büyük bir kargaşaya neden olan düşünceler ve duygular.

'Benim' deyişinde bir şeyler var ve ben buna tutunuyorum. Hepsi bölgesel.

Sahiplenici.

Gerçekten hoşuma giden bir şekilde.

Ama bir bakıma tamamen yanlış yorumluyor olmalıyım çünkü Colt sahiplenmeyi sevmez.

Bu yüzden bu duygu ve düşünceleri bir kenara itip bir sonraki düşünceye geçiyorum.

Ellerimi göğsüne koyup boynumdaki izi öperken, "Eve dönerken çörek almayı unuttuk," diyorum.

Başını kaldırıyor ve bana beklediği son şeyi söylemişim gibi bakıyor. "Ellerimi ve ağzımı sana sürmek üzereyim ve sen çörekleri mi düşünüyorsun?"

Dudağımı ısıyorum. "Evet. Çörekler önemlidir."

Ayağa kalkarken gözlerinde eğlence parlıyor. "Bunu tatlı dediğim için hatırladın, değil mi? Gerçekten canın çektiği için değil."

"Canımın her zaman tatlı çektiği kayıtlara geçsin. Bu isteklerin farkında olmadığım zamanlarda bile." Yataktan kalktım ve kapıya doğru yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Donut almak için." Yani, bu soruda ciddi mi? "Siktir, şaka yapmıyorsun, değil mi?"

"Donut konusunda asla şaka yapmam," diye sesleniyorum koridordan, kıyafetlerimi bulmak için yatak odama giderken.

Colt içeri girdiğinde giyecek bir tişört buldum, kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu ve gömleği elindeydi. "Ben giderim. Sen yatağına dön."

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

Gömleğini giydi. "Evet. Kaç tane istiyorsun?"

"Bir artı ne kadar istersen." Gömleğine uzanıyorum ve bir avuç tutuyorum. "Teşekkür ederim."

Gözleri bir an benimkilerle buluşuyor ve karnımda bir sürü kıpırtıya yol açıyor. "Bir kızın şekere ihtiyacı vardır."

Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum, o çırpınışlar daha da şiddetleniyor. "Bir kız bunun için sana pek çok şekilde teşekkür edecek."

Kıçımı tokatlıyor. "Evet, yapacak."

Yatak odamdan çıkışını izliyorum ve midem kendini kontrol altına alırken derin bir nefes alıyorum.

Neredeyse yedi yıldır evliydim ve bir kez bile kocam istediğimde ya da ihtiyacım olduğunda dışarı çıkıp bana bir şey almayı teklif etmedi.

Bir kere bile.

Yani beklediğimden değil ama yine de arada sırada beklenmedik bir jest çok şey ifade ediyor.

Yarım saat sonra Colt hâlâ dönmemişken hâlâ bunu ve Heath'in yaptığı ve yapmadığı diğer pek çok küçük şeyi düşünüyorum. Bu

Dan'e gidip gelmesi yarım saatini almamalı.

Telefonumu alıp ona mesaj atıyorum ve yolda kaybolup kaybolmadığını soruyorum. Cevap vermedi.

Aşağı inip çaydanlığı yakıyorum, çay içme ihtiyacı hissediyorum ve Colt'un nerede olduğunu merak ediyorum.

On dakika sonra ona bir mesaj daha gönderdim.

Ben: Bir yerlerde şeker komasında mısın? Çöreklerimi yedin ve şimdi geri gelmeye korkuyor musun?

Colt: Daha yeni geldim. Birazdan gelirim.

Tanrım, çörek almak için kırk dakika. Hiç mantıklı değil ama iyi olduğu için rahatladım.

Birkaç dakika sonra mutfağıma girdiğinde neden bu kadar uzun sürdüğünü anlıyorum.

"Dan kapalıydı," diyorum elindeki 7-Eleven poşetine bakarak.

Çantayı mutfak tezgahının üzerine koyuyor ve ceketini çıkarıyor. "Evet."

Karnımdaki o pırpırlar yeniden canlanıyor. "Avlanmaya ve toplamaya gitmen gerekiyordu," diye mırıldanıyorum, kafamda birçok noktayı birleştirerek.

Tekrar gözlerimi bulmadan önce çay bardağıma bakıyor. "Evet, ve gittiğim ilk iki yerde hiç kalmamıştı. Her yerde avlanmak zorunda kaldım. O kışla bana bir sürü zaman borçlusun. Bir de çay."

Tezgâhın etrafında ona doğru ilerledim ve kendimi tezgâhın üzerine kaldırdım. Kollarından tutarak onu bacaklarımın arasında durması için hareket ettirdim. Kollarımı ona dolayarak ellerimi göğsünün üzerinde gezdiriyorum ve "Dan's'in hemen aşağısında bir Krispy Kreme olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve geç saatlere kadar açık."

Ellerini kalçalarımın üzerine koydu. "Evet."

Zihnimde birleştirdiğim noktalar saçmalıyor.

O çırpınışlarla birlikte yaşamak için karnıma kadar zag yapmadan önce yukarıda her yerde zig ve zag yapıyorlar.

Onu öpüyorum.

Normalde yaptığım gibi değil.

Bundan çok daha fazlasını hak ediyor.

Hayatımda hiç olmadığım kadar kendimi bu öpücüğe adadım.

Zaman ayırıyorum.

Beni dinlediği, bana ilgi gösterdiği, benim için kendini ortaya koyduğu gerçeği hakkında ne düşündüğümü ona tam olarak gösteriyorum.

Sonunda, yavaşça dudaklarımı onunkilerden çektiğimde, "Teşekkür ederim" diyorum.

Güzel kahverengi gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Çörekleri ne kadar sevdiğini bildiğimi sanıyordum. Meğer hiçbir fikrim yokmuş."

Gülümsüyorum. "Bu çörekler için değildi Bay Seven. Çöreklerden çok daha fazlası içindi."

Kalçalarımı kavırıyor. "Bu sayılar da ne?"

Gülümsemem kahkahaya dönüşüyor ve bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum. "Lil geçen gün beni kaç kez siktiğini sordu. O zaman beşte kalmıştık. Şimdi yedideyiz."

Gözlerinde ısı parlıyor. "Meşgul olmamız gerek. Yediden çok daha iyisini yapabilirim."

"Hâlâ çay istiyor musun?"

Başını sallıyor ve beni omzunun üzerinden kaldırıyor. "Boş ver onu. Yapacak işlerim var."

Merdivenleri çıkana kadar
güldüm. Meşgul oluyor.

Ve kırk dakika boyunca avlayıp topladığı çörekleri unutuyorum.

"S "Saul, Kral'ı öldürmeden önce her şeyini almayı mı planladı?"
Cuma öğleden sonra kulüp binasının barında sohbet ederken
Griff'e şöyle dedim.

Salı günü Lily'yi bulduğumuzda olanlardan sonra çok telaşlı bir hafta oldu. Griff'in beni gönderdiği tüm temizlik işlerini zar zor bıraktım. Herkes aynıydı. Çok meşgul. Kulüp hayatı normal işlerine dönüyor. Kiliseyi yeni bitirdik ve çoğumuz bu gece bir şeyler içmek için takılmayı planlıyoruz.

Griff başını sallıyor. "Evet. Lily onun yanındayken planlar yaptığına kulak misafiri oldu. Şüphelendiğimiz gibi kulüp için geliyordu ama King'in ailesi için de planları vardı."

"King'in kardeşine yaptıkları yüzünden mi?"

"Evet, Lily'ye her şeyi anlattı. Bunu yedi yıldır planlıyormuş."

"Tanrım."

"Onun deli olduğunu söyledi. Görünüşe göre garip şeyler yapıyormuş. Onunla bir şeyler konuşup gidiyormuş ve daha sonra geri döndüğünde konuştukları hiçbir şeyi hatırlamıyormuş. Bazen iki farklı kişiyle konuşuyormuş gibi olduğunu söyledi. Acaba kişilik bölünmesi falan mı yaşıyor diye merak etmiş."

"Şükürler olsun ki Echo onu buldu."

Harlow ve Madison yüksek sesle gülerek bara girdiğinde dikkatimiz dağılıyor.

Buraya biraz normalliğin geri dönmesi güzel.

Bir süre sonra Sophia içeri giriyor ve Griff onun yanına gitmem için beni bırakıyor. Telefonuma bir mesaj gelirken biradan bir yudum alıyorum.

Aggie: Bugün arkadaşın Nitro ile tanıştım. Ben: Ve?

Sydney'deki adamlardan birinin onunla birlikte arabayı kontrol edeceğini biliyordum ama Nitro'nun J ile birlikte pusuda yaralandıktan sonra hâlâ iyileşmekte olduğunu düşünmüştüm. Arabayı kontrol edecek kişinin o olacağını düşünmemiştim.

Kaçırılmış olması çok yazık.

Ben: Araba mı?

Araba kimin umurunda? Adam hakkında bilgi almam lazım.

Tanrım, Aggie.

Tamam, hiç eğlenceli değilsin. Araba mükemmel. Ben aldım. Yardımın için teşekkürler. Kulübünde Nitro gibi bekar erkek olmadığına emin misin?

Ben: Eminim. Arabayı aldığına sevindim.

"Ne içmek istersin Colt?" Harlow bardan sesleniyor. "King's shout."

"Bir bira," diye karşılık veriyorum.

Aggie: Ayrıca sana dışı güncellememi vermek istedim. İşinin parasını nasıl ödeyeceğime dair planım fiyaskoyla sonuçlandı. Dışçilerin biraz gevşemeleri ve yeni ödeme planlarına ayak uydurmaları gerekiyor.

Başımı

sallıyorum.

Sadece Aggie.

Bir mesaj daha geldi.

Echo: Bacaklarımın çalışmayı durdurması için sizi suçluyorum Bay On Beş.

Ben: O numaradan hâlâ memnun değilim.

Echo: Bacaklarım umurunda mı? Yoksa artık her şey sen ve senin ihtiyaçlarınla mı ilgili?

Ben: Bana bacaklarından bahset.

Echo: Yürüyemiyorlar. Oturamıyorlar bile. Çok yorgun ve ağrılılar.

Ben: Çünkü bu sabah onları koşuya götürmekte ısrar ettin.

Echo: Hayır, dün gece onları spor salonuna götürmekte ısrar ettiğin için.

Ben: Dün gece onları spor salonuna götürmemi istedin amına koyayım.

Echo: Neden onları bu kadar incitecek şeyler yaptırıyorsun bana?

Ben: Bu senin mızımlığına keşfettiğim kısım mı? Echo:

dilini çıkarır

Ben: Dilini buraya getir ve onunla işe yarar bir şey yap. Echo:

Bacaklarım çalışmıyor, hatırladın mı?

Ben: Gelip seni taşımamı ister misin?

Echo: Bu gece Bay 16 olmana yardım edecek gücüm olduğunu sanmıyorum.

Ben: Yani bu mesaj bana bu gece seni görmeyeceğimi mi söylüyor?

Echo: Bu mesaj sana bu gece görüşmek istediğimi, ama neredeyse öldüğümü ve senin bile beni diriltebileceğini sanmadığımı söylüyor.

Ben: Kulüp binasındayım. Adresi mesaj atarım.

Harlow biramı önümdeki masaya koyarken, "Seni tanıdığım bunca zaman boyunca hiç bu kadar gülümsediğini görmemiştim," diyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, hâlâ piç gibi gülümsüyorum. "Bira için teşekkürler."

Bara geri dönmeden önce "Bütün gece King's bağıyor" diyor. Bir mesaj daha geliyor.

Kontrol etme hızım beni hayrete düşürüyor. Bir kadına mesaj atmayı hiç düşünmemiştim.

Echo: Yaklaşık on dakika içinde çıkacağım. Uygun bir süre içinde varamazsam, bir arama ekibi gönderin. O noktada taşımam gerekebilir.

Bu hafta neredeyse Echo'nun evinde yaşadım ve dün gece benimle spor salonuna gelmesinin sorun olup olmadığını sordu. Ben de ona 'koca kıçlı bir spor salonu' kullandığımı söyledim, o da bana kışını çalışırken göremeyeceğimi söyledi. Bir erkek bunu görmeye hayır diyemez, ben de onu yanımda götürdüm. O kendi işini yaptı, ben de kendi işimi yaptım ve işim bittiğinde bacaklarını biraz daha geliştirmek için benden tavsiye istedi. Ona yarına kadar hissedeceğini söyledim ama o iyi olacağına kararlıydı.

"Colt," dedi Scott bana katılarak. "Gelecek haftaki koruma koşusunun önümüzdeki Cuma gününe alındığını haber vereyim dedim. Saat 16:00'da yola çıkacağız."

"Endişelenme."

Nash'in koridorda yürüdüğünü fark ediyor ve "Bir şeyler içmek için kalacak mısın?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Evet."

"Sana sonra yetişirim."

Bardan çıkıyor ve Wilder ile Scarlett içeri girerken Nash'e doğru yöneliyor. Scarlett köşeye yerleşmiş olan kızlara katılıyor, Wilder da bara gidiyor. İkisi için de içki alıp Scarlett'e de içkisini verdikten sonra benim yanıma oturdu.

Birasından biraz içerken, "Bu haftanın sonunu gördüğüme çok sevineceğim," dedi.

"Duyduğuma göre lokantalarda çok çalışıyormuşsun. Yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır, şu anda iyiyiz ama hafta başında çok yoğunduk."

"Wilder!" Nash koridordan sesleniyor. "Bu gece ringe çıkacak mısın, kardeşim?"

Nash'e bakıyor. "Siktir, neden olmasın?"

Evet." Nash bana bakıyor. "Peki ya sen

Colt?" "Bu gece olmaz."

O gidiyor ve Wilder'la ben sonraki yarım saati çene çalarak geçiriyoruz. Bir bira daha içiyorum ve Wilder'la konuştuğum zamanın yarısını Echo'yu düşünerek geçiriyorum. Bu hafta düşüncelerimin çoğunu o ele geçirdi ve bunun nedeni sadece onu aklımdan çıkaramamam değil. Onunla ilgili aklımdan çıkaramadığım bir sürü şey var.

Biramı bitirirken bir mesaj geldi.

Echo: Ön taraftayım. Sanırım gelip beni kurtarman gerekiyor. Ben: Sıkı tutun.

Wilder'ı bırakıp onu içeri almak için ön tarafa gidiyorum. Çocuklar, bir üye onları doğrulayana kadar kimsenin içeri girmesine izin vermiyor.

Onu bu gece ön kapıya bakan Riggs ile konuşurken buldum. Onu gördüğüm anda sikim kalktı.

Hay sikeyim.

Giydiği etek yüzünden.

Siyah, deri, kalçasının ortasına kadar iniyor ve yırtmacı bir bacağıyla fazlasıyla ortaya çıkarıyor.

Ve dizinin hemen üstüne kadar gelen siyah botlar, çıkarmak için zaman ayırmak isteyeceğim türden botlar.

Giydiği dar, siyah bluza neredeyse hiç dikkat etmiyorum ama o da çok seksi. Bütün kıyafet öyle.

Tanrım.

Beni görüyor ve Riggs'e onu almaya geldiğimi bildirmek için beni işaret ederken yoluma seksi bir gülümseme fırlatıyor. Bana doğru baktığında çenemi kaldırıyorum ve o da kızın geçmesine izin veriyor.

Bana ulaştığında "O bacaklar şimdi çalışıyor gibi görünüyor," diyorum.

"Gördüğün şeye aldırma. Bu çok yanıltıcı."

Bakışlarımı vücudunda gezdiriyorum. "Ben bir etek görüyorum." Gözlerim yine onunkileri buluyor. "Etek giyersen sana ne olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum," diyor, nefes nefese ve çok seksi.

Onu kendime çekiyorum ve elimi kışına koyuyorum. "Lanet olsun, Echo, bir erkeğin işini zorlaştırıyorsun."

Gömleğimi kavırıyor. "Peki sen yapmıyor musun?"

Dudaklarına yapışıyorum ve bana ne yaptığını ona gösteriyorum. Sadece kendimi dizginliyorum. Bu kadın beni avucunun içine almış durumda ve beni oraya nasıl getirdiğini ya da bunu neden bu kadar sorun etmediğimi bir bilsem. "Bir içki ister misin?"

"Aklımı okudun. Ayrıca, bil diye söylüyorum, bu eteği bilerek giymedim. Yani, bu sabah giydiğimde giydim ama o zaman bacaklarım ağrıyordu. O zaman bununla ne istersen yapabileceğini düşünmüştüm."

Kahretsin, hiçbir fikri yok.

Echo'nun en sevdiğim yanı oyun oynamama politikası. Dürüstlüğü.

İstedikini elde etmek için manipülasyon yapan türden bir kadın değil. Burada bir oyun oynadığı aklımın ucundan bile geçmedi.

"Bil diye söylüyorum, bacakların tekrar çalışmaya başladığında o eteği tekrar giyeceksin." Ağzımı kulağına doğru eğiyorum. "Ve senden çıkardıktan sonra, ben seni becerirken bisikletimin üzerinde sikimin üzerine oturacaksın."

I Daha önce hiç MC kulüp binasını ziyaret etmediğim için ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Görünüşe göre bir tür beklentim varmış, çünkü bulduğum şey beni şaşırttı. Ama o zaman hiçbir şey beni şaşırtmamalı.

artık. Colt büyük bir sürpriz değilse ne olayım.

Onu bir haftadır tanıyorum. Hepsi bu, ama o hafta bana sonsuzmuş gibi geliyor. Bu bir hafta içinde birlikte yaşadığımız her şey yüzünden mi, yoksa onunla birlikte olmak çok kolay olduğu için mi, yoksa evren bazen böyle mi işliyor bilmiyorum. Çünkü bunun gerçek bir şey olduğuna inanıyorum; bazı insanların birbirlerinin hayatında olmak için yaratılmış gibi tanışmaları ve bağlantı kurmaları gerektiğine inanıyorum. Lilith ve ben bu şekilde yaratıldık. Colt ve benim de öyle olup olmadığımızı merak etmeye başladım.

Storm kulüp binası bu gece çok kalabalık. Gürültülü. Buradaki herkes iyi ruh halini yanında getirmiş; atmosfer elektrikli.

Colt içeri girerken beni bir yığın adamla tanıştırdı. O kadar çok ki, hepsinin adını hatırlayamayacağımı biliyorum. Daha sonra beni bazı kadınlarla tanıştırdı. Çok arkadaş canlısıydılar. Madison ve Harlow. Bana daha sonra gelip kızlarla bir şeyler içmemi söylediler. Madison Colt'la göz göze geldi ve paylaşmasını söyledi. Bu beni güldürdü. Çünkü gerçekten onu dinliyormuş gibi görünüyordu.

Onlarla tanıştıktan sonra Colt bana bir içki getirdi ve Madison ile Harlow'un bir grup kızla birlikte güldükleri yerin karşısındaki köşede bize bir masa buldu. Barın her tarafına dağılmış birkaç kadın daha var ama çoğu o köşede. Bu kadınların birbirlerine çok yakın olduklarını hissediyorum. Bana Lilith'le takılmayı hatırlatan bir hava var.

"Burada çok fazla insan var," diyorum bana getirdiği votkayı yudumlarken. Tabureme uzanıyor ve beni kendine çekiyor. Tanrım, Colt'un ki gibi kaslara sahip olmak. Beni kaldırmak, çekmek ya da omzuna atmak için neredeyse hiç ter dökmüyor. "Kalabalıktan bunalmış hissetmen için seni almazdım."

"Bunalmış hissetmiyorum." Duraksıyorum, kaşlarımı çatıyorum, kendi duygularımı anlamaya çalışıyorum. "Öyle olduğumu sanmıyorum. Kalabalıklarla aram iyidir."

Gözleri gözlerimi arıyor ve kulüp binasında etrafındaki tüm insanlarla otururken bana tüm dikkatini vermesi çok hoşuma gidiyor. "Buradan çıkmaya hazır olduğunda bana söyle."

Odaya şöyle bir göz gezdiriyorum. "Bu gece kutlama yapacağınızı sanıyordum. Ya da bekle, burası normalde böyle bir yer mi?" Tanrım, eğer öyleyse, bu adamlar çok sert.

Kıkırdıyor. "Hayır, bu normal değil. Bu gece biraz stres atıyoruz."

Ona istediği kadar takılabileceğimi söylemek üzereydim ki Colt'un içeri girerken tanıştığı adamlardan biri sözümüzü kesti. Nash, sanırım.

"Yarın sabah çim biçme işinde bana yardım edecek misin, kardeşim?" diyor.

"Evet," diyor Colt. "Saat kaçta?"

"Sekizde."

"Orada olacağım," diyor Colt.

Adam bana pek çok kadını heyecanlandıracak türden bir gülümsemeye bakıyor. Bu adamla ilgili her şey bunu yapabilir. Seksi ve flörtöz bir havası var. "Sana ne içireyim tatlı şey?"

Gülümsemesine karşılık veriyorum ve içkimi kaldırıyorum. "Ben böyle iyiyim. Colt beni koruyor."

"Colt'un alanına girmeye çalışmıyorum," diyor sırtarak. "Kim bilir, buraya ilk kez bir kadın getirdiğini görüyorum. Bunu mahvetmeye niyetim yok." Ciddileşiyor. "Lily'yi kurtardın. Bu gece hepimiz sana içki ısmarlayacağız."

Sesinde duyduğum şey bana Colt arayıp Lily'yi bulduklarını söylediğinde hissettiklerimi hatırlattı. Bir çeşit bağ. Ona, kulübe, kelimelere bile dökemediğim bir şeye. Lily'yi bulmalarına yardım ederken ona bağlı olduğumu hissettim ve onunla hiç tanışmadığım için bu garip olsa da bunu hissettim. Ve şimdi yine hissediyorum.

Burada olmaktan bunalmış değilim.

Duygusalım.

Ve sadece Lily, kulüp ve olanlar hakkında değil.

Geçen haftayı Colt'la geçirdikten sonra onunla ilgili tüm duyguları hissediyorum. "Nash'ti, değil mi?" Diyorum.

O da başını salladı. "Evet."

"Teşekkür ederim. Bu gece votka içeceğim. Sodalı ve limonlu lütfen."

"Tamamdır hayatım," diyor yanımdan

ayrılmadan önce. Colt'a bakıyorum. "Lily nasıl?

Haberin var mı?"

Birasından bir yudum aldı. "Bilmiyorum. Bütün hafta boş boş oturduk."

"Biz erkeklerin konuşmadığı şeyler" demek bu.

Anladım. Liam ve Zane de aynı. İşleri hallediyorlar; iş işten geçtikten sonra konuşmakla vakit kaybetmiyorlar.

Konuyu değiştirerek, "Yarın Nash'in evini biçmesine yardım edecek misin?" diye soruyorum.

Yanımda bir kadın kahkaha atarak dikkatimi çekiyor ve döndüğümde Madison'ı yanımda, yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle buluyorum. "Hayır, rahibeler için ot biçiyorlar."

Gülme sırası bende. "Kulağa eğlenceli bir hikâye gibi geliyor. Rahibeler mi?"

Başka bir kadın bize katılıyor ve şöyle diyor: "J ve Nash arasında, bu adamların başlarını belaya sokmamak için hiçbir umutları yok. Bir rahibe onlarla oynadı ve şimdi onun için kilisenin bahçesini biçiyorlar." Bana dostça bir gülümseme veriyor. "Ben Velvet, Nash'in yaşlı karısı."

Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum. "Ben Echo." Colt'a bakıyorum. "Bir kız gelip bu biçme işini izleyebilir mi?"

Bana o eğlenen bakışını atıyor. "Biçme işlemi bittikten sonra bir kız atıştırılacak bir şeyler hazırlayabilir."

"Biçme işleminden sonra sandviç tavsiye edebilirim," diyor başka bir kadın, Madison'ın yanına geçerek.

"Bu Scarlett, Wilder'ın yaşlı karısı," diyor Madison.

Votkamdan bir yudum aldıktan sonra şöyle diyorum: "Tamam, hepiniz bilmelisiniz ki bu isimlerin hepsini asla hatırlayamayacağım. Nash, Harlow, Madison ve Velvet var sanırım. Ondan sonra herkesi karıştıracığımdan korkuyorum." Bana aldığı içkiyi masaya koyarken Nash'e bakıyorum. "Özellikle de birkaç kadehten sonra. Cidden, ondan sonra Colt'un Bay On Beş mi yoksa Bay On Altı mı olduğunu hatırlarsam kendimi şanslı sayacağım."

Colt kıkırdarken Madison'ın gözleri parlıyor ve "Ah kızım, gelip bizimle oturmalısın ve bu Bay On Beş ve On Altı meselesinin ne olduğunu paylaşmalısın" diyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Colt kızların yanına gitmem için çenemi kaldırıyor, Madison beni kendi köşelerine sürüklüyor ve Nash de Griff adında bir adamdan benim için bir içki daha getiriyor.

Bu gecenin sonunda artık bacaklarımı hissetmeyeceğimden oldukça eminim.

Cumartesi sabahı erkenden, dün gece çok fazla eğlendiğimi gösteren bir akşamdan kalmayla uyanıyorum.

"Saat kaç?" Keşke yanımda yuvarlanıp erişebileceğim bir buzdolabı olsaydı, diyorum. Genelde çöreğe ihtiyacım olduğu gibi suya da ihtiyacım var.

Colt kolunu bana doluyor ve dudaklarını omzumun üzerinden geçirmeden önce kıkırdıyor. "Çalışma saatin geçti güzelim. Yediyi biraz geçiyor."

"Neden bu kadar çok içmeme izin verdin?"

Yine o sevdiğim kıkırdaması. "Dün gece hiçbir şey seni yavaşlatmıyordu."

"Tanrım, bugün öleceğim. Bunu kesinlikle biliyorum."

Beni çözdü ve ben anında onun bedenini özledim.

"Ne yapıyorsun? Bana bedenini geri ver," diye yalvarıyorum ona, bir gecede muhtaç bir kadın haline gelmişim gibi.

"Sana biraz su getireceğim."

Bir gözümü açıyorum ve odadan çıkan çıplak kıcını yakalıyorum.

Ona uzun uzun bakmak istiyorum ama gözümü açık tutacak gücü kendimde bulamıyorum.

Tanrım, dün gece ne kadar içmiştim?

Gözümü kapatıyorum ve hayatta kalmaya

çalışmaya devam ediyorum.

Colt elinde bir bardak su ve iki Advil ile dönüyor ve yatağın kenarına, yanıma oturuyor. Hapları içip biraz su içiyorum ama bu beni daha da kusacakmışım gibi hissettiriyor, bu yüzden bardağı ona geri itip ölmeye devam ediyorum.

Bardağı komodinin üzerine koyuyor ve ayağa kalkmak için hamle yapıyor, bu noktada bacağını kavıyorum ve yalvarmaya başlıyorum. "Geri gel

yatağa götür ve bana en iyi kaşığı ver. Bugün beni hayatta tutacak tek şeyin bu olduğuna eminim."

"Bana bir dakika ver," diyor tekrar odadan çıkmadan önce.

Gidişini izlemek için gözümü açacak enerjiyi kendimde bulamıyorum ama ayak seslerini duyuyorum.

Geri dönüp benimle birlikte yatağa girene kadar elli saat geçiyor.

Colt benim hayattaki en sevdiğim kaşıkçım. Sanırım bunun nedeni vücudunun çok büyük olması. Onun kollarında yaşayabilirim.

"Geri dönmen neden elli saat sürdü?" Kollarını bana doladığında homurdanıyorum.

"Görüyorum ki bugünü atlatmak için bir sürü şeker ihtiyacımız olacak."

"Evet. Biçme işinden dönerken bunu da halletmelisin." "Bir hafta içinde kaç tane çörek yiyorsun?"

"Şu anda beni yargılıyor musunuz, Bay Mağara Adamı?" "Asla. Sadece bu işi halletmeye çalışıyorum."

"Hazırlıklı erkekleri severim." "Bana bir numara verecek misin?"

"Ayın hangi haftasında olduğumuza bağlı." "Nasıl yani?"

"Şey, eğer köpekbalıği haftasıysa.... Tanrım, demek bu yüzden canım bu kadar çok çörek çekiyor." Yol boyunca inleyerek Colt'un yüzüne doğru yuvarlandım. "Muhtemelen biçtikten sonra geri gelmek istemezsin."

Elini kalçama koyuyor. "Köpekbalıği haftasına hazır mısın?" Başımı sallıyorum ve başımı göğsüne gömüyorum.

Regl dönemimden nefret ediyorum.

Neden kızlar her ay vajinaları yarılmış gibi kanama şerefine nail oluyorlar ki? Neden bu yükü erkeklerle paylaşamadık? Doğduğumuzda bir erkekle eşleştirilebilir ve sırayla bir ay başlayıp bir ay bırakabilirdik. Ben eşit haklara inanan biriyim.

"Karnıma kramplar giriyor," diye yakınıyorum. "Ve muhtemelen kanamam var. Ve şeker ihtiyacım var."

Colt'un vücudu gülüyormuş gibi hafifçe sallanıyor. Kolu bana dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Yine de hiçbir şey söylemiyor. Ben kendim için üzülürken o sessizce yanımda yatıyor.

Sonunda yüzümü kaldırıp ona bakıyorum. "Berbatsın."

Bana verdiği gülümseme şu anda benim için çok güzel.

Çok fazla alkolden ve çok fazla reglden ölmek üzereyken o gülümsemeyle git.

Saçımı düzeltiyor. "Neden?"

"Az önce bana güldün."

"Mızımlığının bir üst seviyede." Gözlerim şiştiğinde, "Birden ona kadar bir ölçekte, aslında kaç tane mide krampın var?" diyor.

"Benim için geliyorlar. Tahmin bile edemezsin."

"Siktir," diyor dudaklarını alnımda gezdirerek. "Akşamdan kalma ve huysuzken bile çok güzelsin."

Alnımla zaman geçirmesine izin veriyorum. Bana güzel olduğumu söylemesine izin veriyorum.

Kollarını bana dolamasına izin verdim.

Ama onu düzeltiyorum, "Ben huysuz değilim. Regl oldum. Arada fark var." Colt, onunla tanıştığımdan beri biriktirdiğı tiklerden daha fazlasını

"Biçmeye gitmem gerek. Senin için almam gereken şeylerin listesini bana mesaj at.

bu dönemi atlatmanıza yardımcı olmak için."

"W

"Tüm zamanların en sevdiğin filmi hangisi?" Echo Cumartesi gecesi bana sordu.

Başı kucağımda, kanepede uzanıyor.

Bir saattir bu şekilde oturmuş televizyon izliyoruz ve ben gözlerimi ondan ayırmakta zorlanıyorum.

Echo regl olmuş ve bunu bütün gün ara ara benimle paylaşmaktan geri kalmadı.

Ayrıca dün gece çok içtiği için hala kendini bok gibi hissediyor.

En iyi halinde değil, onun sözleri, benim değil, ama yine de hayatımda gördüğüm en güzel kadın. Ve bu güzellik sadece cilt derinliğinde değil; ruh lanet derinliğinde. Echo günlerce kulağımın dibinde sızlansa bile ben o güzelliği görmeye devam ederim. Bir noktada onu boğazlamak isteyebilirim, ama onunla ilgili her küçük şeye olan çekiciliğimi asla inkar edemem.

Nash'e kilisede çim biçme işinde yardım etmekten döndükten sonra günü birlikte geçirdik. Sevdiğimi unuttuğum tembel bir gündü. Evde kalmak, kanepede takılmak, rastgele şeyler hakkında konuşmak, gülmek. Echo'nun fotoğrafçılığı ve sanatı sevdiğini öğrendim. Belki şekeri sevdiği kadar değil ama ikisini de çok seviyor. Benden kamp yapmayı, yol gezilerini ve balık tutmayı sevdiğimi öğrendi. Whitney öldüğünden beri pek yapmadığım şeyler. Echo hiç balığa çıkmadığını söyledi. Bu aklımı başımdan aldı. Ona yakında onu bir günlüğüne dışarı çıkaracağımı söyledim, bu noktada sikimi sertleştiren o şeyi yaptı. Bana o gülümsemelerinden biriyle vurdu ve parmaklarını saçlarımın arasına sokup beni öpmeden önce kucağıma süründü.

"Zor Ölüm," diyorum.

Başını kaldırıp oturuyor ve bana bakacak şekilde bağdaş kuruyor. "Aslında o filmi hiç izlemedim."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Sürekli bir sürü film oynatıyorsun."

"Tüm piliç filmleri. Mecbur kalmadıkça aksiyon filmlerini izlemem."

"Kocanızla birlikte film izlemiyor muydunuz?" Eski şerefsiz kocasından bahsetmek istemiyorum ama o da hayatının bir parçasıydı, o yüzden arada sırada gündeme gelecektir.

"Neredeyse hiç."

Filmleri çok sevdiği için bunu çok tuhaf buluyorum ama yorum yapmıyorum. "Siz büyürken Liam ve Zane sizi hiç film izlemeye zorlamadı mı?"

"Bazılarını ama çok değil. Annem ve ben onun odasında takılır, filmlerimizi izlerdik."

Çenemi televizyona doğru salladım. "Zor Ölüm'ü izliyoruz. Bayılacaksın."

Beni kutsadığı gülümsemesi, bir erkeği neredeyse her şeyin üstesinden getirebilecek türden. Kıpırdanarak kucağıma oturduğunda, bu iki şeyin gerçekleşmesi için ne yaptığımı merak ediyorum.

"Bugün için teşekkür ederim," diyor usulca, ellerini boynuma dolayarak.

"Ne için? Sana süpermarketten birkaç şey aldığım için mi?"

Gülümsemesi büyüyor. "İşte senin bu yönünü çok seviyorum. Bir insan için ne kadar önemli olduğunu bilmediğin küçük şeyler yapıyorsun."

Elimi kalçasına koyuyorum. "Önemli olan küçük şeylerdir."

"Katılıyorum." Duraksıyor. "Annen sana iyi öğretmiş."

"Evet. Kız kardeşim de öyle."

Gözleri benimkileri arıyor. "Nasıl öldü?"

"Siktir." Kelime dudaklarımdan usulca dökülüyor. Çoğunlukla Whitney'nin hikayesinin büyüklüğü ve anlatmaya nereden başlayacağım yüzünden, ama aynı zamanda hala acıttığı için. Beş yıl sonra bile, çok fena acıtıyor.

"Üzgünüm Colt," diyor Echo. "Sormamalıydım."

Kucağımdan kalkmak için hamle yaptığında onu durduruyorum. "Hayır, sormalıydın," diye başlıyorum ve sonra yine duruyorum. Bir erkeğin bunu yapma pratiği olmadığına kelimeleri bulmak zordur, ancak yolumu tökezleyerek buluyorum. "Whitney

lise boyunca çıktığı adamla 21 yaşında evlendi. Anne ve babamızın ölümünden iki yıl sonraydı. Uçak kazasından sonra ebeveyn rolünü üstlenmişim, bu yüzden hayattaki tek amacım ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan ve mutlu olduğundan emin olmaktı. Öyle olduğunu sanıyordum. İkimizin de hâlâ atlatmaya çalıştığı keder dışında, onun iyi olduğunu düşünüyordum."

Ciğerlerime derin bir hava çekiyorum ve Echo'ya bunu yapmam gerektiğini söyledikten sonra ayağa kalkıyorum.

Kanepede sessizce oturmaya devam ediyor ve bana düşüncelerimi toparlamam için gereken alanı sağlıyor.

Birkaç dakika geçtikten sonra nihayet, "Evlilikleri boyunca karımın canına okumuş ve benim haberim yokmuş. Bana hiç söylemedi ve tüm morluklarını sakladı. Kahretsin, adam akıllı bir orospu çocuğuydu. Ona benim görebileceğim bir yerde dokunmamaya özen gösterirdi."

Echo'nun televizyonunun önünde volta atarken konuşmayı kesiyorum.

Her şey aklıma geldikçe düşüncelerim kafamın içinde oradan oraya koşturuyor.

Neler olduğunu öğrendiğim gün. Onu

oradan çıkardığım gün.

Geri geldiği lanet gün.

"Siktir!" Kelime, daha önce hiç başa çıkmadığım milyonlarca duyguyla birlikte içimden patladı. Tüylerim diken diken oldu. Keder. Öfke. Lanet olası pişmanlık.

Echo ayağa kalktı ve yanıma geldi. Elini koluma koyuyor ama tek kelime etmiyor. Sadece yanımda duruyor, bana varlığını ve dokunuşunu hissettiriyor.

Ona bakıyorum. "Öğrendiğimde onu oradan çıkardım. Güvende olduğundan emin oldum ve onunla ilgilenmek için geri döndüm ama o çoktan gitmişti." Sertçe nefes alıyorum ve sonra nefesimi geri vermeye zorluyorum. "Birkaç ay boyunca ortalıkta yoktu. Whit'in güvende olduğunu sanıyordum." Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemediğim için başımı sallıyorum. "Ben hafta sonu için şehir dışındayken geri geldi. Geri geldi ve kızın üzerine benzin döküp onu diri diri yaktı." Nefeslerim ne yapacağımı bilemediğim kadar hızlı girip çıkıyor.

Echo hâlâ bir şey söylemiyor ve bunun için minnettarım.

Bunları daha iyi hale getirebilecek, olanları değiştirebilecek, anlamlandırabilecek hiçbir kelime yok. İşte bu yüzden bu konuda hiç konuşmuyorum.

Uzun bir süre sessizlik içinde duruyoruz. Echo bana ihtiyacım olan her dakikayı veriyor.

Kendimi kontrol altına aldığımda, "Birkaç hafta sonra beş yıl olacak" diyorum.

Echo'nun gözleri benimkileri buluyor ve eli kolumdan aşağıya, elime doğru kayıyor. Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor ve beni nazikçe kanepeye oturtuyor. Daha önce olduğu gibi yine yan yatıyor ve başı kucağımda. Parmakları uyluğumun üzerinde tembel çizgiler çiziyor.

"Zor zamanların yıldönümleri berbatdır," diyor uzun bir süre oturduktan sonra. "Birbirimizi çok az tanıdığımızı ve ikimizin sadece karşılıksız eğlendiğimizi biliyorum ama ihtiyacın olan her konuda yanındayım." Sonra, gerçek Echo tarzıyla bana bakıyor ve ekliyor, "Demek istediğim, tüm günü bana katlanarak geçirdin ve yarını da aynı şeyi yaparak geçireceksin, bu yüzden ihtiyaç duyduğun anda seni aramam adil olur."

Tekrar kucağıma oturması için onu yukarı çekiyorum. "Yarını seninle geçireceğimi kim söyledi? Bugünden sonra tamamen tükenmiş olabilirim."

Ellerini göğsüme koyarken dudağını ısıırıyor. Az önce söylediklerim hakkında gerçekten endişeli görünüyor. "Öyle mi?"

"Siktir," diyorum, boynunun arkasını kavıyorum ve onu öpebilmek için ağzını ağızıma getiriyorum. Ona karşı sadece ukalalık yapıyordum. Ona iyi olduğumuz ileri geri hareketleri yapıyordum. Şu anda hormonal olduğunu ve belki de ileri geri için doğru zihin çerçevesinde olmadığını hesaba katmalıydım. Dudaklarıyla işim bittiğinde, "Hiçbir yerde tükenmek üzere değilim," diyorum. Rahatladığını gizleme zahmetine girmeden bir nefes veriyor. "Tanrıya şükür,

Çünkü ben de değilim."

Uzun bir süre gözlerini aradım. Artık onun mızımız tavırlarıyla işimin bittiğinden bahsetmiyoruz. Ve lanet olsun, bununla ne yapacağımı bildiğimden daha iyiyim.

Karşılıksız istediğimi sanıyor, ben de istiyordum ama artık o kadar emin değilim.

"Neye ihtiyacım var biliyor musun?" diyor. "Neye?"

Çörek ya da çikolata ya da ona şeker verecek bir şey demesini bekliyorum ama demiyor. "Bir sıcak su şişesine ihtiyacım var, sonra da sana sarılıp *Zor Ölüm*'ü izlemem gerek. Bir dakika içinde dönerim."

Kalkmak için hamle yaptığında onu durduruyorum. "Sıcak su şişesi nerede?"

Başını sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Hayır, bunu sana alasın diye söylemedim." Televizyona bakıyor. "Sen filmi bul."

Onun gidişini izliyorum ve burada başlattığımız şeyi düşünüyorum. Ne kadar iyi olduğunu. Ne kadar iyi anlaştığımızı. Daha önce hiç kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım. Whit ölmeden önce çıkmaya açık olduğum zamanlarda bile. Bu mesafeye dayanabilir miyim bilmiyorum ama denemeye hiç olmadığım kadar hazırım.

Morticia: Bugün senin için bir Beş daha buldum. Yani, başka bir Beş mi arıyorsun ki? Çünkü sen ve Geçici Beş oldukça samimi görünüyorsunuz.

Ben: Henüz başka bir Beş aramıyorum ama Beş'in ne düşündüğünü bilmiyorum. Aslında, şu anda Bay Yirmi İki olduğu halde hala Beş mi?

Morticia: O süslü numaralarınla siktir git, hanım evladı. Kimse onları duymak istemiyor. O benim için hâlâ Beş.

Bu gece anneme geliyor musun? 27 Dresses'i izleyeceğiz. ve pizza yemek.

Morticia: Evet, evet demem için bana rüşvet verdi. **Ben:** Nasıl?

Morticia: Üzerinde çalıştığı heykel için bana söz verdi. Penis olmayanı.

Ben: Sence onun penis heykellerinden hoşlanmamanın nedeni aslında bir vajina istemen olabilir mi?

Morticia: Bunu düşündüm ve hayır cevabını verdim. Annenin sözünü Colt'un sözüne tercih ederim, sikler vajinalardan daha iyidir.

Gitmem gerek. Colt mesaj attı. Akşama görüşürüz.

Morticia: İşte bu yüzden yeni bir Beş'e ihtiyacın olduğuna ikna olmadım. Kalıcı bir Beş'miş gibi bir kenara atıyorum.

Ben: Seni seviyorum. Bunu biliyorsun.

Colt: O mesajın benim için olmadığını anlıyorum.

Ben: LOL. Lil içindi. Yakında gidiyor musun?

Colt: Evet.

Dikkatli ol.

Colt: Bacakların nasıl?

Ben: Bir hafta önceki kadar kötü değil. Dün bana yaptırdığın şey sayesinde değil ama. Cidden, artık senden tavsiye istememeyi hatırlamak için kendime bir not yazmam gerek.

Colt: Belki de kendine 'büyük olmayan bir spor salonu' bulmalı ve benimle gelmeyi bırakmalısın.

Ben: Artık benimle ve kıcımla spor yapmak istememen beni yaraladı.

Colt: Ben tamamen senin kışınla spor yapmak istiyorum. Bu düşünceyi aklından çıkar.

Ben: Ugh. Senin bu koşun geçen hafta regl olduğumda olmalıydı. Azdım ve keşke burada olsaydın.

Colt: Siktir. Pazar günü öğle yemeğine kadar dönmüş olurum. Öğleden sonrası için plan yapma.

Ben: Ben ve bacaklarım dinlenmiş ve seni bekliyor olacağız.

Colt: Gitmem gerek. Sonra konuşuruz.

Colt: Son bir şey, Madison'a numaranı versem olur mu?

Görünüşe göre geçen Cuma ona vermeyi planlamışsın ama unutmuşsun.

Ben: Evet.

"Echo," diyor Zane. "Bir dakikan var mı?"

Telefonumu cebime koyuyorum ve masamdan ona bakıyorum. Lily'yi bulduktan sonra bana verdiği telefon ve ilk başta gelip yardım etmemi istediği Fırtına dosyaları üzerindeki çalışmamı bitirdim. Sistem güvenliğini güncellemem için beni görevlendirdi, ki şimdi onu da bitirdim. Hafta sonu görevimin bir iş aramak olduğunu düşünüyorum. Ne yazık ki faturalarım kendi kendilerini ödemeyecek ve artık pahalı zevklerimi finanse eden bir işim ya da bir avuçtan daha fazla sıfır içeren bir banka bakiyem olmadığından, bir iş tam da ihtiyacım olan şey.

"Ne var ne yok?" diye sordum.

Liam ve Easton gibi o da ofisime giriyor. "Seninle bir iş hakkında konuşmak istiyoruz."

"Ne tür bir iş?"

"Siber güvenlik ve istihbarat," diyor Zane.

"Vay canına, bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyorum. "Sadece askerleri işe aldığınızı sanıyordum."

Başını sallıyor. "Genellikle, ama sen yaptığın işte en iyisisin. Seni eğitebiliriz."

Zane askeri eğitimi olmayan hiç kimseyi işe almaz. Ekipteki herkesin yetenekli ve her türlü operasyona hazır olmasını istiyor. Eğitimden o kadar uzağım ki komik değil. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Yine de haklı: Yaptığım işte en iyisi benim.

Zane'e tekrar bakmadan önce kardeşime bakıyorum. "Siz ikiniz gerçekten benimle çalışıp beni öldürmek istemeyeceğinizi mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır," diyor Liam, "ama Zane haklı, sen en iyisisin ve önümüzde duran iş için en iyisine ihtiyacımız var."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ne tür bir iş?"

"Kimsenin bilemeyeceği türden," diyor Easton, gözleri o aşırı ciddi haliyle bana dikilmiş.

"Lilith bile değil," diyor Zane.

"Özellikle de Lilith," diyor Liam.

Onlara bakıyorum.

Ciddi değiller herhalde?

Kankamdan sakladığım tek bir sır bile yok.

"E-postalarını kontrol et," diyor Zane, saçma sapan bir şekilde. "Sana detayları gönderdim. Pazartesi günü bana haber ver."

Onlar ofisimden çıkarken beni şaşırtan Easton oluyor. "Evet de. En iyisi dışında kimseyle çalışmak istemiyorum."

Bu sözlerle kapıyı arkalarından kapattılar ve ben de e-postalarımı açtım.

Vay anasını, haklıymışım: Zane gizli operasyonlar yürütüyor.

Maaş etkileyici ama dikkatimi çeken bu değil. Bunu yapan asıl iş.

Pazartesi günü Zane'e evet diyeceğimden oldukça eminim çünkü bu iş yapmayı sevdiğim her şey.

"BABAM YARIN NE ZAMAN GELİYOR?" Akşam yemeğinden önce bir şişe şarap açarken anneme soruyorum.

"Artık buraya gelmiyor," diyor. "Onun yerine onunla sahilde buluşacağım."

Lilith, "Oh, küçük, hoş bir hafta sonu kaçamağı," diyor. "Yolculuk için yanına özel kremler alacak mısın?"

Ona bakıyorum. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"Hayır. Sonsuza kadar beynime kazınacaksa, herkesin beynine de kazınmalı," diyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diyorum.

"Rica ederim dostum," diyor telefonunu kaydırırken. Bir an durup, "Facebook ya da Instagram'a girmeyi düşünüyor musun? Seni etiketlemek istediğim o kadar çok şey var ki. Orada olmayarak eğlencemi mahvediyorsun. Bunun gibi" -bir Facebook sayfasını görebilmem için telefonunu kaldırıyor- "Deniz tüylerini toplayıp kavanozlarda saklayan bir adam hakkında bir hikaye."

"Sen neden bahsediyorsun Lilith?" Annem biraz rahatsız görünüyor.

Onu suçlamıyorum. Ben de rahatsızım. "Bunu bana neden anlatıyorsun? Kimsenin kendi deniz tüylerini toplayıp saklayan bir ucubeyi bilmesine gerek yok. Eww."

"Biliyorum, değil mi? İğrenç bir şey. Eğer Facebook'ta karşılaşmak zorunda kalıyorsam, sen de kalmalısın," diyor Lilith.

"Sosyal medya kullanmayacağım," diyorum. "O şeyin ne kadar güvensiz olduğunu sana söylemiştim."

Lilith gözlerini deviriyor. "Tanrım, Echo, eğer hükümetin zaten her birimizi izlediğini düşünmüyorsan, ciddi şekilde kandırılıyorsun demektir. Telefonunda sosyal medya uygulamaları olması seni zaten olduğundan daha güvensiz yapmaz."

"Endişelenmen gereken hükümetten daha fazla insan var Lil. Bunu biliyorsun," diyorum.

"Pekâlâ kızlar," diyor annem ellerini birbirine vurarak. Tüm bu komplo, casus, hacker muhabbetlerinden nefret eder. Kendi küçük inkâr baloncuğunda yaşamayı seviyor. "Pizza hazır. Lütfen filmi organize eder misin, Echo?"

Filmi hazırlamak için salon odasına gitmek üzere yanlarından ayrılıyorum. Ben bunu yaparken bir mesaj geliyor.

Madison: Hey Echo! Pazar günü çocuklar koşudan dönmeden önce brunch'a gelebilir misin diye soracaktım?

Tanrım, bunu unutmuşum. Geçen hafta kulüp binasındayken kızlar beni brunch'a davet etmişti. Neyse ki bana hatırlattı.

Hey Madison, evet, dört gözle bekliyorum! Saat kaçta? Madison: Harika! Sabah 10:00. Adresi mesaj atarım. Görüşürüz o zaman.

Geçen hafta kızlarla tanışmayı çok sevdim. Akşamdan kalmalığı o kadar sevmemiştim ama onu atlatırken yaşadığım eğlence her saniyesine değirdi.

"Şimdi," dedi annem, elinde pizzayla salona girerken, "bu gece konuşmamız gereken önemli bir şey var."

Yanımdaki kanepeye yerleşirken, "Ne?" diye sordum.

"Londra'da beni ilk ziyaretin."

Lilith diğer tarafımdaki kanepeye tırmanıyor ve anneme aklını kaçırmış gibi bakıyor. "Ne demek *ilk*? Burayla orası arasındaki uçuşun uzunluğu hakkında sana ne söylediğimi hatırlıyorsundur. Bırak bir ziyareti, iki ziyaret bile yapamam."

"Bu yıl Noel," diyor annem. "İkinizin de orada olmanızı istiyorum." Lilith'e bakıyor. "Buradaki Noel sıcaklığından nefret ediyorsun. Londra soğuk olacak. Buna bayılacaksın."

Bu Lil'i yavaşlattı. Beyninin çalıştığını görüyorum. Düşünüyor. "Hmm, o da var," diyor. "Gerçi çok soğuk diye bir şey de var, yani o da var."

Annem gülümsüyor ve pizzasından bir ısırık alıyor. "Uçuş buna değecek, hayatım. Söz veriyorum. Londra dünyada en sevdiğim yerlerden biri ve sana etrafı gezdirmek istiyorum."

Lilith pizzaya uzanıyor. "Göreceğiz Fern. Bu kadar önceden hiçbir şey için söz vermiyorum. Ben ve Beş'in Noel'de nerede olacağımızı kim bilebilir?"

Annem kaşlarını çatı. "Beş mi? Kim o?"

Lilith, "Uğruna Vlad'i terk edeceğim adam," deyince gülüyorum.

"Oh, evet," diyor annem. "Gerçekten de Vlad'i terk etme zamanı geldi. Yine de paylaşmak her zaman eğlencelidir, öyle değil mi?"

Lilith, "Erkeğin tarafından vibratörünle becerilmekten nasıl hoşlandığın hakkında bizi konuşturmanın yolu buysa, ben yokum," diyor. "Cidden Fern, Tanrı nasıl oldu da sana annelik genlerinden bazılarını vermeyi atladı, aklım almıyor. Cennete gittiğimde, onunla bu berbat durum hakkında uzun uzun konuşacağız."

Tanrım, bunu
özlemişim. Evimi.
İnsanlarımı.

Lil anneme, annemin uygunsuz seks konuşması olarak sınıflandırdığı şey için dışarıda olduğunu kesin bir dille bildirmeye devam ederken, son altı ayı düşünüyorum.

Enkaz halindeki evliliğimden kaçtım ve yaralarımı sarmak için sevdiğim herkesi geride bıraktım. Tam da ihtiyacım olan şey buydu, ama şu anda ihtiyacım olan şey sevgiyle ve *evim* olan insanlarla çevrili olmak. Annem dünyanın öbür ucuna taşındığında onu henüz bilmediğim şekillerde özleyecek olsam da, evim, *insanlarım* beni sevmeye devam edecek.

"S altına mı sıçtı?" Chelsea'nin az önce bana anlattığı her şeyi anlamaya çalışırken gözlerimi kocaman açarak söylüyorum. "Sınıfta mı?"

"Evet, sınıfta," diyor Chelsea. "Downward Dog'dan çıkarken."

"Aman Tanrım, onun için ne kadar korkunç," diyorum. Kadının yoga dersinin ortasında altına sıçarken hissetmiş olabileceği utancı hayal bile edemiyorum.

"Bu hikâyenin en kötüsü bu bile değil," diyor Layla, koltuğuna geri yaslanıp kahvesini yudumlarken.

"Nasıl daha kötü olabilir ki?" diyorum.

"Bize güvenin, daha da kötüleşecek," diyor Madison.

Chelsea o sabah yoga dersinde yaşananların geri kalanını anlatıyor ve ben dinlerken birden bu kızlarla geçirdiğim zamandan ne kadar keyif aldığımı fark ediyorum. Brunch için bir buçuk saat önce geldim ve zaman su gibi akıp geçti. Öyle ki sanki buraya yeni gelmişim gibi hissediyorum. Ve onlarla bütün bir gün geçirmeyi hayal edebiliyorum.

Bazen insanlarla tanışırsınız ve zor bir iş çıkarırlar, ama bazen de insanlarla tanışırsınız ve onlarla birlikte olmak dünyanın en kolay şeyi gibi gelir. Sanırım Storm kızlarıyla hızlı arkadaş olabilirim.

Chelsea bana altına sıçan kadını ve onun Üzgün Meme Ucu Sendromunu anlatmayı bitirdikten sonra, bu konuda biraz fazla uzun süre gülüyorum. Gözlerimdeki yaşları silerek, "Ah dostum," diyorum, "gülmemeliyim. Zavallı kadın. Üzgün Meme Ucu Sendromu diye bir şey olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Biliyorum," diyor Harlow. "Bu dünyada bilmediğimiz o kadar çok şey var ki."

"Tamam," diyor Layla. "Bir sonraki spa günümüzü organize etmeliyiz. Önümüzdeki ay bir tanesine ihtiyacım var. Çok yoruldum ve biraz zaman geçirmek istiyorum."

Layla bana daha önce beş aylık bir oğlu olduğunu söylemişti. Biraz zaman geçirme ihtiyacını kesinlikle anlıyorum. Harlow'un da bir bebeği var; dokuz aylık bir oğlu. Ve neredeyse iki yaşında bir kızı. Spa günü için hevesle başını sallaması beni şaşırtmadı.

"Sen de gelmelisin Echo," diyor Madison.

"Çok isterim," diyorum. "Uzun zamandır spa'ya gitmemiştim."

Sonraki on dakikayı tarihi belirleyerek ve nereye gideceğimizi planlayarak geçiriyoruz. Bana randevuyu bugün burada olmayan başka bir yaşlı kadına, Carla'ya sormaları gerektiğini ve o da gelebileceğini onayladıktan sonra randevuyu ayarlayacağımızı söylüyorlar.

King'i kafenin dışında gördüğümde saat neredeyse on ikiydi.

"King'in şehirde olduğunu biliyor muydunuz kızlar?" Madison onu görünce sordu. "Lily de öyle."

King kafeye giriyor ve elini sırtına koyarak siyah saçlı bir kadına yol gösteriyor. Kadın kızları görünce gülümsüyor. Lily çok güzel bir kadın ve King'in ona olan bağlılığını zaten bilmiyor olsaydım, şimdi biliyor olurum. Onu bırakmak istemiyormuş gibi bakışı; kulağına bir şeyler söylemek için eğilmesi, söylediklerine başını sallaması; onu izleyişi. Belli ki onun için dünyalara bedel.

"Kral," diye selamlıyor Harlow onu, sonra da kollarını Lily'ye dolayıp sarılıyor.

Kızlar ve Lily birkaç dakika hasret giderdikten sonra King bana bakıyor. "Echo. Bir dakikan var mı?"

Ayağa kalkıp "Elbette" dediğimde Lily'nin nezaket dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. King'in benden ne isteyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama Lily ile tanışmayı gerçekten çok istiyorum. Onu kurtardıktan sonra King'i bir daha hiç görmedim ve nasıl olduğunu sorma fırsatım olmadı. Gerçi onun ya da diğerlerinin benimle Lily hakkında konuşmasını beklemezdim ama yine de zamanımı onun nasıl olduğunu merak ederek geçirdim.

Bana doğru geliyor ve ben daha o yaklaşımdan duyguyu hissediyorum. Sonra kollarımız birbirine dolanıyor ve uzun bir an boyunca tek kelime etmeden sarılıyoruz. Uzun, çok uzun bir an.

Çekildiğinde gözleri benimkileri buluyor. Gözyaşları içinde parlıyor. Benim gözyaşlarımla eşleşiyorlar. Sonra usulca "Teşekkür ederim." dedi.

Başımı sallıyorum ve içimde kabaran tüm duyguları yutuyorum. Cevap vermeye çalışıyorum ama tıkanıyorum. Lily elimi sıkarak hiçbir söze gerek olmadığını hissettiriyor.

King kafenin kapısına doğru başını sallıyor ve benimle dışarıda bir dakika geçirmek istediğini anlıyorum.

Onu ve Lily'yi kafeden çıkana kadar takip ediyorum. Yaya kaldırımına ulaştığımızda King bana dönüyor, vücudu ve yüzü sert bir taş gibi oyulmuş, "Lily için ve benim için yaptıkların asla unutulmayacak. Asla. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Ya da beni," diyor Lily gülümseyerek. "Neye ihtiyacın olduğuna bağlı tabii ki." Elime uzanıyor ve tekrar sıkıyor. Tanrım, bir el sıkmanın bu kadar çok şey anlatabileceğini kim bilebilirdi? "Yaptığın şey için ne kadar minnettar olduğumu asla kelimelerle ifade edemeyeceğim."

"Beni görmeye geldiğin için teşekkür ederim," diyorum. "Sanırım iyi olduğunu kendi gözlerimle görmeye ihtiyacım vardı."

"Ben iyiyim," diyor Lily. King onu kendine çekmek için kolunu ona doladığında Lily ona doğru eğiliyor. King'e bakarak, "King bundan emin." diyor.

King bu konuda bir yorum yapmıyor ama Lily'ye bakarken çenesini oynatması bana olanlardan dolayı iyi olmaktan çok uzak olduğunu söylüyor.

Vedalaşıyoruz ve onu otoparktan çıkarmadan önce siyah bir kamyonete yerleştirmesini izliyorum. Onlarla ilgili düşüncelerimde kaybolmuşken bir mesaj geliyor. Bütün hafta sonu beklediğim mesaj.

Colt: Eve yeni geldim. Neredesin?

Ben: Kızlarla işimi bitiriyordum. Yarım saat içinde evde olurum.

Colt: Şu eteği benim için giy.

Ben: Gerçekten mi? Sana zaman kazandırmak için her şeyi çıkarmayı planlıyordum.

Colt: Etek devam ediyor. Bugün tüm zamanımı seninle geçirmek istiyorum.

Peki, tamam o zaman.

Eteği giyiyorum.

Ve birden Colt'un kulübüyle bu koşullara çıkmasını desteklemeye başladım. Otoriterliğini en doğru şekilde ortaya çıkarıyorlar.

Kızlarla vedalaştıktan sonra kafeden çıkıyorum ve alışveriş merkezinden geçip Albert Caddesi'nden aşağı inerek sokağıma ulaşıyorum. Dan'ın yerinde çörek ya da kahve içmek için durmayı planlamamıştım ama beni görünce el sallıyor.

"Hey!" diyorum kocaman gülümsemesine bakarak.

"Echo," diye selamlıyor beni ve sesindeki gülümsemeyi ben de duyuyorum. "Nasılsın?"

"Şu ana kadarki en iyi günümü geçiriyorum. Ya sen nasılsın? Loto falan kazanmış gibi görünüyorsun."

"Kazandım! Loto değil ama dün gece nişanlandım. Hayat güzel, dostum."

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. "Aman Tanrım, bu harika. Tebrikler! Nişanlının adı ne? Uzaktayken çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum."

Bana nişanlısının adını ve nasıl tanıştıklarını anlatıyor. Konuşmanın yarısında Colt'tan bana gelirken kulüp binasına uğraması gerektiğini, bu yüzden planlanandan daha geç geleceğini bildiren bir mesaj alıyorum. Bu bana Dan ile sohbet etmek için zaman kazandırıyor ve nasıl evlenme teklif ettiğini ve yaptıkları birkaç düğün planını duyuyorum.

Yanımdan ayrıldığımda, uçuyordum. Ben annemin ve babamın kızıyım; aşkı da seviyorum. Sadece boktan bir evlilik yaşarken bunu biraz unutmuşum.

Dan'ın kafesinden çıkarken, bana hayatındaki en büyük rahatsızlıkmışım gibi bakan bir adamla karşılaşıyorum. Gözleri neredeyse simsiyah ve çatık kaşları ancak düşmanca olarak tanımlanabilir.

"Özür dilerim," diyorum aslında özür dileyecek bir şeyim yokmuş gibi hissetmeme rağmen. Orada herkesin yoluna çıkan oydu.

Hayatımda duyduğum en kalın aksanla öfkeyle, "Önüme baksana," diyor. Rus olabilir.

Durdum ve ona ters ters baktım. "Ciddi misin? Orada durup herkesi engelleyen sendin."

Yüzünde pis bir ifadeyle üzerime gelirken burun delikleri şişiyor. Tanrım, bu adam hiç de çekici değil.

Ve çok korkutucu.

Dan endişeli bir şekilde dışarı çıktı. "İyi misin, Echo?"

Başımı salladım. "Evet, teşekkürler Dan. Yarın işe giderken kahve içerken görüşürüz."

Rus pisliğine son bir kez pis pis bakarak çatı katıma doğru yola çıkıyorum. Onunla ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan atıyorum.

Colt geliyor. Eteğimi giyiyorum.

O da çıkaracak.
Ve saatlerce hava almaya çıkmayacağız.

TEcho'suz iki gece geçirdim ve o hiç uğraşmadan beni parmağında oynattı.

Hay sikeyim.

Kendimi tanıyamıyorum.

Özellikle de bisikletimi onun sokağına park edip, doğruca çatı katına çıkıp eteğini yırtmak yerine Dan'in kafesine koşup ona çörek aldığım da kendimi tanıyamıyorum.

Ama Echo'yu tanıyorum ve onsuz iki gecenin bana neler yaptığını gösterdikten sonra şekere ihtiyacı olacak, bu yüzden ona şeker almak için zaman ayırıyorum.

Oraya gittiğimde Dan'in kafesi meşguldü. Bana servis yapılırken onu görmüyorum ama tam çıkmak üzereyken beni görüyor.

"Colt!" diye sesleniyor kafenin arkasından, beni işaret ederek.

Kahretsin, adamın iyi bir hafızası var. Echo beni ilk kez kahve içmek için buraya uğradığımızda tanıştırmıştı ama o zamandan beri isimlere ihtiyacımız olmadığı için unutmuşum.

Yaklaştığında çenemi kaldırıp ona bakıyorum. "Dan."

"Seni gördüğüme sevindim," diyor telefonunu çıkararak. "Sana bir şey söylemek istiyordum."

Fotoğraflar klasörünü açmak için dokunduğunda telefonuna bakıyorum.

"Bu adamı bu hafta birkaç kez fark ettim. Echo buradayken etrafta dolanıyordu. Bugün onu Echo'yu izlerken yakaladım."

Kaşlarımı çattım. "Onu izlerken mi? Nasıl?"

Bana bakıyor. "Kasıtlı olarak. Nişanlımın izlenmesini isteyeceğim şekilde değil. Onda bir gariplik var. Ve bir tartışma yaşadılar.

bugün bir çeşit. Ne olduğunu bilmiyorum ama onunla mutlu görünmüyordu." Telefonunu bana doğru itti. "Al. Bu o."

Fotoğrafa baktım.

Ne oluyor lan?

Telefonunu elinden alıp, gördüğümü sandığım şeyi gördüğümde emin olmak için fotoğrafı yakınlaştırıyorum.

Saul.

Bu nasıl Saul olabilir? Kral o orospu çocuğunu öldürdü.

"Bu adam bugün burada mıydı?" Duyularım aşırı hızlanırken soruyorum.

Dan başını salladı. "Evet, yaklaşık yirmi dakika önce. Echo buradaydı ve ondan hemen sonra ayrıldı."

Beynim yapmak istemediğim bağlantıları kurmak için deli gibi koştururken telefonunu tekrar eline veriyorum. "Hangi yöne doğru gitti?"

Echo'nun yürüyeceği yönü işaret ediyor. "Şu tarafa." Hay sikeyim.

Bacaklarım hiç olmadığı kadar hızlı hareket ediyor.

Neler döndüğünü bilmiyorum.

Tek bildiğim Echo'ya ulaşmam gerektiği.

Çatı katına vardığımda nefesim ciğerlerime girmekte zorlanıyor ama bunun farkında bile değilim.

Lanet olsun.

Saul'un fotoğrafı Dan'in telefonunda ne arıyor?

Dahili telefonuna basıyorum.

Cevap vermiyor.

Tekrar basıyorum.

Cevap vermiyor.

Yine.

Telefonumu çıkarıp onu arıyorum ama cevap vermiyor.

Hay sikeyim.

Lanet olsun.

"İyi misin, kardeşim?"

Dönüyorum ve bir gencin bana baktığını görüyorum. "Burada mı yaşıyorsun?" Talep ediyorum. "Evet."

"Beni içeri al."

Gözlerini bana dikti. "Kimi görmeye geldin?"

Lanet olsun, vücudumdaki her hücre bana Echo'ya gitmemi söylüyor.

Tam bu küçük pisliğe kapıyı açmasını söyleyecektim ki binadan bir kadın çıkıyor. Kapanmadan önce kapıya uzanıyorum ve asansöre doğru koşuyorum.

Asansörün gelmesi çok uzun sürdü.

Sonunda geldiğinde biniyorum, Echo'nun katının düğmesine basıyorum ve onun iyi olması için dua ediyorum. Dua etmeyeli on yıl olmuştu; umarım cennette her kim varsa beni dinliyordur.

Asansör onun katına ulaşıyor ve saniyeler içinde onun kapısındaım. Kapı kapalı değildi.

Echo kapısını asla açık bırakmaz.

Şu an olduğu gibi bir parça bile değil.

Çatı katına girerken, istediğimden daha yavaş hareket ediyorum. Tüm içgüdülerim içeri girmem için bana bağıyor ama bir şekilde daha akıllı davranmayı başarıyorum. Hareket ederken duyularımı keskinleştirmeyi başarıyorum, böylece o orospu çocuğunun onunla burada olup olmadığını anlayabiliyorum.

Onları duyduğumda neredeyse merdivenlerin dibindeydim. Sesi göğsümdeki korkuyu kesip atıyor.

"Yeniden başlıyorum" diyor. Lanet olsun, bu adamın Rus aksanı bile Saul'un ki gibi. "Ve bunu seninle yapıyorum. Söyle bana, Kral için kimsin sen? Bugün seni onunla gördüm ve kulüp binalarına girdiğini gördüm. Seni özel olarak ziyaret ettiğine göre onun için önemli olmalısın."

"Cehenneme git," diyor Echo, sesi ateşle dolu. Ve korkuyla. Bunu ben de duyuyorum ve onu tehlikeye attığım için kahroluyorum. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Echo'nun acı içinde homurdanmasına neden olan bir şey yapıyor.

Sonra diyor ki, "Benim mükemmel evcil hayvanım olacaksın, küçük kız. Ben kardeşim gibi değilim. Düşüncesiz değilim. Kral'ın karısını çok erken aldı. Planımı mahvetti. Ama işler daha iyi gitti çünkü King artık güvende olduğunu düşünüyor, oysa bundan çok uzakta." Echo soluk soluğa, "Yürüyün!" diye emretti. Biz gidiyoruz."

Hızla mutfığa girip gözden kayboluyorum ve onları bekliyorum. Silahım yanımda değil, bu yüzden elimdeki en iyi plan bu orospu çocuğunu zorla götürmek.

Merdivenlerden aşağı iniyorlar, Echo onunla dövüşürken tökezleyerek iniyor. Onu göremiyorum ama attığı her meydan okuyan adımı ve mırıldandığı her küfrü duyabiliyorum.

Merdivenlerin dibine vardıklarının anladığımda, "Şimdi en iyi davranışını sergilemelisin, evcil hayvan. Birini vurmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum.

masum seyirci."

Ayak sesleri ahşap zeminde duyuluyor ve ben harekete geçiyorum.

Mutfaktan çıkıp ön kapıya giden koridora dönüyorum. Sırtlarını bana dönük bulmayı bekliyordum. Onun yerine, onları bana dönük buluyorum. Echo'nun gözleri korkuyla doluydu. Onunki ise kötülükle dolu.

"Daha fazla yaklaşmanı tavsiye etmem," diyor, silahını Echo'nun şakağına dayamış, bir yandan da kolunu boynuna dolamış. "Ölmesini istemiyorsanız tabii."

"Sen de kimsin lan?" Talep ediyorum.

"Bu oyunu kulübünüzün oynaması için çok kolay hale getiremem," diyor nefret etmeye başladığım aksanıyla.

Griffin söylediği bir şey aklıma geliyor. Lily'nin Saul'la birlikteyken iki farklı insanla konuşuyormuş gibi olduğunu söylediği bir şey.

Hay sikeyim.

İki farklı kişiyle konuşuyordu. "Sen Saul'un ikizisin," diyorum.

O da dudak büktü. "Amatörlerle oynamak gibi bir şey bu."

"O Saul," diyor Echo, güçlü görünmeye çalışarak, ama sesindeki dehşetin her zerresini duyuyorum. "Bana kardeşini öldürdüğünü söyledi. Birlikte çalışıyorlarmış."

Saul kolunu Echo'nun boynuna doluyor ve silahını daha sert bir şekilde kafasına dayıyor. "Yeter!"

Echo gözlerini bana dikiyor.

Gözlerini genişletiyor ve bakışlarımla tekrar buluşmadan önce yere bakıyor. Bunu tekrarlıyor ve bir hamle yapmak üzere olduğu hissine kapılıyorum. Buna hazır olmamı söylemeye çalışıyor.

Hızlıca başımı sallıyorum.

Onlara bir adım daha yaklaşıp "Demek *sen* Kasap'sın. Etkileyici." Etkileyici olduğunu düşünmüyorum ama kumarbaz olsaydım, bu pisliğin bu onaydan hoşlanacağına bahse girerdim. Yaklaşırken dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.

Dikkat dağıtma aracı olarak işe yaramıyor. "Daha fazla yaklaşma!" diye bağırıldığında bu doğrulanıyor. Ancak sözlerim karşısında göğsü kabarıyor. Saul tanınmayı seviyor.

Bedenimi Echo'nun yapmak üzere olduğu şeye hazırlayarak Saul'a, "Ellerinde ne kadar kan var Saul?" diyorum.

Echo'nun nefes alış verişi değişiyor.

Hızlanıyor.
Gözleri bir an için kapanmadan önce bana seslenirken vücudu geriliyor.
Gözleri açılıyor, dizi yukarı kalkıyor ve çizmesini geriye, Saul'un kasıklarına doğru itiyor.
Kalbim yerinden fırlıyor.
Kıvrılıyor, sarsılıyor ve neredeyse nefesim kesilecek.
Onu kaybedemem. Onu daha yeni buldum.
Her şey çok hızlı oluyor.
Dizini kaldırdığında ne yaptığını anlıyorum ve Saul'un silahına hamle yapıyorum.
Echo'nun botunun ona verdiği acıyla dikkati dağıldığı için silahı elinden almayı başarıyorum. Ancak, onun gitmesine izin verecek kadar dikkati dağılmadı.
Gözlerindeki o şeytani parıltı kararıyor ve kolunu Echo'nun boğazına daha sert bastırarak nefes almasını zorlaştırıyor.
Nefes almak için çırpınırken çıkardığı ses damarlarımdaki vahşi öfkeyi serbest bırakıyor.
Kırmızıyı görüyorum.
Gözlerim kör oldu. Onu kaybetmeyeceğim.
Ellerim kalkıp koluna yapışıyor ve daha önce hiç erişmediğim bir güçle kolunu koparıyorum. Echo öne doğru tökezlerken, Saul'a şimdiye kadar kimseye vurmadığım kadar sert bir yumruk attım.
Tam planladığım gibi, çenesinin yan tarafına indirdim. Kafası yana doğru sıçradı.
Sendeledi.
Ama içinde mücadele var ve yere düşmüyor.
Yaklaştım ve boynuna yumruk attım.
Sert ve keskin.
İşe yarıyor, oradaki sinire vuruyor, tökezlemesine, yönünü şaşırmasına neden oluyor.
Tam onu yere sermek üzereydim ki Echo bize doğru geldi. Elinde annesinin ağır metal heykellerinden biri vardı. Onu yükseğe kaldırarak Saul'un kafasına indiriyor ve aradığım nakavtı gerçekleştiriyor.

Adam sertçe yere
düşüyor. Bilinci
yerinde değildi.

Kesik kesik nefes alarak uzun bir süre adama baktıktan sonra gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Lanet olsun." Sesi az önce yaşadığı şok, kafa karışıklığı ve travmanın etkisiyle titriyor.

Ona doğru uzandım ve kendime çektim. Kollarımı ona dolayarak başını göğsüme getiriyorum ve ona sarılıyorum.

Kolları bana sıkıca sarılıyor ve beni bırakmaya korkuyormuş gibi yapışıyor. Git.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm," diyerek onu yumuşatıyorum.

Saç.

Gömleğimi kavırıyor ve daha sıkı sarılıyor. Nefesleri daha hızlı geliyor.

Ve sonra bana neden ona bu kadar aşık olduğumu gösteriyor. Bana baktı.

"Şimdi Lil'e neden annemin penis heykellerinden birini evine koymayı düşünmesi gerektiğini anlatabilirim. Onlar daha iyi bir silah tırnaklarımdan daha fazla."

"Siktir," diyorum, başını kucaklayıp göğsüme geri getiriyorum. Ona yakın olmalıyım. Onu bir daha gözümün önünden ayırmaya ne zaman hazır olacağımdan emin değilim.

"HEY," diyor Echo uykudan uyanırken, sesi halsiz. "Saat kaç?"

Yatağa geldiğimde onu uyandırmamaya çalışıyordum ama şimdi uyandığına göre, yatak başlığına yaslanıp onu kendime çekiyorum. "Saat 3:00'ü biraz geçiyor."

Başını çıplak göğsüme yaslıyor. "Uyuyor muydun?"

Echo saat dokuzdan hemen önce yattı, Saul'la olanlardan sonra her şey silinmişti. Ben uyuyamadım. Beynimi kapatamadım. Uyanıktım, her şeyi düşünüyordum, onu düşünüyordum, bizi düşünüyordum.

"Hayır."

Kendini sürükleyerek yanıma geldi ve en sevdiğim yerlerden biri olan kucağıma oturdu. "Sen iyi misin?"

"Kahretsin," diye küfrediyorum usulca, elimi sırtının küçük kısmına koyarak. "*Bana* iyi olup olmadığımı mı soruyorsun? O orospu çocuğuna yakalanan sensin."

Gözleri benimkileri arıyor. "Evet, biliyorum ama gözlerindeki bakışı gördüm Colt. Beni etkilediği kadar seni de etkiledi."

Elimi sırtından yukarı kaydırarak ensesini okşuyorum. "Bunu yaşadığını görmek, seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı ve Lilith'in sana yeni bir adam bulmasına asla izin vermeyeceğimi anlamamı sağladı."

Hala duruyor. "Benim daimi Beşim olmak ister misin?"

Boynunun arkasını kavrayarak dudaklarını kendime yaklaştırıyorum ve "Evet güzelim, senin daimi Beş'in olmak istiyorum" demeden önce onu öpüyorum.

Elleri yüzüme geliyor ve dudaklarımı tekrar kendine çekiyor.

Sonra da az önce söylediklerimden ne kadar hoşlandığını bana göstermeye başladı.

Onun için çörek tedarik ettiğim o gece ondan en iyi öpücüğü aldığımı düşünüyorsam, hiçbir şey bilmiyormuşum.

Beni şekerden daha çok sevdiği ortaya çıktı.

"G Tanrım, Fern," diyor Lilith annesinin bavuluyla boğuşurken. "Burada ne halt var böyle? Londra'ya taşınyorsun, ziyarete değıl. Sadece satın almaz mıydın?

Orada neye ihtiyacın var?" Arabayı park ettikten sonra bize doğıru gelen Colt'a bakıyor. Bizi havaalanının ön kapısına bıraktı, böylece annemin bavullarıyla otoparktan yürümek zorunda kalmayacaktık. "Gülmeyi bırakabilirsin Beş. Ve bir işe yara." Bununla birlikte bavulu ona doğıru itti. Yine de kıkırdamayı kesmiyor. Lilith ve annem maskaralıklarıyla onu eğlendirmekte asla başarısız olmazlar.

Colt bavulu alırken annesi şöyle diyor: "Hayatım, Noel için geldiğinde göreceksin. Ne isteyeceğini asla bilemezsin, bu yüzden her şeyi paketlemek zorunda kalırsın. Kendime hep bir dahaki sefere daha az eşya alacağımı söylerim ama asla yapmam."

Lilith'in seyahat ettiği en uzak yer Perth. Uçmaktan biraz korkuyor, bu yüzden hiç denizaşırı seyahat etmemiş. Gerçi bu annesiyle paylaştığı bir şey değıl, bu yüzden annesinin Lil'in Noel'e gelme isteğinin muhtemelen gerçekleşmeyeceğinden haberi yok. Lilith uçak korkusundan biraz utanıyor ve bana gizlilik yemini ettiriyor, ben de ona ayak uyduruyorum. Aralık ayına yaklaştıkça Lilith'in bu korkusunu anneme itiraf etmesine de o kadar yaklaşılabileceğimizi düşündüm.

Dördümüz check-in kontuarı için sıraya giriyoruz.

Annem ve Lilith, Lilith'in annemin bavulundaki saçma sapan eşyalar olarak gördüğü şeyleri tartışmaya devam ediyorlar. Annemin paketlediğı kremler hakkında bir şeyler söylediğini duyuyorum, o noktada kulak kesilmeye başlıyorum.

Annemle bir ay geçirdim ve bu yeterli değıl.

Daha fazla
zamana ihtiyacım
var.

Daha fazla
haftaya.

Daha fazla ay.
Daha fazla yıl.

Oh Tanrım.

Onsuz yaşayamam.

"İyi misin?" Colt sadece onun yapabileceği şekilde tüm düşüncelerimi
bir kenara iterek soruyor.

Gözlerimi kırptıştırıyorum ve dikkatimi ona veriyorum.

Bana yaklaştı ve endişeyle bana bakıyor. Benim büyük mağara
adamım.

Benim
koruyucum.

Beşim.

Birbirimizi bir aydır tanıyoruz ama ruhum onu bir ömür boyu hissetmiş
gibi.

Bazen ruhlar birbirini tanır.

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum, ona yaslanıyorum, benimle
paylaşmayı teklif ettiği gücü alıyorum. "Evet, ben iyiyim. Sadece bir an
yaşıyorum."

"Echo, hayatım," diyor annem, "Sydney'e gönderdiğin heykelin yerine
yenisinin gelip gelmediğini sormayı unuttum. O kurye şirketiyle bazen sorun
yaşıyorum. Eğer sana ulaştırmazlarsa onlara bir çift sözüm olacak."

"Geldi," diyorum.

"Oh, güzel," dedi. Sonra Colt'a, "Bir motosiklet kulübü başkanının bir
penis heykeli istemesini büyüleyici buluyorum. Bir gün tanışmam gereken bir
adama benziyor."

King'i ve ona göndermemi istediği sık heykelini düşünerek gülüyorum.
Colt ve ben Saul'u bayılttıktan sonra Colt King'i aradı, o da diğer kulüp
üyeleriyle birlikte geldi ve Saul'u çatı katımdan çıkardı. King, Saul'la
halletmeleri gereken yarım kalmış bir sürü işleri olduğunu söyledi ve Saul'un
kafasına annemin heykeliyle vurduğumu öğrendikten sonra, o heykeli bir
hatıra olarak kulüp binasında istediğini söyledi. Dün bana heykeli
gönderdiğim için teşekkür eden bir mesaj gönderdi. Lily de erkeğinin yüzünü
güldürdüğüm için bana teşekkür eden bir mesaj gönderdi.

"Fern," diyor Lilith, "Sıra sende."

Annem uçuş için kayıt yaptırırken biz de bekliyoruz.

Midemin düğüm düğüm oluşunu görmezden gelmek için elimden geleni
yapıyorum.

Colt yanımda güçlü bir şekilde duruyor, eli kığımnda. O eli tutmak için en sevdiği yer orası.

Annem onu kontrol eden adamla flört

ediyor. O da karşılık veriyor.

Onu gülerken izliyorum.

Hayatını yaşıyor.

Her zamanki gibi korkusuz.

Annem hayattaki her güzel şeyi kucaklayan yaklaşımıyla bir kraliçedir.

Elbette, tökezliyor.

Bocalıyor.

Bazen düşer.

Ama hemen ayağa kalkar ve bir sonraki macerayı arar. Annemin

Londra'ya gitmesi gerekiyor.

Hayatını tüm renkleriyle yaşamalı. Ve

gitmesine izin vermeliyim.

Tıpkı benim de kendi maceralarımı bulmam gerektiği gibi.

"Sevgilim," diyor, giriş işlemlerini bitirdikten sonra yanıma gelerek. Derin bir şey söyleyecekmiş gibi yüzümü ellerinin arasına alarak devam ediyor: "Çekmecelerindeki o iğrenç iç çamaşırlarını atacağına söz ver. Evli olduğun adamın hoşuna gittiğini biliyorum ama berbat bir şeydi ve doğru bir iç çamaşırı kadar güzel göstermiyordu."

"Vay canına Fern," diyor Lilith. "Havaalanının ortasında, yeni daimi Beş'inin de katılımıyla enayi yumruğu. Yılın Annesi olmaya çok uygun."

"Eğer bir anne kızına karşı dürüst olamıyorsa, kimse olamaz," diyor annem.

Ben gülüyorum. "Daha azını beklemezdim anne. Ve sanırım haklısın. Yatağı attığımda o iç çamaşırını da atmalıydım."

"Evet." Annem Colt'a bakıyor. "Yatağı kaldırdın mı?"

Annem son iki haftadır Colt'un programını yapılacak işlerle dolduruyor. Çoğunlukla onun için olan işler ama geçen haftanın sonunda yedek yatağımı yatak odama taşımak da listeye eklendi. Colt bunu hafta sonu yaptı ve tekrar bir araya getirdikten sonra yapısal sağlamlığını test etmem için beni zorladı. Bir gece biz uyurken çökmediğinden emin olmamız gerektiğini söylemişti. Ne gerekiyorsa yapmasında ve her türlü gücü kullanmasında ısrar ettim.

uyumak için güvenli olduğundan emin olmak gerekiyordu. Bu sağlamlığı test etmek için hayatımızdan tam yirmi dört saat ayırdık.

"Evet, Fern," dedi. "Yatağın yeri değiştirildi."

Ona kocaman bir gülümseme fırlatıyor ve sonra bana bir aydır yaptığı o heyecanlı bakışları atıyor. O gözlerin ne anlama geldiğini biliyorum ve çok hoşuma gidiyor. Heath'le tanıştığımda bana hiç böyle bakmamıştı. Sanırım bir şeylerin peşinde.

"Tamam," dedi. "Sarıl bana."

Kollarımı ona doladım.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum." Beni tutuşunu gevşetiyor ama tamamen bırakmıyor. "İhtiyacın olan her şeye burada sahipsin," diyor usulca. "Bu yıl büyümeni izledim Echo ve sen, sevgili kızım, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kanatlara sahipsin. Şimdi onları kullanma zamanı."

Doğru, önce iç çamaşırı sözü ve şimdi de bu.

İşte bu yüzden anneme tapıyorum.

Beni bırakıyor ve kendi moral konuşmasını yapan Lilith'e geçiyor. Ben duymuyorum ama annemi tanıyorum ve her birimiz için bir şeyler söyleyecektir.

Colt kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekiyor.

Ben de kolumu onun beline doluyor ve başımı göğsüne yaslıyorum.

Annem Lilith'le işini bitirdiğinde Colt'la vedalaşıyor ve hepimize bir öpücük kondurduktan sonra eşyalarını toplayıp yeni macerasına doğru yola çıkıyor.

Lilith artık onu göremeyene kadar onu izliyor ve sonra bize dönüyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. Gözyaşlarını silerek, "Siktir et, o kadını ve tüm o iğrenç kremlerini ve bakterilerini özleyeceğim," dedi. Colt'a bakıyor. "Kendini birçok kasırgaya hazırlamalısın."

Beni bırakıyor. "Biz kasırgaya hazırız."

Mağara adamım Lil ve benim şu anda birbirimize her zamankinden daha çok ihtiyacımız olduğunu biliyor.

Kollarımı en iyi arkadaşşıma doladım. "*Pretty Woman*'ı eve döndüğümüz zaman için hazırladım."

Bana üzgün gözlerle bakıyor. "Peki ya pizza?"

Gülümsüyorum. "Evet. Annem bu sabah bize bir tane yaptı. Colt bizim için pişirecek."

"Onunla tanıştığım ilk gece senin kalıcı Beş'in olması gerektiğini anlamıştım."

"Nasıl?"

Bana gelmiş geçmiş en aptal soruyu sormuşum gibi bakıyor. "Benimle tanışmadan önce bile kasırgaya hazırды."

Çok haklı.

Sanki evren beni ve Lil'i göndereceğı adamı biliyordu.

Annem Londra'ya uçtukdan üç gün sonra Colt beni işten kamyonetiyle aldı. Teyzesi bu gece Sydney'den geliyor ve ben de onunla birlikte onu havaalanından almaya gidiyorum. Onunla tanışacağım için heyecan seviyem yüksek. Aggie ile iki kez telefonda konuştuk ve o da çok heyecanlı. Mesajlaşıyoruz, o buradayken yapacağımız şeyler için planlar yapıyoruz.

Colt tüm bu olanlarla eğleniyor.

Bu kadar rahat davranabilmesinden etkilendim. Yani, bir ay önce hiçbir şey istemiyordu. Sadece biraz eğlence. Sadece seks.

Şimdi ise bir kız arkadaşı, canı ne zaman isterse o zaman gelen bir kankası, uyumayı tercih ettiğı saatlerde FaceTimes'tan mesaj atan bir annesi ve şimdiden onu evlendirmeye çalışan bir teyzesi var. Saatlerce mesaj atıp beni kendileriyle paylaşmasını isteyen bir grup Stormgirl'den bahsetmiyorum bile.

Babasını tanımıyordum ama bana anlattıklarına bakılırsa Colt ona çok benziyor olmalı. Çok kararlı.

"Hey," dedim, kamyonetine atlayarak.

Eğilip beni öpüyor. Tırağıın en yoğun olduğı saat olması ve arabaların park etmemesi gereken bir şeride park ettiğı için ona korna çalması umurunda bile değıl. Öpücüğünü istiyor ve alıyor da.

"Hey," diyor aynasını kontrol ederken ve tırağıın içine doğru geri çekilirken. Sonra elini kalçama koyarak, "Sürdüğün parfümün düzenli rotasyona alınması gerekiyor" diyor.

Gülümsüyorum. "Daha bugün aldım."

Bana bakışından detayların umurunda olmadığı anlaşılıyor; sadece sık sık kullanmamı istiyor.

"İlgileniyorum, Bay Mağara Adamı." Bakışlarım orta konsoldaki kâğıt parçasına takılıyor. Colt'un arabası genellikle tertemizdir, görünürde ne bir kâğıt parçası ne de başka bir şey vardır. Eşyalarıyla ilgilenmek için çok zaman harcayan bir adam.

Kâğıda baktığımı görüyor ve "Bize bir spor salonu buldum" diyor.

Kaşlarımı çattım. "Bir spor salonu aradığınızı bilmiyordum." Onun spor salonuna gidiyorduk ve yeni bir spor salonu aramaktan bahsetmemiştik.

"Albert Caddesi'nde, sizin evin köşesinde. Görünürde büyük bir sahibi yok. Hoşuna gidip gitmediğini görmek için yarın akşam için bir seans ayarladım."

Karnım çırpınıyor.

Noktalarım zig zag
çiziyor.

Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atıyor.

"Şu anda araba kullanmıyor olsaydın ve o polislerin peşimize düşeceğini düşünmeseydim, şu anda kucağına atlar ve seni öyle bir öperdim ki muhtemelen en az elli saat boyunca nefes alamazdın."

"Siktir." Kalçamı kavradı. "Bu öpücüğü ve bu gecenin ilerleyen saatlerinde o kışla biraz zaman geçirmeyi kabul ediyorum."

Yolun geri kalanını günümüzü tartışarak geçiriyoruz. Ona yeni işimi ne kadar sevdiğimi anlatıyorum. Bana sahile bir sonraki seferinin üç hafta sonra olduğunu ve üç geceliğine gideceğini söylüyor. Ona bu koşuları kim organize ediyorsa onunla çok iyi arkadaş olması gerektiğini, böylece programın benim dönemime denk gelmesini sağlayabileceğini söyledim. Bu benim için çok daha iyi olur. Kafasını sallıyor ve bana o eğlenen bakışını atıyor.

Sonra havaalanındayız ve teyzesiyle buluşmak üzere içeri giriyoruz.

Havaalanı kapısından içeri girerken Colt elimi tutuyor. Aggie'nin geleceği kapıya doğru ilerliyoruz. Onu fark ettiğimde yolu yarılamıştık. O da bizi aynı anda fark ediyor ve bize daha hızlı ulaşmak için hızını artırarak kollarını havada sallamaya başlıyor.

Bize ulaştığında "Colton!" diye bağırıyor. Ona sarılarak, "Aman Tanrım, seni son gördüğümünden beri daha da büyümüşsün. Yakında kollarım sana sığmayacak."

Sırıttıyorum.

O kadar heyecanlıyım ki altıma işeyebilirim.

Aggie'de beni bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama bana annemi hatırlatıyor olmasından kaynaklanıyor olabilir.

Colt'u bıraktı ve bana baktı. Gözleri parlıyor. Yüzünde, daha önce yüzünde beliren gülümsemeden daha büyük bir gülümseme beliriyor. "Aman Tanrım, şu haline bak, muhteşem kızsın." Sonra kollarını bana doladı ve beni sarıp sarmaladı.

bana tüm hisleri hissettiren. Beni bıraktığında, "Bu iyi bir yolculuk olacak. Bunu biliyorum." Sonra Colt'a, "Hadi gidelim. Bu akşamki film gecemizi iple çekiyorum."

Aggie'nin annemle benim sevdiğimiz filmleri sevdiği ortaya çıktı.

Bir hafta Colt'la kalacak.

Araya en az yedi film sıkıştırabileceğimizi hesapladık. Haftaya çok yorgun olacağımdan eminim.

Spor salonuna gittiğim için değil.

Aggie'nin burada olduğu haftanın PAZAR günü, bizimle dördüncü günü, Colt'un yatağında uyandım ve onu gitmiş buldum.

Nedenini biliyorum.

Bugün kız kardeşinin ölüm yıldönümü.

Onun hakkında çok fazla konuşmadık, ama konuştuğumuz az şey bana bugün onun mesafeli olmasını beklememi söyledi. Aslında tüm hafta boyunca biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olmasını bekliyordum. Henüz yapmamasına şaşırdım.

Mutfağa gidiyorum ve onu arka bahçede otururken görüyorum. Onu yalnız mı bıraksam yoksa yanına mı gitsem diye ikilemde kaldım. On dakika boyunca bunu düşündüm. Sonunda, ruhuma ve bana yapmamı söylediği şeye uydum.

Yanına gidiyorum.

Yolda, masasının üzerinde duran fotoğraf çerçevesinin yanından geçiyorum. Aggie'nin geldiği gün oraya koyduğu Whitney'nin fotoğrafı. Colt ona dokunmamıştı. Bakıp bakmadığını da bilmiyorum. Fotoğraflarla pek arası yok gibi. Evinde ailesinden hiç kimse yok.

Evden bahçeye çıkıyorum, kapıyı arkamdan sessizce kaydırıyorum.

Ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımı bilmiyorum.

Tek bildiğim, bu adamla tanıştığım günden beri birbirimize karşı dürüst, açık ve savunmasız olduğumuz, bu yüzden bunu yapmaya devam edeceğim ve umarım ihtiyacı olan ve istediği şey budur.

Ben yaklaşırken kafasını kaldırdı.

Gözlerindeki azap beni öldürüyor.

Fiziksel olarak hissediyorum.

İçimin derinliklerinde.
Yaklaşmamı yavaşlatıyor. Colt bunu fark etti.
Her zaman tüm detayları fark eder.
Tanrım, onun bu yönünü çok seviyorum.
Çenesini kaldırarak bana doğru kararı verdiğimi gösteriyor.
Tam yanındaki koltuğa oturmak üzereydim ki eli kırımın üzerinden kayarak belime dolanıyor ve beni kucağına çekiyor.
Beni öpmek için yanına getirdiğinde kolumu ona doluyorum. "Günaydın," diyor, sesi boğuk.
"Günaydın."
"Aggie daha kalkmadı mı?"
"Hayır." Üzerindeki kapüşonlu tişörte bakıyorum. Daha önce görmediğim bir şey. Dokunarak, "Bunu sevdim." diyorum. Kırmızı ve siyah tonları var. Colt'u hiç kırmızı görmemiştim ama ona çok yakışmış. Tek sorun onun için biraz küçük olması.
Uzun bir süre aşağıya baktı ve sonunda tekrar bakışlarımla buluştu.
"Whitney verdi onu bana."
Sesindeki keder kırıntısı bana kadar ulaşıyor.
Elimi yanağına koyuyorum. "Bugün neye ihtiyacın var?"
"Bu sabah gidip onu göreceğim, sonra da gezintiye çıkacağım."
Başımı salladım. "Tamam."
"Bu gece dönüp dönmeyeceğimi bilmiyorum."
Onu öptüm. "Sen ihtiyacın olanı yap. Arkadaş istersen ben buralardayım." Bana daha sıkı sarılıyor ama başka bir şey söylemiyor.
Aggie beş dakika sonra çıkıp kahvaltı için krep yapmayı teklif edene kadar sessizce oturuyoruz.
Aggie'ye bakıp "Krep için her zaman buradayım" demeden önce Colt'un dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum.
Sonra yanından ayrılıyorum. Sanırım biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. Aggie ve ben kahvaltı hazırlıyoruz.
Colt da bizimle birlikte yiyor ama kahvaltı boyunca sessiz.
Kahvaltıdan sonra duş alıyor, giyiniyor, beni alnımdan öpüyor ve yola çıkıyor.

Gidişini izlerken Aggie yanıma geliyor ve "Son dört yıla göre çok daha iyi gidiyor" diyor.

Ona bakıyorum. "Gerçekten mi?" Bunun son dört yılın nasıl geçtiği anlamına geldiğini düşününce ürperiyorum çünkü az önce buradan ayrılan adam çökmüş görünüyor.

Başını sallıyor ve gülümsüyor. "Evet, sevgilim.

Çok daha iyi." Derin bir nefes alıyorum ve bunu değerlendiriyorum.

Aklıma gelen tek şey, hayatın bazen gerçekten adil olmadığı. Colt çok iyi bir adam ve onun acı çekmesini izlemekten nefret ediyorum.

Sabahı Aggie'yle geçiriyorum ama onun da biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğundan eminim, bu yüzden öğle yemeğinden sonra onu bırakıp eve gidiyorum.

Mutfağımda bir şeyler pişiriyorum. Bir parti kurabiye yaptım. Canım şeker ve rahatlık çektiğinde başvurduğum iyi bir yöntem. Bana annemi hatırlatıyor çünkü Noel'de onun spesiyalitesidir.

Üç parti yapıyorum ve arka planda Noel filmleri açıyorum.

Üçüncü partiyi fırından yeni çıkarmıştım ki dahili telefonum çaldı. Bir dakika sonra telefonuma bir mesaj geldi.

Colt: Benim.

Onu beklemiyordum ama burada olduğu için çok mutluyum.

Onu içeri çağırıyorum ve birkaç dakika sonra ona kapımı açıyorum.

Elini uzatıp başparmağını yanağıma sürmeden önce üzerimdeki önlüğe bakıyor. "Her tarafın un olmuş."

"Şeker de var."

"Bundan şüphem yok."

"Seni bugün tekrar görmeyi beklemiyordum."

Başını salladı. "Evet." Sonra gözlerini kısarak içeri girdi. "Noel filmlerini mi dinliyorsun?"

Sırıtiyorum. "Evet."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve beni mutfağa kadar takip ediyor. "Lanet olası Ağustos ayındayız." Duraksıyor. "Sakın bana Aralık ayına kadar Noel filmleri dinlemek zorunda olduğumu söyleme."

Bulaşık makinesini doldurmaya başladım. "İşte bu harika bir fikir. Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum."

İçime giriyor, eliyle belimi kavrayıp beni mutfak tezgahına yaslıyor. Diğer eli saçlarımın arasından kayıyor ve başımı kavıyor. Gözleri, içimin yaşamı kutlamasına neden olan bir yoğunlukla dolu. "Şu anda bilmeni isterim ki 80'lerin filmlerini yapabilirim, 90'ların filmlerini yapabilirim, kız filmlerini yapabilirim ama uzun bir süre Noel filmlerini yapamam."

Oh. Merhaba. Bay Bossy.

Elimi göğsüne koyuyorum. "Senin için uzun süre ne demek? Günlerden mi bahsediyoruz? Haftalar mı? Saatlerden mi? Ve bu Noel'i sevmediğin anlamına mı geliyor?"

Nefesimi biraz tuttum.

Şu anda elimizde bir kriz olabilir. Ben gururlu bir Noel kızıyım.

Yılın her günü 25^{inci} Aralık olabilseydi, buna kızmazdım.

Lütfen, lütfen, lütfen evren. Beni

şimdi hayal kırıklığına uğratma.

Colt paketimde bana verdiğin diğer her şeyden sonra olmaz.

Gözlerindeki o yoğunluk daha da parlıyor. Başını sallayarak "Siktir," diye homurdanıyor. "Sana saatler olduğunu söyleyeceğim, ama tek yapman gerekenin o elini göğsüme koymak, o kışınla yanımdan geçmek ya da bana gülümsemek olduğunu zaten biliyorum." Belimi sıkıca kavıyor ve uzunca bir süre dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra, "Ben de seni bugün tekrar görmeyi beklemiyordum ama bisikletimle dışarıdayken bir şey fark ettim." diyor.

Nefes alışım yavaşladı.

"Neyi fark ettin?"

Gözlerinde uğruna öldüğüm o güzel yoğunluğu bana daha fazla veriyor. "Benim için yılın en zor iki günü doğum günüm ve bugün. Bu yıl ikisini de katlanılabilir hale getirdin. Ve bu öğleden sonra tek düşünebildiğim sana geri dönmekti." Duraklıyor. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim. Seni ne kadar çok istediğimi. Ve seni ne kadar çok sevdiğimi."

Ne yaptığımı anlayamadan bir elimi omzuna, diğerini beline koydum ve ona tırmanıyorum. Colt benimle mükemmel bir uyum içinde ve kışma yer açmak için kurabiye tepsilerini itiyor.

Kollarımı ve bacaklarımı ona
doluyorum. Sıkıca, sanki onu hiç
bırakmak istemiyormuşum gibi.

Bırakmak istemiyorum.

Bu adamın gitmesine asla izin vermek istemiyorum.

Ağzım onunkini buluyor ve ona nasıl hissettiğimi
gösteriyorum. Ona her zaman benim Beşim olacağını
gösteriyorum.

Bir daha asla yalnız kalmayacağını.

Uzun bir süre Noel filmlerinde oynamak zorunda kalacağını.

Ve ona tüm bunları göstermeyi bitirdiğimde, dudaklarımı yavaşça
onunkilerden çekiyorum ve ona hayatımda başka bir erkeğe asla
vermeyeceğim sözleri söylüyorum. "Seni seviyorum, Colton Creed." Sonra
dudağımı ısırp gülümsüyorum. "Ama evet, geleceğinde bir sürü Noel filmi
görüyorum."

EPİLOG

COLT

Yedi Yıl Sonra

"**H** İyi ki doğdun Bay Mağara Adamı," diyor Echo, oğlumuz kesik parmağına yeni sürdüğüm yara bandıyla odadan çıktıktan sonra banyo makyaj masasında bana doğru yaklaşıyor.

Elini tişörtümün altından geçiriyor, parmakları tenimi buluyor ve yavaşça kot pantolonumun düğmesine doğru ilerliyor. "Annem gelip sana hediyeni vermeme söyledi."

Kahretsin, Fern Kade haftanın herhangi bir gününde hoşlandığım insanlar listemde üst sıralarda yer alıyor, ama bugün listenin en başında olabilir.

"Knox nerede?" Beş yaşındaki çocuğumuz bugünlerde benim gölgem. Karımla vakit geçirmek yeterince sık tadını çıkaramadığım bir lüks.

"Annem onu aldı." Kotumun düğmesini ilikliyor ve fermuarımı açıyor. "Ve Branson ve-"

"Bütün çocukların hesabı tutuldu ve onlarla ilgileniliyor."

Eli sikimin etrafını sarıyor ve bu bir erkeğin isteyebileceği en iyi doğum günü hediyesi değilse ne olayım.

"Beni öptükten sonra," diyor Echo, "beni sikerken çıkardığın o hırıltılı sesleri ne kadar sevdiğimi söylemiş miydin?"

"Siktir," diye törpüledim. "Hayır."

Dudaklarıma gülümsüyor. Uğruna yaşadığım o yavaş, seksi gülümsemelerden biri. "Evet. Mesela, sikini kaybedersen, bunu yapabildiğin sürece iyiyiz."

hala hırlıyor."

Boynunu kavırıyorum. "Peki ya hırlayamazsam? O zaman aramız hâlâ iyi mi?"

Gözlerimi görebilmek için başını biraz geriye eğiyor. Düşünüyormuş gibi gözlerini kısarak sikimi okşamayı bırakıyor ve "Hmm, bu senaryoda hala ellerin ve ağzın var mı? Yoksa alet yok, eller yok, ağız yok, hırlama yok mu?"

"Siktir, eğer bunlardan hiçbirine sahip değilsem, seni boşaltamamamdan daha büyük sorunlarımız var demektir."

"Sanırım burnunla çalışabiliriz. Yani, bence ayak parmaklarını bu işe sokman çok garip olur, o yüzden burnunu seçiyorum."

Ağzımı boynuna götürüp onu öpüyorum ve bununla ona küçük bir diş gösteriyorum. "Şimdi sikime geri dönebileceğini düşünüyor muyuz?"

"Beş yaşlandıkça muhtaç hale geliyor. Sence kırkına geldiğinde sikin hâlâ çalışıyor olacak mı?"

"Siktir, daha bir yıl var. Hâlâ çalışıyor olsa iyi olur."

"Katılıyorum. Bu alet olmadan yaşamayı düşünmeye hazır değilim. Son yedi yılda en sevdiğim şey haline geldi."

"Peki, ona biraz sevgi göstermeye ne dersin?"

Banyo kapısının çalınması bizi böldü. "Echo," diyor Madison. "Colt'un doğum günü hediyesiyle meşgul olduğunu biliyorum ama sana bir şey sormam gerek tatlım. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Echo dudağını ısırtıyor ve kapıya doğru ilerleyip çıkmadan önce bana özür dileyen bir bakış atıyor. İçeri girip kapıyı kapatmadan ve bana geri dönmeden önce bir dakikadan az bir süre geçti.

Kendini makyaj masasının üzerine kaldırarak bacaklarını bedenimin iki yanına koyuyor ve gömleğime uzanıyor. "Bunu çıkarmamız gerek."

Ben "Bunun için beş dakikamız var" dedikten bir saniye sonra yere düşüyor. İhtiyacımız olan şey elini aletimin etrafına koyman."

"Beş dakika mı?" Gözleri vücudumu takip ediyor, haritaladıkları her santim teni ısıtıyor. "Annemi ve Fırtına Kızları'nı hafife alıyorsun."

Ellerimi kalçalarına koyup bacaklarında ve eteğinin altında gezdiriyorum. "Sen de bizim çocukları hafife alıyorsun. Onlar ısı güdümlü füzeler gibiler."

Üç yaşındaki oğlumuz Branson, mini bir Knox. Bildiği her şeyi ağabeyinden öğrendi ve Knox'un en sevdiği şey annesini her elime aldığımda sözümü kesmek olduğu için, Branson'ın da

yapmayı en sevdiği şey. İki yaşındaki Matthew da bu alışkanlığı edinmeye başladı.

"Eğer çocuklardan birini hafife alacak olsaydım, bu Everlee olurdu. Bu hafta çok yapışkan oldu." Kaşlarını çatıyor. "Çocuklardan herhangi birinin altı aylıkken aniden yapışkan olup olmadığını hatırlıyor musun? Onlardan sonra kalan tüm beyin hücrelerim parçalanmış gibi hissediyorum."

"Dört çocuktan sonra beyin hücrelerimin kaldığını mı düşünüyorsun? O kadar eskiyi hatırlayamıyorum."

"Cidden Beş, içime bebekler koymayı bırakmalısın. Belki de bu doğum günü hediyesini atlamalıyız."

"Bu doğum günü hediyesini atlamamızın imkanı yok," diye homurdanıyorum.

İhtiyaç gözlerinde parlıyor ve sonunda elini sikime tekrar doluyor. "Haklısın. Bugünlerde yedi yıl önce olmadığın kadar doğum gününü önemseydiğine göre, hediyeleri atlamamalıyız."

Beni okşarken inliyorum.

Echo haklı; bugünlerde doğum günümü çok önemsiyorum. Bir erkeğin benim gibi bir ailesi varsa, doğum günü yılın en güzel günlerinden biridir.

Kapı bir kez daha çalınıyor. "Echo," diyor Nash. "Bir dakikan var mı, tatlı şey?"

"Hayır, bir dakikası bile yok," diyorum. Her sikik bizi bölüyor mu?

"N'aber Nash?" Echo diyor ki.

"J ve Griff az önce barbekü için et getirdiler. Nereye koyacağınızı bilmemiz gerek."

"Bir buzdolabı seç," diyorum. O lanet şeylerden iki tane var. "Şuraya koy."

Kıkırdıyor. "Anladım, kardeşim. Zeke'in beni annesinin yanına yaklaştırmadığı zamanları hatırlıyorum. Ben seni korurum."

Nash gittikten sonra Echo'ya "Zeke Knox'tan sadece bir yaş büyük," diyorum. "Nasıl yalnız kalabiliyorlar? Ve bana doğum günü hediyeni verdiğini tüm dünyaya mı duyurdun?"

"Bazen işleri halletmek için bir köy gerekir."

Bir elimi eteğinin altında tutarak diğer elimi boynuna götürüyorum. Onu kavrayıp ağzımı onunkine götürüyorum ve çocuklar bu sabah onu benden çaldığından beri arzuladığım öpücüğü istiyorum.

Ağzımın içinde inliyor ve beni daha sert okşuyor.

Sonra lanet telefonundan 'Kaltak' sesi geliyor ve ağzını bırakıp mırıldanıyorum, "Lanet olsun, bir erkek rahat durabilir mi?"

"Özür dilerim. Uçuşları hakkında bana göndereceği bazı bilgileri bekliyorum. Yoksa bunu şimdi kontrol etmezdim." Sikimi bıraktı ve içeri girdiğinde koyduğu makyaj masasından telefonunu aldı. Aynı anda Harlow kapıyı çalıyor ve "Echo, burada sana ihtiyacımız *olabilecek* küçük bir sorunumuz var" diyor.

Elini göğsüme koyuyor ve makyaj masasından kalkabilmesi için hafifçe itiyor. Sonra bana telefonunu uzatarak, "Şunu kontrol edebilir misin? Bir dakika içinde döneceğim."

Mesajı kontrol etmek için telefonunu kaydırduğımda banyo kapısı arkasından tıkırdayarak kapanıyor.

Morticia: Beş'e benden mutlu yıllar dile.

Cevap veriyorum.

Ben: Bana kendini anlat.

Morticia: Mağara Adamı sen misin? Ben: Evet.

Morticia: Doğum günün kutlu olsun. Sana muhtemelen on beş yıl sonra sahip olabileceğin bir sürü oral seks diliyorum. Belki onu hamile bırakmayı bırakırsan, daha erken sahip olabilirsin.

Sanırım hala bir tane daha var. Morticia:

Şaka yapıyorsun, değil mi?

Ben: Hayır.

Morticia: Tanrım, sanırım ciddisin.

Ben: Ciddiyim. Ve bugün benim doğum günüm, b u yüzden başlamak için harika bir gün.

Morticia: Tanrım, Echo'yu bağla.

Ben: O meşgul.

Morticia: Sana sakso mu çekiyor?

Ben: Bir dakika içinde olacak.

Morticia: Tamam. Onu özlediğimi söyle. Ve iyi günler, Beş. En iyi arkadaşımı benden çalmış olsan da seni sevdiğimi biliyorsun.

Son mesaj geldiğinde Echo geri gelir.

"Seni özlüyor," diyorum. "Sana henüz uçuş bilgilerini göndermedi."

"Brisbane'e geri dönmesi gerekiyor."

Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği.

Neyse ki Echo'nun akli başında kalmasına yardımcı olacak Stormgirls'ü var. Yine de mini kasırğa dönene kadar günleri sayıyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" Diyorum.

O kendine has 'sanırım bana kızacaksın' tavrıyla dudağını ısırtıyor. Elini göğsüme koyarak, "Sanırım yenilgiyi kabul etmemiz gerekebilir. Branson az önce düştü ve kendini yaraladı, Everlee de mızızlanmaya başladı." İçime giriyor, sevdiğim vücudunu benimkine yaklaştırıyor. "Özür dilerim bebeğim. Bunu bu gece bitireceğim."

Başının arkasını okşuyorum. "Bu gece sekizde çocuklarla birlikte sızmış olacaksın. Bunu yarın bitirebiliriz."

Yine dudaklarını ısırtıyor. "Yarınki olay Aggie'nin gelecek olması. Bu bir sürpriz, ki artık öyle olmadığı açık, ama şaşırmış gibi davranmalısın, tamam mı? Uçağı sabah 7:00'de iniyor. Önümüzdeki hafta boyunca meşgul olacağız."

Karıma bakıyorum, boynunu daha sıkı kavıyorum, ona duyduğum sevginin her zerresini hissediyorum. "Bu yıl erken geliyor. Yoksa gelecek ay da mı gelecek?" Aggie her zaman Whitney'nin ölüm yıldönümünün haftasında kalmaya gelir.

"Erken geliyor. Gelecek ay son ruh eşiyle İtalya'ya gidecek."

"Doktor mu?"

"Evet. Altı haftayı yeni doldurdular. Aggie şimdiden uzun vadeli konuşmaya başladığını söylüyor. Hâlâ bulması gereken başka ruh eşleri olduğunu ona nasıl anlatacağını düşünüyor."

"Baba!" Kapının diğer tarafından Knox'un sesi geliyor.

"Hayatım," diyor Fern. "Baban çok meşgul. Bana nasıl başka bir kardeş istediğini söylediğini ve benim de istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Sanırım baban annenle bu konuyu konuşuyor. O yüzden bu konuşmayı bitirmeleri için onları yalnız bırakmalıyız."

"Bir kız kardeş daha istiyorum büyükanne," diyor Knox. "Başka bir kardeş olmaz." "Tamam canım, ama bence baban kardeş yapma konusunda yetenekli.

kız kardeşlerden daha fazla görünüyor, bu yüzden belki de buna yardımcı olmak için yapabileceği şeyler olup olmadığını araştırmamız gerekecek."

"Ne demek istiyorsun?" Knox diyor, sesi giderek uzaklaşıyor.

"Siktir," diyorum Echo'nun boynunu bırakarak. "Annen ve ortaya attığı saçmalıklar."

"En azından çocuklarımızla ilgili saçmalıklarını azalttı. Knox sadece benim onun yaşındayken aldığı penis ve vajinaların sulandırılmış versiyonunu aldı."

Evin bir yerlerinden yüksek bir patlama sesi geliyor ve kaşlarımı çatıyorum. "Sence o bir çocuk muydu, köpek miydi yoksa endişelenmem gereken bir şey mi?"

Sırıttırıyor. "Çocuk ya da köpek olması seni endişelendirmiyor mu?"

"Oyunun bu noktasında, etrafımızda çocuklarla ve köpeklerle ilgili sorunları çözmeye yardımcı olacak yeterince insan olduğunu öğrendim. Ve bu insanların çoğu dışarıda, evimizin içinde. Sanırım bir çocuk ya da köpek söz konusuysa sorun yok. Şimdi, eğer başka bir şey olsaydı, boku yemiş olabilirdik, bu yüzden gidip ne olduğunu kontrol etmem gerekiyor."

Echo ayak parmaklarının üzerinde duruyor, ellerini boynuma doluyor ve beni öpüyor. Yavaşça. Derinden. Tam da istediğim gibi. "Bu sende en çok sevdiğim şeylerden biri Bay Mağara Adamı."

Kahretsin, şu anda bana bakışı, onunla geçirdiğim her günü tekrar tekrar yaşayacağım bir gün haline getiriyor. "Ne?"

"Bu benim Mr. Steady-As-Fuck'ım. Elimi sikinin üzerinde görmek istediğinde donun düğümleniyor olabilir ama iş hayatımızdaki diğer her şeye geldiğinde sen oradasın, istikrarlısın, güçlüsün, sadece işleri hallediyorsun."

"Bilgin olsun," diye homurdanıyorum, "o elin sikimin etrafında yeterince sık değil." Kıçımı tokatlıyorum. "Gidip şu gürültüyü kontrol edeceğim ve sonra da barbeküyü başlatacağım. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Hayır. Kızlar beni koruyor. Her şey hazır."

Gömleğimi tekrar giymeden önce ona son bir öpücük veriyorum, banyonun kapısını açıyorum ve o ses her neyse onu aramak için dışarı çıkıyorum.

Aile fotoğraflarıyla kaplı koridorumuzda yürüyorum. Çocuklarımızın, Echo'nun, Echo ve benim, Aggie'nin, Fern'in, Lilith'in, Liam'ın, Zane'in ve

tüm geniş aile üyelerimizin çerçeve çerçeve fotoğrafları. Kardeşlerimin fotoğrafları da bazı çerçeveleri dolduruyor. Annem, babam ve Whitney de

orada. Echo ve Aggie bundan emin oldular ama ben başka türlüünü istemezdim. Echo hayatıma girdiğinde ve kalbimin atış şeklini değiştirdiğinde

bundan emin oldu. Çocukların her şeye karıştığı salona doğru yürüyorum.

Aurora ve Willow yanlarında getirdikleri bebeklerle oynuyorlar. Aurora'nın kardeşi Keaton, Knox'u kendisiyle oynaması için ikna etmeye çalışıyor. Zeke de orada.

Knox o çocuğa bayılıyor. Blade'in oğlu Sawyer, bana gülümseyerek bakan annesiyle birlikte. Kızı Elizabeth ortalığı inletmek için elinden geleni yapıyor, bu yüzden Layla'nın gülümsemesi biraz 'kurtar beni' gibi, ama Blade bana doğru geliyor, bu yüzden onu koruduğunu biliyorum.

Onun yanından geçip J, Gunnar ve Wilder'ın bir şey yüzünden birbirlerine laf attıkları arka güverteye çıkıyorum.

"O ses neydi biliyor musun?" Diyorum.

"Evet," diyor J, çenesini ön bahçeye doğru sallayarak. "Echo'nun babası arabasıyla sizin eve çarptı. Scott ve Griff de onunla birlikte dışarıdalar. Yine de her şey yolunda. Endişelenecek bir şey yok."

"Tımarhaneden kaçmana yardım etmesi için bir tek boynuzlu at bulmamı ister misin?" Scarlett yanıma gelerek, "Çok şey var," diyor. "Bugün çok ama çok şey oluyor."

Kıkırdıyorum ve ona bakıyorum. "Evet, bir dahaki sefere Echo bana bir doğum günü partisi vermeyi aklına koyduğunda, belki ona bunun ne kadar telaşlı olduğunu hatırlatırsın."

"İlgileniyorum," diyor.

Eve geri dönüp ön tarafa doğru yürüyorum, ön kapıdan giren Havoc ve Carla'nın yanından geçiyorum.

"Siktir," diyorum Carla'ya. "Hâlâ o bebeği doğurmadın mı?"

Gözleri irileşti. "Biliyorum, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, eğer bugün gelmezse, sanırım karnım yarılabilir."

Sırıyorum. "Bugün çocuk sahibi olmak için güzel bir gün." Gülümsememe karşılık veriyor. "Mutlu yıllar, Colt."

Ön kapıdan çıkıyorum ve Echo'nun babası Milo'nun arabasının lastiğini değiştirmesine yardım eden Scott ve Griff ile göz göze geliyorum. Fern de orada, Milo'nun yanında, Everlee'yi kucağına almış, bir yandan lastiğe yardım etmeye çalışırken bir yandan da Milo'yla bir şeyler konuşuyor.

"Colt," diyor Sophia, dikkatimi ona çekerek. "Bunu nerede istiyorsun?"

Velvet ve Chelsea de onunla birlikte. Üçü de bu sabah tek başıma başaramayacağım bir konuda bana yardım ettiler.

Çantayı Sophia'dan alıyorum. "Bunun için teşekkürler. Minnettarım."

"Her zaman," diyor Sophia.

Her zaman.

Karımı bulmak için içeri girerken bunu düşünüyorum ve yürürken hayatımızdaki tüm insanların yanından geçiyorum.

Onlar her zaman bizim için
buradalar. İhtiyacımız olan
her şekilde.

Çocuklarla, köpeklerle, evle, hasta o l d u ğ u m u z d a , moralimiz
bozulduğunda, ayağa kalktığımızda, her zaman yardım etmek için.

Benim ailem.
Echo'nun ailesi.

Storm ailem.
Her zaman buradalar.

"Hey," diyor Echo evin ortasında buluştuğumuzda. "O sesin ne olduğunu
buldun mu?"

"Evet, baban."
Kaşlarını çattı. "Ha?"

"Bilmiyorum, arabayı eve falan çarptı. Şu anda Scott ve Griff'le birlikte
d ı ş a r ı d a , arabasının lastiğini değiştiriyorlar."

"Oh, yani her şey yolunda
mı?" Ona bakıyorum.

Gözlerine
bakıyorum.

Kalbini
hissediyorum.

"Her şey her zaman yolunda. Yedi yıl önceki bu günden beri öyle." Bana
bakıyor.

Gözlerimi arıyor.

Kalbimi
hissediyor.

Kalbimi her zaman hissediyor.

Hiç kimse, ama *hiç kimse*, bunu onun kadar iyi hissetmemiştir.

Gülümsüyor.

Bana doğru ilerliyor.

Elini göğsüme koydu.

"Mutlu yıldönümleri, Beş," diyor usulca.

"Mutlu yıldönümleri, güzelim."

Scarlett haklıydı: Bugün burası tam bir tımarhane.

Çocuklar, erkekler, kadınlar, kahkahalar, eğlence.

Etrafımızı sarıyor, ama şu anda tek gördüğüm ve duyduğum

Echo. O benim her şeyim.

"Çantada ne var?" diyor.

Ona uzatıyorum. "Yıldönümü hediyen."

Gözleri parlıyor. "Bana hediye mi aldın?"
Genelde tanıştığımız günün yıldönümünü kutlamayız. Bunu kabul ediyoruz ama kutlamayı evlilik yıldönümümüze bırakıyoruz.
"Evet. Bu yıl kendimi çok duygusal hissediyordum."
Gözleri hâlâ ıslıl ıslıl, çantayı açtı.
İçine baktı.
Ve odayı tüm hayatımı doldurabileceğim bir sesle dolduruyor.
Güldü. "Bu akşam sekizde sızmış olacağımı söylediğini sanıyordum."
"Evet, yalan söylüyordum."
Çantadan çörek kutusunu çıkarıyor ve üstüne yapıştırılmış yapışkan notu kaldırıyor. "Duygusal kıçını seviyorum," diyor. Dan kafesini beş yıl önce taşımış, yani Echo beş yıldır Dan çöreği yememiş. Geçen hafta izini buldum.
"Gerçek kıçını sevdiğim kadar değil."
"Doğru." Yapışkan notu tutuyor. "Bunu saklayacağım."
Nota baktım: *Bunların ne için olduğunu biliyorsun. Aletimin etrafındaki o dudakların ömrüne.*
"Evet bebeğim, bunu sen yap. Çünkü kırkıncı yaşımda sana bir tane daha yazacak ellerim olacak mı bilmiyorum. Başka bir nota eşlik edecek bir ağız ya da aletten bahsetmiyorum bile."
Daha fazla kahkaha.
"Benimle bir çörek paylaşmak ister misin?"
"Onlar sonrası için. Onlar için çalıştıktan sonra."
"Evet, hayır, Bay Mağara Adamı. Şimdiye kadar şeker ihtiyacımı erteleyemeyeceğimi bilmeliydin. Tanrım, sen şu anda benim kocam mısın?"
Onu kendime çektim. "Ben her zaman senin kocan olacağım, Echo.
Her zaman."
Bana gülümsüyor. "Evet, olacaksın, Beş. Her zaman."

FIRTINA DÜNYASINDA BİR SONRAKİ ADIM İÇİN OKUMAYA
DEVAM EDİN

GAH!!

Colt'u okuduğunuz için çok teŖekkür ederim. Bu serinin son kitabı!! Ŗu anda bütün hislerim var! Umarım siz de hissedersiniz.

Fırtına çiftlerimi sevdiğiniz ve kitaplarını okuduğunuz için TEŖEKKÜR EDERİM.
Bu serinin sonu ama bu dünyanın sonuna yakın değil.

Tamam, iŖte haberlerim. İŖte bundan sonra birlikte gideceğimiz yer!

1. **Stone Ops dünyasını yazıyorum.** Easton'ın kitabı ilk sırada. Ön sipariŖ yok ama Goodreads'[e buradan](#) ekleyebilirsiniz. Vay anasını, bunun için heyecanlıyım.

Kitap!

2. **Yeni ve süper heyecan verici bir Ŗey inşa ediyorum!** Eğer Fırtına erkeklerini seviyor ve daha fazlasını istiyorsanız, alfalarımı seviyorsanız ve

Her Ŗeyle ve benimle daha fazla bağlantı kurarsanız, planladığım Ŗeyi gerçekten sevebilirsiniz. Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını isteyen bir okuyucuysanız bu sizin için! Bağlıyoruz.

3. Colt'ta Fırtına Kızları'nın kadının altına sıçığı ve Üzgün Meme Ucu Sendromu yaşıadığı yoga dersinden bahsettikleri bölümü okurken ne konuştuklarını tam olarak anlayamadığınızı hissettiyseniz

Çünkü bu, haftalık olarak e-posta ile gönderdiğim Storm MC grup metni bonus sahnelerine bir göndermeydi. Bunları almak istiyorsanız, benim için kaydolun

aŖađıdaki e-postaları gönderin veya ÜCRETSİZ Telegram uygulamasını edinin ve [Stormgirl Strong kanalına](#) kaydolun. Her Cuma gönderiyorum!

Yeni kitaplardan, satıŖlardan haberdar olmak ve **ücretsiz bonus içerik** almak için [Alpha Escape e-postama](#) kaydolun.

Facebook'[taysanız](#), kitaplarım hakkında benimle sohbet etmek, özel çekiliŖlere [katılmak](#) ve gelecek kitapların ön gösterimlerini okumak için [katılabileceğiniz](#) bir [okuyucu grubum](#) var.

FIRTINA BRISBANE ÇİFTLER

Üç Storm MC serisindeki her kitabın nereye uyduğunu gösteren bir Storm MC Dünyası zaman çizelgesi oluşturdum. Her kitabın ve çiftin nereye uyduğunu anlamana yardımcı olacaktır. [Buradan](#) indirebilirsiniz.

Colt'un sonsözü hem Wilder hem de Colt'un geçtiği yıldan yedi yıl sonra geçiyordu. İşte Storm çiftlerimiz ve çocukları:

Scott & Harlow Cole

Aurora (8)

Keaton (7)

J & Madison Reilly

Söğüt (8)

Jewel (6)

Dallas (2)

Nash & Velvet Walker

Zeke (6)

Griff & Sophia Hawkins

Sophia'nın çocuğu olamaz.

Tüm Storm çocuklarının üzerine titriyor.

Blade & Layla Brookes

Sawyer (7)
Elizabeth (4)

Havoc & Carla Caldwell

Ruby'ye hamile

Gunnar & Chelsea Blaise

Christian (5)
Gürcistan (4)

Wilder & Scarlett Miller

Savannah (6)
Levi (5)

Colt & Echo Creed

Knox (5)
Branson (3)
Matthew (2)
Everlee (6 ay)

AYRICA NINA LEVINE TARAFINDAN

Fırtına MC Serisi

Storm (Storm MC #1)

Fierce (Storm MC #2)

Blaze (Storm MC #3)

Revive (Storm MC #4)

Slay (Storm MC #5)

Şımarık Noel (Storm MC #5.5) Illusive

(Storm MC #6)

Command (Storm MC #7) Havoc

(Storm MC #8)

Gunnar (Storm MC #9)

Wilder (Storm MC #10)

Colt (Storm MC #11)

Sydney Storm MC Serisi

Relent (#1)

Nitro'nun İşkencesi (#2)

Şeytanın İntikamı (#3)

Hyde'ın Bağışlanması (#4)

Kralın Gazabı (#5)

Kral'ın Hükümdarlığı

(#6) Kral: Sonsöz (#7)

Storm MC Reloaded Serisi

Kasırgalı Kalpler (#1)

Kalplerin Savaşı (#2)

Noel Kalpleri (#3)

Savaş Kalpleri (#4)

Stone Ops Serisi

GELİYOR 2021

Easton

Zane

Liam

Bronz

Balta

Hardy Ailesi Serisi

Nefesimi Çal (bekar baba romantizmi)

Crave Serisi

Be The One (rock yıldızı romantizmi)

Milyarder Romantizmi

Ashton Scott

www.ninalevinebooks.com

YAZAR HAKKINDA

Nina Levine

Hayalperest

. Kahve aşığı.

Kalbi Çingene.

Alfa erkekler ve sevdikleri kadınlar hakkında yazan USA Today Bestselling yazarı.

Kelimelerle yaratmadığım zamanlarda beni bir sonraki kaçamağımı planlarken, dünyada yeni bir yeri ziyaret ederken, bir arkadaşımın kahve ve kek eşliğinde uzun bir sohbet ederken, kağıtla yaratırken veya iyi bir kitap ve çikolata ile kıvrılmış halde bulabilirsiniz.

On iki yaşından beri yazıyorum. Kelimeleri bir araya getirmek benim için her zaman bir terapi biçimi olmuştur, özellikle de zor zamanlarımda. Bugünlerde sözlerimin bana olduğu kadar başkalarına da yardımcı olmasından gurur duyuyorum.

www.ninalevinebooks.com

TEŞEKKÜRLER

Jodie, bunların hiçbirini sensiz yapamazdım. Bir daha asla bir aylığına hastaneye giderek benden kaçmaya çalışmamalısın, hanım evladı. Benim için ne yaptığın hakkında bir fikrin olduğunu sanmıyorum. Beni ayakta tutan şey asistanım olarak yaptığın fiziksel işler değil (evet, onlar çok önemli!), yaptığın ruh işi. Benim için yaptığın tek şey bu olsaydı, bu her şey ve daha fazlası olurdu. Kendin olduğun ve neye ihtiyacım olduğunu bilmediğim zamanlarda bile bana tam olarak ihtiyacım olanı verdiğin için teşekkür ederim.

Leesa Bow, Colt'u okuduğun ve böyle harika, güzel, destekleyici bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Her zaman. Hayatımda olduğun için çok minnettarım.

Fırtına Kızlarıma, Gah! İşte bu serinin ve bu bölümün sonuna geldik. Yayınladığım ilk kitabın üzerinden neredeyse sekiz yıl geçti. Çoğunuz en başından beri benimle birlikteydiniz. TEŞEKKÜRLER. Storm'a göz attığınız için teşekkür ederim. Hepinizin hayatımda yarattığı derin farkı asla bilemeyeceksiniz. Kitaplarımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Hayatıma dokunduğunuz için.

Blogcularıma ve eleştirmenlerime, TEŞEKKÜRLER!! Tüm desteğiniz ve sevginiz için teşekkür ederim. Benim için dünyalara bedel.

OYUN LİSTESİ

*Sonsuza Dek Luke Combs tarafından
Zara Larsson'dan Sensiz Aşık Olamam Taylor Swift'ten
Kalbimin Kralı
Hailee Steinfeld'den Love Myself
Taylor Swift'ten Call It What You Want
Gabby Barrett'ten The Good Ones Taylor
Swift'ten Cornelia Street
Tek Sebep Sensin Gabby Barrett Kalbime Yaz
Gabby Barrett
Gabby Barrett tarafından güçlü*

Bu kitabı en çok etkileyen iki şarkı The Good Ones & Call It What You Want oldu. Yazma sürecimin çoğunda bu şarkıları tekrar tekrar dinledim.

Copyright © 2021 by Nina Levine

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Letitia at Romantic Book Affair Designs

Kapak Resmi: Wander Pedro Aguiar

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

